

KNIHY ODVAHY

A DOBRODRUŽSTVÍ

SVAZEK 128

Walt Morey

**SEVER,
MŮJ DOMOV**

Z VYŠLÝCH SVAZKŮ:

Sever, můj domov je příběh patnáctiletého chlapce z aljašské samoty, jehož se po smrti jeho babičky ujme rybář kapitán Ed a jeho manželka Anna. Chlapec poznává v rybářské rodině úplně nový život, a aniž si to uvědomuje, zapouští tu kořeny celé své mladé, dychtivé a vnímavé bytosti a nachází zde nový domov. Anna jej od samého počátku bere do tvrdé školy života v drsné aljašské přírodě, kde musí umět nejen dobře střilet a lovit zvěř, ale především si musí navyknout na odpovědnou a přitom radostnou práci. Brad si nový život tak zamiluje, že se vši mocí brání snahám své jediné pokrevní příbuzné, tetičky Kláry z velkoměstského Seattlu, která jej chce vytrhnout z prostředí, na něž si zvykl a bez něhož si nedoveďe život představit. Co všechno se kolem zběhlo, vylíčil populární americký autor knih pro mládež Walt Morey poutavě na pozadí jemu důvěrně známé aljašské přírody, kde je možno potkat rosomáka nebo medvěd, kde člověka na každém kroku dojmá neposkvrněná čistota přírody a kde jej v zimě může uchvátit pohled na kouzlo polární záře. *Sever, můj domov* ukazuje tvrdý, ale krásný život obyčejných pracovitých lidí na Aljašce, kteří musí často – jako se to stalo kapitánu Edovi – hájit svou holou existenci proti majetným a mocným tohoto světa. Brad mezi svými přáteli poznává cenu práce i poctivých lidských vztahů a roste v něm hrdé vědomí, že mladý člověk může být již v patnácti letech platným členem společnosti a může dospělým pomáhat v jejich životních bojích a získat si tak své bezpečné místo ve světě.

N. Szczepańska: Divoký Anda – *J. R. Wyss*: Švýcarský robinzon – *V. Šustr*: Na Opičí řece – *D. Galský*: Král Madagaskaru – *E. Salgari*: Černý korzár – *M. V. Kratochvíl*: Napoleon z Černého ostrova – *M. Pašek*: Lovci perel – *A. Laurie*: Dědic Robinsonův – *N. Čukovskij*: Čtyři kapitáni – *A. R. Evans*: Sobi táhnou – *R. L. Stevenson*: Poklad na ostrově – *K. Badigin*: Dobyvatelé ledových moří – *F. Mouat*: Hadi spirála – *R. Šimáček*: Zločin na Zelenicích hradě I. P. 1318 – *M. Diekmannová*: Čluny v Brakkeputu – *R. Halliburton*: Toulky světem – *A. Laurie*: Magnetová hora – *M. Ž. Thomas*: Za obzorem čeká svět – *Sir Arthur Conan Doyle*: Pes baskervillský – *F. Flos*: Lovci kožešin – *R. L. Stevenson*: Černý šíp – *F. Steuben*: Tekumseh I. – *M. Diekmannová*: Marijn u pirátů – *E. Dillonová*: Ostrov Divokých koní – *M. Leblanc*: Arsène Lupin kontra Herlock Sholmes – *E. T. Seton*: Dva divoši – *J. Fabricius*: Tajemství starého venkovského sídla – *Ž. Davydov*: Zajatci ledu a noci – *L. McGiffinová*: Lovci mustangů – *B. Bartosová-Höppnerová*: Pozor, laviňy! – *R. Armstrong*: Zakleté moře – *J. F. Cooper*: Lodivod – *J. O. Curwood*: Kočovníci severu – *M. Pašek*: Muž pro Oklahomu – *F. Steuben*: Tekumseh II. – *W. Morey*: Sever, můj domov.

PŘIPRAVUJEME:

K. Staňukovič: Muž přes palubu
E. Hiob: Novou zemi pro divoká zvířata
P. d'Ivoi: S prázdnou kapsou kolem světa

Walt Morey

SEVER,
MŮJ DOMOV

ALBATROS PRAHA

© Walt Morey, 1967
Translation © Radoslav Nenadál, 1973
Illustrations © Zdeněk Filip, 1973

*Tuto knihu věnuji dvěma ženám ve svém životě,
Trudy a Rosalindě, matce a ženě*

Už čtrnáct dní si hoch odškrtával každý den na kalendáři. Poslední dopoledne však propadl příliš hluboké sklíčenosti a ani si neuvědomoval, že mu v kamnech vyhasl oheň a bedna na dřevo že zeje prázdnotou. Obojí je na Aljašce neodpuštělný prohřešek.

Vnímal jen tvrdý hlas zuřící bouře, neutuchající poryvy ledové metelice, jež rytmicky bušila do bytelných stěn srubu, a skutečnost, že se venku vrší stále hlubší a hlubší sněhové závěje.

Ani si nevšiml, že Mickie, jeho veliký eskymácký pes, tolik podobný vlku, zvedl u studených kamen, u nichž ležel, hlavu, zastříhal ušima, nastražil je směrem ke dveřím a pozorně naslouchal. Za chvíli Mickie vstal, tlapky zacvakaly po podlaze a již se pes vzepřel předními běhy o okenní pražec a začal kňučet. Teprve v tu chvíli se chlapec probral. „Co to může být? Vždyť do tohoto nečasu by živáčka nevyhnal!“ Zvědavost mu nedala, přešel k oknu, nehtem odrýpl námrazu na okenní tabulce a vyhlédl ven.

Ve víru sněhové vánice rozeznal obrysy nějaké cizí bílé lodi, z níž právě vyhazovali lano a připoutávali je k malému doku. O chvíli později na břeh vyskočili dva muži. S rameny vyhrbenými proti dorážející bouři se s námahou drali vzhůru úzkou stezkou k srubu. Chlapec poznal, že to je kapitán Ed Bishop a jeho pomocník, kterému se říkalo Habán George. Ti chlapi se u nich stavovali často, jen tak „na kus řeči s přáteli“, jak to je tu mezi lidmi na Aljašce zvykem, a poptat se, jestli on nebo babička nepotřebují nějakou pomoc. Vždyť tady žijí na samotě přes sedmdesát kilometrů od nejbližších sousedů a sto sedmdesát kilometrů od Orca City.

Chlapec se opřel do dveří a otevřel je dokořán. Chlapi vklopýtali v prudkém závanu sněhové metelice dovnitř a hoch dveře zase přibouchl. Oklepávali si z kožešinových bund sních a shrnovali si s hlav kapuce. Kapitán Ed se na něho usmál

širokým úsměvem, až mu zasvítily bílé zuby: „Ahoj, Brade. Už jsme se neviděli kolik neděl. Že to bude měsíc, vid’? Jak to tady v té hrozné vánici přežíváte, hm?“

„Ale jde to.“ Mickie se přitiskl Bradovi k nohám a hoch se již ze zvyku shýbl a položil mu ruku na tu velkou vlčí hlavu. „Nejdřív jsem vás nemohl ani poznat. Máte novou loď, že?“

„No, pro nás je akorát teďko zbrusu nová,“ odpověděl Habán George s pýchou. „Úplná senzace! Kapitán ji zrovna koupil v Ketchikanu. Jedem domů.“

Brad je měl oba rád. Byli to milí přátelé a na babičku nikdy nezapomínali. Oba byli pořádně udělaní chlapi, ale každý trochu jinačí. Kapitán Ed Bishop byl tmavovlasý, měl pronikavé černé oči a čelo vroubené hustou kšticí vlasů černých jako havraní křídla. Byl vysoký, štíhlý, samý sval, s ostře řezanou tváří a dlouhou vystupující bradou. Měl rozložitá ramena a široký rovný hrudník. Nosil se hrdě, s tmavou hlavou vztyčenou.

Habán George byl plavý, vlasy měl rovné, na temeni tak prořídlé, že mu jimi prosvítala narůžovělá kůže. Měl dlouhé rovné nohy a hrudník a ramena tak mohutná, že mu knoflíky na modré vlněné košili div nepraskaly. A pak si člověk musel všimnout jeho obličeje, širokého, zbrázděného jizvami a rámovaného plavým kosmatým obočím. Zvláště nápadně působilo jedno jeho ucho, tlusté jako vdolek. Bradův tatínek vždycky říkával, že je má jako karfiól; prý rozplácnuté od častých ran pěstí. Habán George totiž býval kdysi ringový zápasník. Při všech svých rozměrech překvapoval velice lehkým a rychlým krokem. Hlavu stále trochu vychyloval kupředu a vypadalo to, jako by si právě měřil protivníka, do kterého se chce pustit a zpřerážet mu všechny kosti v těle. Byl roztomile ošklivý – dokud se neusmál. V tom okamžiku jste totiž bezpečně věděli, že je to hodný, mírný člověk, ale že je asi jako medvěd, nebezpečný, když je bolestivě podrážděn.

Kapitán Ed se zeptal: „A kde máš babičku, Brade?“

Brad začal ještě usilovněji hladit hustou srst mezi Mickieho zlatýma mandlovýma očima a neodpovídal.

Tehdy si kapitán Ed uvědomil, jak místnost čiší syrovým chladem a kamna že jsou vystydlá. Rozhlédl se kolem. Ve výlivce se vršila hromada neumytého nádobí. Na stole dosud

stálo nádobí od snídaně a možná taky ještě od poslední večeře. Vzadu na kamnech ležely dvě neumyté pánve na smažení a vedle nich hrnek způli naplněný zbytky studené ovesné kaše. Znovu se na chlapce podíval a zeptal se: „Stalo se něco, Brade? Je babička v pořádku?“

Brad poškrábal Mickieho za ušima a Mickie vděčně natočil hlavu, aby z toho požitku měl co nejvíc. Konečně chlapec zdvihl hlavu, podíval se kapitánu Edovi do očí a řekl dutým hlasem: „Zemřela.“

Oba muži na něho zůstali chvíli jenom němě hledět. Viděli před sebou štíhlého, nesmírně vážného hochu s hustou kšticí rovných kaštanových vlasů a s šedýma očima, jež potměně vypětím posledních čtrnácti dnů. Teprve teď si všimli jeho vysedlých a kostnatých ramen, a že má ruce hubené a dlouhé a jak mu zápěstí vyčuhují z příliš krátkých rukávů.

Kouty srubu zakvílel náhlý poryv větru a z ledových květů na okenních tabulkách slétly bělavé vločky sněhu jako křídla raněných ptáků. Kapitán Ed si konečně přejel svou velkou tlapou po bradě a tiše a mírně se zeptal: „Povíš nám o tom něco, Brade, chceš?“

Brad nepřestal Mickieho drbat za ušima. V tom okamžiku se kapitánu Edovi prostě nemohl podívat do očí. Než byl s to promluvit, musel potlačit slzy. Konečně se rozhovořil: „Stalo se to před čtrnácti dny. Vyšli jsme si s Mickiem na procházku po pobřeží. Zůstali jsme venku několik hodin. Když – když jsme se vrátili, ležela tady na zemi. Nejdřív jsem myslel, že omdlela. Ale za chvíli mi bylo jasné, že to je horší. Nevím, co se jí přihodilo.“

Kapitán Ed jako by se svými slovy obracel spíš na George než na Brada: „Léta ji trápilo srdce. Nejspíš dostala srdeční záchvat.“ Pak tiše připojil ještě otázku míněnou pro Brada: „To jsi tu byl úplně sám? To jsi – to jsi tady neměl vůbec nikoho?“

„Byl jsem tady jenom s Mickiem. Pak – pak jsem ji zavezl na saních tady do té rokle za chalupou. A nad ní jsem postavil velikou mohylu z balvanů, jako to dělávali Indiáni.“

Kapitán Ed se posadil na nejbližší židli. Němě se podíval na George a George zase na něho. Nakonec se zeptal: „Máš ještě někoho?“

„Tetičku, jmenuje se Klára Haskinová a bydlí v Seattlu, je to mamčinina sestra.“

„A co ta?“

Brad pokrčil rameny. Oči mu sjely na Mickieho, který seděl vedle něho. „Babička jí psala minulý rok, když se mi naši utopili u Kodiaku. Ale nic z toho nebylo. Myslím, že moc velký zájem neměla. Možná proto, že babička vlastně nebyla z její přízně. Byla to tátova maminka.“

Věděl, že to není pravda. Tetička Klára projevovala o Bradovu budoucnost vždycky velice živý zájem, a ještě dávno předtím, než se mu rodiče utopili. Brad se dobře pamatoval, jak tatínek s maminkou hovořili o dopisech tetičky Kláry a jak byla tehdy maminka rozmrzelá. „Klára je dobrá učitelka, ale když si něco umane a chce toho mermomocí dosáhnout, tak ji člověk musí hned pořádně zpražít a zarazit. Ta mi nebude povídat, jak mám Brada vychovávat. V tomhle věku ho přece nemůžeme posílat přes tři tisíce kilometrů od domova do školy. Vždyť by ho to muselo k smrti vyděsit, kdyby se naráz ocitl v takovém velkoměstě a v nějaké obrovské škole. Až bude zralý pro střední školu, dobrá, pak bude dost času na úvahy, zda ho dávat tak daleko od domova.“

„A jak to chceš dělat?“ zeptal se tenkrát tatínek.

„Úplně stejně jako do téhle chvíle. Sama jsem dostala Brada prvními pěti třídami. A klidně ho provedu ještě třemi dalšími. Jestli mi bude chtít Klára pomoci radou, budu jenom ráda.“

Brad musel přiznat, že tetička pomáhala vydatně. Každý rok jim předložila podrobnou osnovu vyučování a maminka se podle ní řídila. A těch nejrůznějších knížek, co se jim naposílala! Měl naprosto pravidelné vyučování, a dokonce i zkoušky. Zrovna předtím, než se mu tatínek s maminkou utopili u Kodiackého ostrova, dokončil osmičku.

Babička o té tragédii tetičce Kláře samozřejmě napsala, a zase létaly dopisy sem tam. Tetička si pro Brada chtěla ihned přijet. Teď že prý je právě tak zralý pro střední školu. Měl by dostat patřičné vedení a využít všech výhod městských škol.

Babička užuž povolovala. Byla stará a sil jí moc nezbývalo a tetička Klára psala nesmírně naléhavé dopisy.

Jenže Brad se taky hlásil o slovo. „Můj domov je tady. Já nechci do žádné školy někde v nějakém velkoměstě ve Státech.

Maminka říkala, že ještě nemusím, aspoň teď ještě ne. Copak se na to nepamatuješ? Nech mě u sebe ještě tenhle rok. Tady tak daleko od lidí sama žít nemůžeš. A jestli budu muset příští rok na školu do Států, tak bys mohla jet se mnou. Babi, musíš tetě Kláře napsat tvrdý dopis. Napiš jí, že přesně takhle to uděláme. Maminka vždycky říkala, že když se člověk nedá a obuje se do ní, tak ona prý couvne.“ Mluvil do ní tak dlouho, až nakonec dopis napsala.

Tetička Klára na návrh přistoupila: „Dobrá, myslím, že jeden rok bez školy nemůže Bradovi v jeho věku nijak uškodit. Ale příští se už o něm musí nějak rozhodnout. Přece nemůže růst jako dříví v lese. Doufám, že chápeš, Jesse, proč mám na Bradovi takový zájem. Je to dítě mé sestry, a teď když už tady ona není, je Brad můj jediný přímý příbuzný na světě.“

„Klára má pravdu,“ připouštěla tenkrát babička. „Příští rok se bude muset něco udělat.“

Užů chtěl kapitánu Edovi říct, že nemá vůbec žádné příbuzné. Ale pak si ještě včas vzpomněl, že se babička možná o tetě Kláře při některé jeho návštěvě zmínila. Snad bude nejlíp, když prostě přizná, že tetička existuje, a pak se bude snažit od ní nějak odvrátit pozornost. Zřejmě to právě tak účinkovalo, protože kapitán Ed se zeptal:

„A co chceš dělat?“

Babička už tu není. Může teď rozhodovat sám za sebe. „Zůstanu tady,“ řekl hlasem, z něhož bylo slyšet, že si chce dodávat sebedůvěry, jíž v sobě zvlášť mnoho necítil. „Tohle je můj domov. Můj a Mickieho.“

„A to myslíš, že tu můžete zůstat sami dva?“

„My to nějak zvládnem.“

„Doteď jste klidně mohli. Babička přece byla nějaká hospodyně a dovedla zavařovat a nakládat a udit maso. Budete mít asi dost na celou zimu. Ale co budete dělat, až vám zásoby dojdou?“

„Tak si zase nějaké obstaráme. Až se v sezóně začnou lovit ryby, půjdu nejspíš dělat někam do konzervárny nebo se dám najmout na nějakou rybářskou loď. Velký jsem na to už dost a něco zastanu. Co budem potřebovat, to si vyděláám.“

Kapitán Ed přikyvoval s vážnou střízlivostí svou černou hlavou: „Hm, ano, když se to tak vezme, to bys mohl.“

„A nemyslíš si, když tady budeš pořád tak sám žít, že ti bude smutno?“ zeptal se Habán George.

„Až doteďka jsme to taky přečkali. Však ty vánice jednou přestanou a pak budem moct zase ven, a hned nám bude líp.“

Kapitán Ed a George se po sobě podívali. Kapitán Ed podotkl : „Zřejmě sis to všechno už dobře promyslel.“ Zvedl se, jako by se měl k odchodu, ale pak dodal, jako by ho náhle ještě něco napadlo: „My teď taky nějakou chvíli zůstanem doma a ty v těch bouřích stejně nemůžeš nic dělat, tak co kdybys zajel na pár dní k nám?“

„Já nevím,“ uvažoval Brad. „Na to jsem nemyslel, že bych někam šel.“ Pravda však bylo, že po několika prvních dnech nemyslel na nic jiného. Cítil se osamělý a bylo mu smutno, bolestivě a zoufale smutno. Toužil být zase ve společnosti lidí a mít s kým si promluvit. Bez Mickieho by se byl zbláznil, ale ani Mickie mu nemohl úplně nahradit lidskou bytost. Brad slyšel vyprávět všelijaké zkazky o nějakých horečnatých stavech lidí v osamělých srubech, bylo prý to jakési šílenství, které způsobovala příliš dlouhá samota. A obyčejně prý zachvacovalo osamělé hledače zlatých žil, zlatokopy a lovce kožešin. I na něho by to mohlo přijít. Nechtěl však přiznat, že z toho má strach.

„To není špatný nápad,“ chopil se nadšeně myšlenky George, rozhlížeje se po světelnice, z které začínal číšet nepříjemný chlad. „A nám by to aspoň zpestřilo náš jednotvárný život. Většinu roku je to fajn, být sám. Ale ne v zimě. Sebereš se a půjdeš k nám.“

„To je pravda,“ přizvukoval kapitán Ed.

„A jak se dostanu zpátky?“ zeptal se Brad, který se zřejmě snažil působit do posledního okamžiku dojemem, že se nedá zviklat.

„Přivezem tě sem, kdy budeš chtít.“

„Vždyť je to přes pětasedmdesát kilometrů. Dohromady sto padesát, úplná okružní jízda kolem světa.“ Brad věděl, že to je dost nákladná záležitost, jezdit s takovou velkou lodí, v jaké jeho přátelé přijeli.

„Stejně si tu naši *Annu B* potřebujeme na pár jízdách zajet, abychom ji dostali pěkně do rukou,“ vysvětloval mu kapitán Ed. „Každá loď má svoje zvláštnosti. A chceme se s ní, ještě než začne sezóna, dobře seznámit. A tak tu plavbu můžeme docela pěkně podniknout zároveň s tímhle cílem.“

Brad nevěděl, že lodi mají svoje zvláštnosti, ale když to říká kapitán Ed, tak to musí být pravda. Žádné další důvody proti si už nedovedl vymyslet a doufal, že se snad vykrucoval dost dlouho, aby neuhodli, jak hrozně touží jet s nimi. „No tak dobrá, na pár dní,“ svoloval.

„Tak pojď, kamaráde,“ zazubil se na něho George. „Já ti pomůžu zabalit do pytle pár hadříků na sebe a kapitán se zatím podívá po chalupě a dohlídne, aby se tu všechno zamklo a zabednilo.“

Brada naráz ještě něco napadlo. „Já tady ale přece nemůžu nechat Mickieho. Nebude to vadit, když ho vezmu s sebou?“

„To se rozumí, že ne,“ shýbl se kapitán Ed k Mickiemu a poplácal ho po té jeho vlčí hlavě. „Jednou jsme měli pět psů, saní spřežení. Už jsou všichni mrtví. A tady Mickie jako by z oka vypadl našemu Bobbymu, co ve spřežení dělal předáka. Až ho uvidí Anna, bude mít hroznou radost. Měla Bobbyho moc ráda. Přijde jí to jako za starých časů. Takže ty si s Georgem koukej teďka sbalit pár těch svých švestek a já to tu zatím pozamykám.“

Manželce kapitána Eda se po celé Aljašce říkalo Táboračka Anna. Brad se s ní setkal jednou, bylo to před rokem, když se u nich zastavila s kapitánem Edem. Slyšel o ní vyprávět spoustu příběhů. Vychovala ji éra zlaté horečky, dokonale střílela. Měla svou vlastní trasu nalíčených pastí a ulovenou zvěř dovedla stahovat a vyvrhovat líp než který chlap. Drsná panenská země a kruté podnebí ji výrazně poznamenaly. Byla drobná, štíhlá, skoro kostnatá, s rukama i tváří ošlehanými větrem a měla modré oči, pronikavé jako oči orla. Vypadala sporá a pevná. Rovné černé vlasy, poprášené po spáncích prvním stříbrem šedin, měla pevně přičísnující k hlavě a vzadu na krku stočeny do ruličky. Bradovi připadala starší než jeho maminka, ale mladší než babička. Asi tak něco mezi. Kolem padesáti, uvažoval. Ale když se oháněla po kuchyni a chystala večeři, byly její pohyby velice rychlé a z celého jejího chování vyzařovala jakási až ptačí čilost a ostražitost, takže vypadala o mnoho let mladší.

Brad stál uprostřed Anniny teploučké kuchyně, rozhlížel se kolem a kapitán Ed zatím vysvětloval, jak se tu hoch octl.

Kuchyň byla skoro stejná jako u nich doma, velká a prostorná, protože tady trávila rodina většinu zimy. V jednom rohu stál

stůl, v druhém kamna s plotnou a širokým roštem na dřevo, a stěny lemovala řada polic a kredencí. Kuchyň měla jedno okno, na němž se zelenaly v květináčích květiny a jež vedlo na verandu za domem, kde se vršily vysoké, pečlivě vyrovnané hranice dřeva. Co tu ale bylo jiné, to byl věšák na pušky, přibitý na jedné zdi vysoko u stropu. Ležely na něm čtyři pušky, všechny pěkně naolejované, jen se blyštěly. Ta nejvyšší byla těžká kulovnice s puškohledem, nádherná zbraň a krásně tvarovaná. Pod ní pak viděl dvě menší pušky, jednu silnější, druhou slabší, obě brokovnice. Tu nejnižší nedovedl přesně určit, na běžnou ručnici byla příliš malá.

Brad si nesl svoje svršky ve starém prostěradle, které mu George svázal na dva uzly do rance.

Mickie seděl vedle Brada na ocase, jazyk měl vyplazený a v černých nozdrách mu jenom hrálo. I Brad cítil ty báječné vůně, ony kořeněné vůně jídla, jež se vařilo v hrncích a kastrolech na plotně a při nichž se člověku sliny jen sbíhaly. Skoro úplně už zapomněl, jak takové příjemné pachy dovedou člověka vzrušit. Žili s Mickiem většinou o konzervách. Zkoušel to s vařením, ale řízek se mu připálil, maso se mu nikdy pořádně neudělalo a vdolky, ty nechtěl žrát ani Mickie.

Anna mu řekla hlasem, který ho skoro až polekal hloubkou a ostrou drsností: „Je mi líto, že to s babičkou takhle dopadlo, synku. Moc hodná ženská to byla.“ Pak se podívala na Mickieho a Brada se zmocnil podivný pocit, že v tom okamžiku zapomněla téměř na všechno ostatní: „Bobby, náš Bobby!“ Ten její hluboký hlas najednou obdivuhodně zjemněl a zněžněl. Tvrdou malou ručkou uchopila Mickieho za čenich. Nazvedla mu hlavu a pozorně se do té jeho vlčí podoby zadívala. „Úplně stejný výraz kolem očí, navlas stejné černé skvrny v obličejí, stejně široká hlava, pěkná silná tlama a šedobílá srst.“ Říkala si to sama pro sebe a její drsný hlas jako by se téměř zpěvavě, tiše mazlil, a Mickie k tomu jen bušil ohonem vesele o zem. „Eskymáček, vid'. Táta s mámou museli v sobě mít kus vlka, že? Řekla bych tak čtvrtinu vlčí krve. Hodnej, silnej a pevnej. A udělanej. Na padesát kilo, hm. Nejlepší pes do saňového spřežení. Do posledního chlupu jako náš Bobby. Co ty víš?“

Naráz pustila Mickiemu čenich, ustoupila o krok a rázně založila ruce za záda. Narovнала se při tom v ramenou a vy-

sunula bradu vzhůru. Když pak promluvila, hlas jako by nabyl na hloubce a ještě větší drsnosti. „Vem ho ven a dej ho do Bobbyho boudy. Tady uvnitř zůstat nemůže. Já už žádného psa v domě nechci. A vezmeš si ho na starost a budeš si ho krmit,“ přikazovala Bradoví. „Já mám tak akorát čas ještě se párat se psem.“

„Ale ne, poslechni, Anno,“ řekl kapitán Ed celý udivený. „Vždyť jsme mívali uvnitř v domě všech pět psů. A Bobby, ten tu přece býval zvlášť hodně. Copak se nepamatuješ? Co ti vadí na Mickiem?“

„Ano, právě to mi vadí,“ vyjela Anna. „Léta letoucí to

nebylo nic než psi a psi a psi! Šlapala jsem pořád mezi nimi, vyhýbala jsem se jim a stokrát za den jsem o ně zakopávala. A když byli nemocní, piplala jsem se s nimi, vasedávala jsem u nich a co starostí jsem si kvůli nim nadělala! Když Bobby chcípl, tak jsem se zařekla, že mi žádný pes už víckrát nesmí do stavení. Víckrát ne! No a tenhle hoch má psa. Dobrá, v pořádku. Samozřejmě že jsem úplně pro, aby správný kluk měl psa. Ale bude se o něj starat, krmit si ho a bude si ho držet zkrátka, aby se mi nepletl pod nohama. Je to jasné?“

„Já vím, že toho na tebe bylo trochu moc,“ přitakával kapitán Ed, „zvlášť když Bobby chcípl. Všichni jsme ho měli hrozně rádi. Ale to už je přece víc než rok. Myslel jsem si, že máš psy ráda a že už ses s tím vypořádala a budeš mít radost, až Mickieho uvidíš.“

„Však taky mám, to je pravda,“ vypálila na něho Anna. „Ale co je moc, to je moc.“

Brad se do toho spěšně vložil: „Já dám na Mickieho pozor. Nebudete s ním mít žádné starosti.“

„Tak dobrá! Odveď ho ven a přivaž ho k Bobbyho boudě. Řetěz a obojek visí na verandě. Několik dní ho budeš muset nechat uvázaného, než si tady zvykne, aby ti neutekl. A synku,“ – její drsný hlas přibil Brada s Mickiem na prahu. Drobné ruce měla stále ještě pevně založeny za zády, ostře řezanou bradu nesmlouvavě povystrčenou – „abych řekla, to je pes radost pohledět!“

Brad našel řetěz i obojek. Obojek zapnul Mickiemu kolem krku. Mickie tomu vůbec nerozuměl. Byl to první obojek, co mu v životě nasadili. Kňučel a packami se snažil stáhnout jej s krku a velkýma zlatýma očima Brada úpěnlivě prosil, aby mu tu věc sundal. Když se Brad zvedl a odcházel, Mickie se opřel do řetězu a chtěl jít za chlapcem. Brad ho povzbudivě poplácal po hlavě a těšil ho: „To víš, mně se to taky nelíbí, ale copak si můžu pomoci? Teď nejsme u nás doma. Tak musíš zůstat tady venku. Ono ti to neublíží. Eskymáctí psi jsou přece zvyklí být venku v daleko horších vánicích, že jo! No a boudičku máš jako malovanou. A bude ti v ní jako v pokojíčku. Tvoje chyba to není, že paničce nesedíš. Zřejmě už prostě psy nemá ráda. Možná že kdybych já se měl starat léta o pět psů, tak bych je už taky nemohl ani vidět. Ale nedělej si hlavu, kamaráde.“

Dlouho se tady nezdržíme. Pár dní. Pak pošupajdíme domů, tam, kam patříme, a ty si zase budeš moct být vevnitř v domě anebo kde se ti bude líbit.“

Když Brad vstoupil do kuchyně, právě se vrátil Habán George. Byl zajišťovat *Annu B* proti vichřici.

Anna poletovala s jídlem mezi stolem a plotnou a přitom se obrátila na Brada: „Ed říkal, že prý máš v Seattlu tetičku. Ví, co tě potkalo?“

Brad zavrtěl hlavou. „Lod' s poštou sice ještě nedojela, ale ta nebude mít moc zájmu. Babička nebyla z její přízně.“

„Jenže tvoje přímá přízeň to přece je. Musí se jí dát vědět.“

„Proč? Vždyť je až dole ve Státech, tři tisíce kilometrů odtud. Co já pro ni můžu znamenat?“

„Je to tvoje tetička a patří se, aby to věděla,“ prohlásila Anna rázně. „Ale jestli to je, jak říkáš, není žádný spěch. V zimě se stejně nic nedělá. Já jsem moc ráda, že tě tady mám. No a teď se koukej umýt. Večeře už je hotová.“

Bylo to první skutečně vařené jídlo, které Brad snědl za posledních čtrnáct dní. Měli restované brambory s hustou hnědou omáčkou, srnčí pečení, pravé slané aljašské vdolky, horké, vytažené přímo z pece, jen se rozsýpaly, zavařované broskve a na to všecko nakonec sněhový borůvkový nákyp.

Brad věděl, že na tuhle dobu jaktěživ nezapomene. Do okna kuchyně povíval sníh, jako by se jej dotýkal tichými bílými prsty, a hlas sněhové bouře pronikal s tichým kvílením silnými sroubenými stěnami. Byla to divoká noc, jaká zahání každou živoucí bytost někam do přístřeší, kde by ji mohla přečkat. Ale uvnitř v kuchyni bylo nádherně teplo a bezpečno. U stropu visela lodní lampa a osvětlovala každý kout místnosti. Co se tu ozývalo řečí a škádlení, jako mezi lidmi, kteří spolu dlouho žijí a dobře se znají.

Kapitán Ed si mezi jídlem liboval: „Docela slušná pečínka, hm.“

„„Docela slušná“, no to mě podržte!“ vyjela Anna celá načepýřená. „Slyšíte, co ten chlap povídá?“ Pak jim musela vypovědět, co se přihodilo při tom lovu, kdy pečínku ulovila.

„Dopadla jsem toho srnce, zrovna když si to měřil přes potok, a vystřelím na něj, ale on vám letí jako šipka dál, tak jsem si

myslela, že jsem ho netrefila. Ale než jsem se hnula z místa, z podrostu se vyřítil další. Samozřejmě jsem to do něho napálila taky. A víte co?“ A podívala se po obou chlapech a po Bradovi, kteří tu za stolem čekali na její slova. „Kde oba ti janci divocí nezhasnou jako zrovna uprostřed potoka. A padnou zrovna tam, kde je po kolena vody a samá ledová tříšť. Myslela jsem, že pustím duši, než jsem je vytáhla. A pak jsem je musela vyvrhnout a pořádně si je naložit, abych je mohla dopravit domů. Šaty na mně praskaly při každém kroku, protože byly jako rampouch. Úplný zázrak, že jsem na to nedoplatila nějakým zápalem plic nebo čím a nezaklepala bačkorama. A on si dovolí říct ‚Docela slušná‘! Ts!“ odfrkla zlostně. „Kdybys radši řekl, že to je sakra ta nejparádnější pečeně, do jaké ses v životě mohl zakousnout. Dalo mi to zabrat, než jsem se k ní dostala.“

Habán George si drbal to svoje ucho veliké jako vdolek, až si nakonec Brad dodal odvahy a zeptal se ho, jestli ho nějak trápí.

„Ale kdepak,“ odpověděl George, „to já jen tak ze zvyku.“

„Já bych řekl, že jste musel být zápasník docela k pohledání,“ podotkl Brad a měřil si přitom šířku Georgeova hrudníku a ramenou, prohlížel si jeho zjizvenou tvář a mohutně klenuté čelo.

„Docela to ušlo,“ přiznával George skromně. „Jednou už jen taktak a mohl jsem získat i titul.“

„Skutečně?“ zůstal na něho Brad hledět, naplněn velkým obdivem.

„Přesně tak. Víš, byla to ta těžká váha, jak mu říkají Kovboj Billy Carter, a reklama mu šíleně nahrávala a dělala z něho favorita a on že jako má už titul šampiona v kapse. No a můj manažer zas na to všude rozhlásí, že já ho rozštípnu. Pořád jsme si představovali, jaké to bude, jestli ho dokážu vyřídit, a pak že ze mě bude šampion. Na koho se totiž dostanu s tou svou Starou Máňou, toho porazím. Tak říkám své pravičce. No v prvním kole se nic tak zvláštního nestalo. Jenom jsme se oťukávali a vyhlíželi si na sobě místo, kde bychom mohli pořádně zapracovat. V druhém kole, no to ti bylo, jako když začne bouchat ohňostroj. Zatlačím Kovboje pěkně do rohu a už si vyhlížím místečko, kam bych uplacíroval tu svou Starou

Máňu. Ale než se mi podaří je najít, cosi mě praští. Jako když spadne střecha.“

Jenže Anna mu pokazila závěr, protože si další pokračování té boxovací historie vymyslela sama: „A když ses pak v šatně probudil, řekl ti manažer, že to byl zápas úplná světová třída, vid'. Na dvě rány. Jednou tě praští on a paks ty sebou praští o zem.“

George se nejdřív nakabonil, ale pak se smál taky, jenže ne tak hlasitě jako kapitán Ed a Anna.

Brad se ládoval, že už skoro ani dýchat nemohl, a Anna jej stále pobízela. „Rosteš, hochu,“ dorážela na něho tím svým drsným hlasem. „A máš na sobě co vyplňovat. Nezvládl bys takhle ještě kousek pečeně? Takovému klukovi nic neobalí žebra líp jako kus divočiny. Podívej – nedal by sis ještě tenhle poslední kousek nákypu? Jako by čekal přímo na tebe. To si dovedu představit, jak jsi asi dal jídlu. Kavalec chleba, na lžici huspeniny a do hrstě sušenek, a tomu jsi říkal jídlo. Skutečně už ten nákyp nemůžeš?“

A přece se v něm ještě místo na kus nákypu našlo.

Když dojedli, seškrabala Anna na plechový talíř zbytky od večere a řekla mu: „Na, tady máš, synku, dej to psovi.“

Brad si nemohl nevšimnout, že jakmile se zmínila o Mickiem, opět z jejího hlasu zazněla ta neosobní tvrdost.

Zanesl talíř Mickiemu ven, přidřepł si do sněhu za boudu a pozoroval, jak se Mickie do té hromady jídla hltavě pustil. „Tak se mi zdá, žeš toho žrádla, cos musel pořádat doted'ka, měl asi až po krk,“ poznamenal Brad. „Však já taky.“ Pozoroval, jak Mickie plechový talíř čistě vylízal do posledního drobku, aniž zvedl od jídla hlavu. Brad ho znovu polaskal a řekl mu: „To víš, jak jsem rád, že jsi se mnou. Bez tebe bych byl jako ztracený.“ Zvedl se k odchodu a Mickie se s kňučením začal vzpínat na řetězu. „Dovnitř tě vzít nemůžu,“ vysvětloval mu Brad. „Ale neměj strach. Za pár dní budem zase doma.“

Když se vrátil s prázdným talířem do kuchyně, nádobí už bylo umyto a uklizeno a tři Bradovi přátelé seděli kolem stolu, který byl opět ve vzorném pořádku. Anna poklepala na židli vedle sebe a Brad se tam posadil.

Chvíli naslouchal jejich hovoru, který se točil stále kolem

nové lodi, *Anny B.* Byli nad ní jako u vytržení. Pochopil, že koupě takové lodi musela být pro ně pro všechny obrovská událost.

„S tou se jede jako ve snu,“ liboval si kapitán Ed.

„Z paluby nebo i z krytu na motoru by člověk klidně mohl jít, jak je čistá,“ dodával George.

„A od zádě po příď celá z báječného dřeva,“ chválil kapitán Ed. „A ať se do ní moře tady v průlivu opře sebevíc, ta musí vydržet každý nápor.“

„Počkej, až uvidíš skladovací prostory,“ dodával George celý nadšený. „Do té se vejde na deset tisíc lososů, jen to hukne.“

„To se bude muset vejít,“ poznamenala Anna se střízlivou věcností. „Kolik za ni dlužíme?“

„Patnáct tisíc.“

„A to dlužíme tomu starému skrbounovi Karlsonovi, že?“ potřásala Anna vážně drobnou hlavou.

„Myslíte Franka Karlsona, toho člověka, co mu patří konzervárna v Orca City?“ ožil Brad náhle zájmem o rozhovor.

„Přesně toho. Ty ho znáš, synku?“ zeptala se Anna.

„Já ne, ale babička ho znala.“

„Věděla o něm vůbec něco dobrého?“

„Neměla ho ráda. Říkala, že bere rybáře na hůl, kde jenom může, a taky že vždycky kupuje kradené ryby od rybářských pirátů. Taky mu trošku dávala vinu, že se naši utopili.“

„Jak to?“

„Minulý rok to tady v Zálivu bylo s tahem ryb slabší, takže táta s mamkou odjeli ke Kodiaku, tam bylo prý ryb, jen se to hemžilo. Taky dlužili panu Karlsonovi peníze. Taťka říkal, že je prostě musí někde sehnat, aby mu mohli dluhy zaplatit, protože prý nechtěl už čekat. No a chytila je ta hrozná bouře a utopili se.“

„A s tímhle člověkem jsme si my začli spolky,“ obrátila se Anna na kapitána Eda a George.

„Nedalo se nic dělat,“ vysvětloval jí kapitán Ed. „Banka nám nechtěla půjčit, leda bychom měli bůhvíjaké ručení, a to jsme neměli. A Karlson byl jediný, kdo to s námi chtěl zkusit.“

„Ten má nos, to si sakra pěkně vyhlídl,“ bručela Anna.

„Roční hypotéka na *Annu B*, a k tomu my se musíme zavázat, že k němu odvezeme všechen náš úlovek.“

Kapitán Ed rozhodil s bezmocným gestem ruce. „Znamenalo to buď souhlasit, anebo vzdát se *Anny B*.“

„Jenom doufám, že se nám ji podaří udržet,“ prohlásila Anna zachmuřeně.

„Nepotřebujeme nic, než abychom tak sedmkrát osmkrát pořádně ulovili, a bude po dluzích a všechno bude v suchu,“ uvažoval kapitán Ed.

„A ministerstvo rybářství předpovídá na příští sezónu pěknou úrodu ryb,“ dodával George.

„Kdyby tak aspoň měli pravdu. Sázíme na tu jejich předpověď všechno, co máme.“

„Ty toho lituješ, že jsme koupili novou loď?“ zeptal se kapitán Ed.

Anna rozhodně zavrtěla hlavou. „Už jsme novou loď potřebovali jako sůl. Jenom mám hrůzu z té představy, že meč nad naší budoucností drží v ruce právě ten starý Karlson.“

Kapitán Ed položil velkou osmahlou tlapu na Anniny drobné upracované ručky. „Však uvidíš, že se nám to podaří. Nedělej si starosti.“

Anniny zářivě modré oči se zadívaly hluboko do černých zraků kapitána Eda. „To víš, že podaří.“ Najednou se jí obličej rozzářil úsměvem. „Hm, já jsem přece taková pitomá žlabaňka usejčkovaná.“

„A až budeme mít dluh u Karlsona z krku, tak nám bude hej, to už budem držet bejčka za rohy a pojedem, jako když namaže,“ maloval nadšeně George. „S takovýmhle korábem se už sakra dá něco udělat!“

„To dá,“ přizvukovala Anna a narovнала se v útlých ramenou. „Jen co se to počasí vyblázní, musíte mě svézt. To se přece nestává staré babě každý den, aby po ní pojmenovali takovou prvotřídní loď, jako je *Anna B*.“

„Taky že tě svezem,“ sliboval kapitán Ed. „Nikdo si *Annu B* nezasloužil víc než ty.“

Teplo v kuchyni a ta nádherná večeře začínaly na Brada účinkovat. Hlava mu div nepadla na stůl a oči se mu proti jeho vlastní vůli zavíraly. Anna si toho všimla a vybídla ho: „Pojď, synku. Vždyť už skoro vsedě spíš.“

Vzala jednu lampu, kterou v kuchyni nepotřebovali, a vedla Brada do druhého pokoje, kde už bylo rozloženo skládací lůžko. Usoudil, že to bude přední parádní pokoj, obývací, jak by byla řekla maminka nebo babička. Anna postavila světlo na stůl: „Tohle sice zrovna ta nejměkčí postel na světě není, ale myslím, že tobě to bude jedno. Ve tvých letech bych se byla klidně vyspala i na hromadě štěrku. Tady na židli jsem ti dala ještě několik dek navíc, kdyby ti bylo v noci zima. A ráno spi, jak budeš chtít dlouho.“

„To je bašta,“ liboval si Brad. A pak dodal: „To byla fantastická večere. Tak se mi zdá, že jsem měl daleko větší hlad, než jsem si myslel.“

„To kluci mívají.“ Její drobná křehká tvář náhle zvažněla. „Tak tys to táhl těch posledních čtrnáct dní úplně sám. Takhle o samotě, to může být jednomu pořádně smutno, zvlášť v zimě.“

„Měl jsem Mickieho.“

„No vidíš. Na to jsem zapomněla.“ Náhle natáhla ruku a hrábla mu do těch jeho rovných hnědých vlasů. „Dobrou noc, synku.“ V pokojíku bylo chladno. Brad se rychle odstrojil, vlezl si do pyžama, sfoukl lampu a už skočil do postele.

Zima v místnosti a chlad příkrývek jako by z něho úplně vyrazily všechn spánek. Byl vzhůru a čilý jako za bílého dne. Naslouchal smutnému naříkání větru, jež se kvílivě ozývalo po všech koutech chalupy. Byla zima a mrzlo, jen to praštělo. A Mickie je v tom mraze venku. Ale to mu nijak neuškodí. Vždyť má na sobě nějaký kožich a ten ho musí ochránit před daleko větší zimou, než jaká se sem přihnala s touhle sněhovou bouří. Ono je vlastně Mickiemu venku líp. Babička ho přece taky posílala ven. Uvnitř byl jenom od té doby, co spolu zůstali sami.

Naslouchal tlumenému zvuku hlasů, jež k němu doléhaly z kuchyně. Hovořili tam ještě o *Anně B*, sprádali své sny, dělali na několik měsíců dopředu plány a chystali se na příští rybářskou sezónu. Kolikrát takhle ležel v posteli a naslouchal úplně stejným hovorům rodičů a babičky. Tohle jsou přece tak hodní lidé a je to úplně báječné, že u nich může být. Tam v kuchyni v té teplé atmosféře přátelství jako by se všechna krutá napětí a bolestivé úzkosti rozplynuly. Zaplavil ho hře-

jivý a bezpečný pocit sounáležitosti s jinými lidmi a pocit klidu, jaký už dlouho nepoznal. Zachumlal se pořádně pod kupu přikrývek a teplo jeho vlastního těla za chvíli zahnalo. Ospalost ho strhávala stále hloub a hloub do náručí spánku. Maně přejel rukou podél pelesti, jak to dělával během posledních čtrnácti dnů často. Ale nastražené uši a jemný teplý psí kožich nenahmatal. Ozvalo se v něm cosi jako slabý pocit ztráty a samoty. A myslí mu projela poslední souvislá myšlenka: Kdyby si tak jen Anna mohla zamilovat Mickieho, pak by bylo všechno v naprostém pořádku.

2

Brad se probudil ještě před svítáním a chvíli jen tak ležel zachumlaný v teplém pelíšku v tom neurčitěm světě mezi spánkem a procitnutím. Pak se rozpomněl, kde je, oči se naráz otevřely a upřely se do temného pokoje, kde však nedovedly nic rozeznat. Poslouchal, jestli dosud do koutů chalupy pronikají divoké poryvy větru a jestli ještě zaslechne meluzínu prohánějící se holými korunami stromů. Neslyšel však nic.

Vyskočil z postele, přeběhl po studené podlaze, odškrábl z ledových květů na okně trochu námrazy a přiložil k očištěnému místečku oko. Venku byla tma. Nebe zbarvovala temná půlnoční modř, ale přesto rozeznával krajkové siluety stromů a za nimi viděl probleskovat daleké jiskřivé hvězdy. Podle hodin už bylo k ránu, ale dlouhá noční temnota severské zimy přikrývala svým těžkým hávem celou krajinu. Dal se sice již rozpoznat lehounký zákmit rozbřesku, ale byl skutečně tak slabý, že to skoro vypadalo jenom jako odstín tmy a bylo možno jej spíš jen vycítit než postřehnout zrakem. Brad usoudil, že do úplného svítání bude zbývat ještě nejmíň celá hodina. Někdy během noci došel bouři dech a sníl se přestal sypat.

Rozrážela ho zima, rozběhl se zpátky a skočil do postele. V domě bylo ticho. Jako všichni rybáři, kteří nemají v zimě tolik práce, si tu všichni rádi pospali. Brad se znovu zachumlal do přikrývek, že si ještě na hodinku zdřímne.

Ale spánek nepřicházel a on ležel a hleděl do tmy. Přemýšlel o kapitánu Edovi a Anně a o Habánu Georgeovi. Znovu si vybavoval všechnu tu jejich nenucenou družnost, tu legraci, jakou dělali po večeři, a pak ten upřímný rozhovor. Tihle tři lidé v něm vyvolávali blízký pocit rodiny. Vzpomněl si, jak tatínek vykládal, že George k Bishopům přišel před několika lety, když si kapitán Ed pořídil první rybářskou loď. A od té doby už u nich zůstal a ani jednou se nevracel dolů do Států a nepřijížděl zpátky na jaře, jak to dělá většina lidí, co sem jezdí za prací při tahu lososů. „To jsou nerozluční přátelé,“ říkával táta. „Těm dvěma chlapům to při práci dohromady hraje líp, než by to dokázali bratři. Kdybych k sobě sehnal na práci někoho podobného, byl bych moc rád. Ale takový Habán George se vyskytne jednou za život.“

Brad si taky vzpomněl, jak rozhodně zněl Annin hlas, když trvala na tom, že se musí o všem dát vědět tetě Kláře. Ta to určitě udělá, uvažoval. Anně by to nikdy nevymluvil, jak to dokázal s babičkou, ne, téhle Táboráče Anně rozhodně ne. Hrozil se totiž jednoho: aby nemusel opustit Sever. Propadal téměř až zděšení, když si pomyslel, že by musel odejít do nějakého velikého cizího města, tři tisíce mil odtud, do města přečpaného celou armádou lidí, které nikdy neviděl, a že by musel do nějaké školy, kde by bylo několik tisíc studentů a mezi nimi by neviděl jednu jedinou přátelskou nebo známou tvář.

Ale vždyť Anna přece říkala: „Žádný velký spěch není. V zimě stejně nikdo nic zvláštního nedělá.“ Má ještě čas, má ještě pořád čas vymyslet si nějaký způsob, jak by tetičce zabránil, aby ho odtud vzala pryč, a možná dokonce že bude mít i čas zabránit Anně, aby napsala ten dopis.

Ne, nemá to cenu, pokoušet se usnout. Sebere se, půjde ven, proběhne se s Mickiem venku a trochu se porozhlédne kolem.

Pomalu se potmě oblékl, ustlal postel a po špičkách šel do kuchyně. Bylo tam ještě teplo. Rozžehl lampu, povytáhl plamen, až se pěkně rozhořel a téměř zaplašil tmou zející z koutů místnosti. Zvedl příklop v železných plátech na kamnech a viděl, že na ohniště večer přiložili a oheň že doutná. Někdo asi bude brzy vstávat a je docela příjemné přijít po ránu do teplé kuchyně. Hodil na řefavé uhlí několik klacíků a odsunul uzávěr. Zastavil se pod věšákem na pušky a díval se nahoru na

ty čtyři kusy. Ta maličká naspodu, ta by byla velikostí tak právě pro něho. Přesně na takovou pušku si myslel už poslední tři léta, když tatínka prosil, aby mu nějakou opatřil. Táta ale jenom pořád říkal: „No uvidíme.“

Ta velká puška nahoře, ta ho téměř fascinovala. Přitáhl si stoličku, stoupl si na sedadlo a prohlížel si ji pozorněji zblízka. Byla štíhlá a těžká a nesmírně krásná. Ta má dostřel určitě na takový jeden a půl kilometru a zabije kdeco, uvažoval. S takovouhle puškou by i patnáctiletý kluk byl pánem nad kdejakým zvířetem na světě. Založil si ruce pevně za zády, aby odolal pokušení pušku sundat, potěžkat si ji a aspoň si ji podržet v ruce.

Oheň v kamnech začal prskat. Brad slezl ze židle, zasunul opět uzávěr u kamen a pak se nasoukal do kožešinové bundy. Stáhl světlo v lampě a po špičkách se vykradl ven.

Nadýchl se a div se nezajíkl, když mu mrazivý vzduch pronikl do plic.

Mickie ho hned uslyšel a jeho vlčí hlava už vyčuhovala z boudy. A vzápětí vyrazil ven, co mu jen délka řetězu stačila. Nespouštěl z Brada oči a chlapci připadal s těmi svými rychlými klouzavými kroky, se skloněnou hlavou a zlatýma mandlovýma, trochu zúženýma očima jako veliký polární vlk. Každý okamžik působil dojmem, že všechny ty bleskurychlé svaly pod tím jeho hustým šedivě bělavým kožichem jsou připraveny ke skoku.

Brad se rozběhl k němu, chytil ho za čenich a šeptal mu: „Ticho! Ne abys štěkal! Ještě všechny probudíš. Tak ne abys štěkal! Rozumíš?“

Mickie začal kňučet, položil Bradovi na rameno packu, a zatímco mu chlapec odepínal obojek, otřel se mu zvědavě o obličej. A pak se brodil téměř až po pás hlubokým sněhem ke kopci za stavením. Šlo to pomalu a zvlášť pro Mickieho to byla těžká chůze. Bořil se až po prsa. Pokoušel se skákat, ale vždycky, když dopadl, probořil se ještě hloub. Nakonec vyhrbil vysoko hřbet a rozehnal se kupředu, vyrýváje mohutnýma nohama ve sněhu brázdu po prsa hlubokou. Trvalo jim to dobrých dvacet minut, než urazili tu krátkou vzdálenost až na vršek mírného svahu.

Tam padl Brad na Mickieho a na několik minut se chlapec

se psem proměnili v jedno divoké klubko, z něhož jenom vyletovaly nohy a ruce a kolem kterého za doprovodu ňafání a štěkotu a výkřiků jen vířil vodopád sněhu. Nějaký cizí člověk by asi přísahal, že vidí obrovského vlka, který s vrčením, při němž tuhne v žilách krev, napadl lidskou bytost a v tom okamžiku ji právě trhá na kusy.

Když se konečně přestali kočkovat, oba sotva popadali dech. Mickie se natáhl do sněhu jak dlouhý tak široký, s hlavou složenou na předních tlapách, se špičatýma ušima nastroženýma dopředu a s vyplazeným jazykem. Brad se posadil vedle něho na pařez, s prsty zabořenými hluboko do psího

kožichu, a hleděl dolů po svahu, po němž se táhla neposkvřená zvlněná závěj sněhu až k chalupě. Při pohledu z místa, kde seděl, se ho zmocňoval podivný pocit, že sníh se od něho táhne po stráni, jako by po ní někdo pustil huňatý koberec, jenž přikrývá všechny balvany a všecken podrost i všechny nerovnosti. Dřevěná kostra malého doku se před ním rýsovala docela zřetelně, stejně tak jako *Anna B*, bělavě zářící na pozadí temně modré mořské hladiny.

Stavení stálo dobrých pár desítek metrů od moře. Malý kousek nalevo viděl Brad při břehu holý vyvýšený útes. A v něm, hádal, bude asi ta mrazírna, o které vykládal tatínek.

Anna a kapitán Ed si vyhloubili do útesu tunel a vysekali v té přirozené lednici menší prostor, uzavřeli jej dveřmi, aby dovnitř nemohlo letní vedro a aby se tam nedostala divoká zvěř, a tak si pořídili celoroční ledničku, říkali jí ledárna. A tam měla Anna uschovánu marmeládu a džemy a ovocné rosoly, které vařila z desítek litrů lesních jahod, malin a borůvek a ostružin, které chodila sbírat v létě. Když na podzim chlapi řezali zásobu dřeva a těsnili a připravovali stavení i *Annu B* na blížící se zimu, naplnila zatím Anna sklípek zvěřinou. Zabíla medvěda, několik srnců, losa a všelijakou menší zvěř nebo pernatce, kteří se tu dali ulovit. „Jednou jsem ji pozoroval, jak vyvrhuje a stahuje losa,“ vyprávěl mu kdysi tatínek. „Ta ženská si počínala daleko rychleji než chlap. Když se uváže, že za kilo masa, které se sem dopraví letadlem, musí člověk zaplatit celé dva dolary, tak tím, co uloví, pořádně ušetří.“

Brad cítil, jak ho začíná rozrážet zima, ale čisté kouzlo té podívané jako by mu nedovolovalo hnout se z místa. Nad dokonalým tichem nedalekého rozbřesku zářily milióny hvězd. Nebyly to ty nepohnuté daleké hvězdy letního nebe, ale blyskaly a jiskřily, jako by je oživoval vír nějakého mocného vichru. Přímo nad chalupou visel jakoby zavěšený na obloze Velký vůz. A k jeho podvozku tichým povětřím lenivě stoupal úzký provazec kouře.

Brad se otočil a podíval se za sebe. Byli právě u vstupu do údolí, které se vinulo vzhůru k řadě horských vrcholků, jež jako by pochodovaly směrem do vnitrozemí, až jejich obrysy mizely kdesi v dálce. A za těmi vrcholky právě vzešla první jitřní zář. V tu chvíli již sílila a rozlévala se všude kolem.

Znovu se rozhlédl zpátky po svahu. V jednom kulatém okénku *Anny B* zazářilo světlo. To vstával George, který spal na palubě. O minutu později, a z okna chalupy se již linul kužel dalšího světla.

Radši by měl pomýšlet na návrat. Snídaně bude zřejmě za chvíli. Zpátky se jim šlo pěkně. Mickie vepředu, a teď když se po ránu tak hezky vydováděl, byla jeho psí povaha úplně uspokojená, takže šel klidným, rozvážným krokem. Do cíle chybělo ještě pět minut, když si Brad náhle uvědomil, že noci je už skutečně namále. Zastavil se a pozoroval východ slunce.

Nebe se rozsvětlo do holubí modře. A ta zrůžověla, rozlila se po celé nebeské báni a pomalu nabývala barvy zlata. Vycházející sluneční kotouč vystřeloval šípy svých paprsků po celé zemi. A pak náhle vzešel den jakoby v nějaké tiché explozi světla a koupal se nad vrcholky hor v oslnivých barvách. Vzdálené moře jiskřilo hlubokou modří, zespodu smrků a jedlí, ohnutých pod tíhou sněhu, zářila zeleň. Na každé větvi a větvičce viselo nespočet ledových démantů, jež zachycovaly a odrážely paprsky slunce v záplavě tančících duhových obloučků.

Konečně došli k chalupě. Brad tu nasadil zdráhajícímu se Mickiemu obojek. Svlékl si bundu a sklepal s ní sních. Klacíkem pak seškrábal sních i s mokasínů.

Když vešel do teplé kuchyně, seděli už kapitán Ed s Georgem u stolu a snídali kávu. Černé vlnité vlasy kapitána Eda se leskly vodou a Georgeovy prořídle plavé vlasy ležely přilípnuty k jeho mohutné lebce.

Kapitán Ed se na Brada usmál a řekl mu: „Měl by sis pospíšet. Anniny vdolky na každého nečekají.“

George vytáhl vedle sebe pro Brada zpod stolu židli a poznamenal: „Před snídaní nemůže být nic lepšího než taková ranní procházka, to by člověk potom zblajzl vlka. Vid', ty zápasníku jeden, že?“

Od kamen se na něho usmála Anna s tváří celou zruměněnou teplem: „Viděla jsem tě, jak se díváš na východ slunce. Ten byl, vid'!“

Brad přitakal. „Takový doma nemíváme. U nás slunce vychází za mořem a prostě se kolem jenom pomalu rozsvětluje.“

„Já vím,“ přikývla Anna, „to dělají ty veliké hory ve vnitrozemí.“ A když se Brad posadil vedle George, dodávala:

„Když jsem vstala a přišla jsem do kuchyně, bylo tam vyhřáto jako v pokojíčku. To máš ty na svědomí, co?“

Brad se usmál: „Babička měla ráda, když v zimě vstala a v kuchyni bylo teplo.“

„To já taky,“ přikyvovala Anna. „Ale zvlášť často se mi to nestává.“ Podívala se na kapitána Eda. „Moc by nebylo zapotřebí a úplně bych se zkazila.“

Snídaně se skládala z neslaných vdolků pečených z kynutého těsta, lehkých jako pápeří, slaniny a osmažených brambor. Pro chlapy a pro sebe uvařila Anna kávu, pro Brada uvařila z kondenzovaného mléka rozředěného vodou čokoládu.

Při snídani se Anna zeptala: „Tak co budete, hoši, dělat dneska?“

„Bouře se utišila,“ řekl kapitán Ed. „Můžeme ti nabídnout tu projížďku.“

„Teď hned jet nemůžu.“ Anna propíchla vdolek a přetřela jej máslem. „Co začala bouře, tak jsem nemohla obejít pasti. Oběhnem je spolu s Bradem. Chtěl bys jít se mnou?“ zeptala se ho.

„Moc rád.“

„Fajn! Ostatně na tu projížďku,“ pokračovala, „není spěch. Máme celou zimu.“

„Takže my můžeme zatím nasadit vodní pumpu a na záď přidělat točnu,“ navrhoval George kapitánu Edovi. „Ta točna bude problém. Vypadá to, jako by ji nikdo už kolik let nepoužíval.“

„Nejspíš taky ne,“ přikyvoval kapitán Ed. „Všiml jsem si, že velká zatahovací síť už taky hodně pamatuje. A to možná přijdeme ještě na jiné věci. Vždyť vlastně *Annu B* už kolik let nikdo nepoužíval. Copak to nevíš?“

Když se chlapi po snídani zvedli a odcházeli, mrkl George na Brada a povídá: „Dávej na Annu pořádně pozor, kamaráde. Poslední dobou je nějaká poslabší.“

Anna propustila George s mávnutím ruky: „Jen vy si běžte zpátky ke svým šroubečkům a maticím. Opravdovou práci si vezmem na starost my.“

Rychle naskládala nádobí do výlivky. „Slunce už je dost vysoko. Budem muset vyrazit. Nádobí umyjem, až se vrátíme.“ Šla k věšáku s puškami a uviděla přitáhnoutou židli, kterou Brad zapomněl dát zpátky.

„Jenom jsem se na ně podíval,“ vysvětloval.

„A ty máš pušku?“

Zavrtěl hlavou. „Táta mi několikrát dovolil vystřelit si z jeho.“

„Máš tam u vás asi taky vlastní trasu, kam lícíš pasti, vid’? Tady u nás to dělá hodně dětí.“

„Ne, o takové trase s pastmi nevím vůbec nic.“

„Když si takovouhle trasu zařídiš a pěkně si ji hlídáš, můžeš si přivydělat dost peněz pro strejčka Příhodu, a navíc získáš řadu zkušeností.“

„Na ostrově Glacier Island nejsou žádná zvířata, co by se dala chytat do pastí. Je to tam malé a jen samá tráva a samá skála.“

Anna zavrtěla hlavou. „Žádnou pušku, žádný lov, a celý život žít na tom maličkém skalnatém ostrůvku. Tos toho asi moc nezažil ani neviděl, vid’?“

„Maminka se bála, abych se někde neztratil nebo nezmrzl anebo se někde sám nezastřelil nebo – no vůbec. Byla ze Seattlu. Vždycky mívala strach.“

„Takže teď hned zapracuju na tvé výchově,“ a při těch slovech vystoupila Anna na židli. „Ta puška nahoře, to je kulovnice, je pěkná, takovou bys těžko někde našel. S tou dostaneš všechno na světě. Tuhle berem, jenom když jdem po nějakém losovi anebo po medvědovi nebo prostě po něčem větším.“

„Vezmeme ji s sebou dneska?“ zeptal se Brad, pln naděje.

„Ne, není proč. Tahle druhá, to je lehčí puška na menší zvěř. Je to dvanáctka. A tahle poslední, to je dvacítko, brokovnice na tetřívky –“ protáhla slovo tetřívky, až to znělo trochu komicky – „na kachny, veverky a tak podobně.“ Sundala lehkou dvanáctku i menší dvacítku. Tu podávala Bradovi. „Hned se můžeš učit zacházet s puškou. Náboje jsou tamhle ve stole v zásuvce. Nastrkej si je do kapes. A jdem. Dneska toho denního světla moc nebude.“

Na verandě za domem podala Bradovi malou dřevorubecskou sekyrku. „Tu si zastrč za pás. A tady si vem sněžnice. Už jsi je měl někdy na nohou? Dobrá.“ Strčila pak do batohu prázdnou plechovku od konzervy, provlékla ruce řemeny a byla připravena vyrazit.

Mickie začal výt, že chce s nimi, a cloumal sebou tak mocně, že řetěz jenom řinčel. Vzpínal se na zadních bězích a předními tlapami mával ve vzduchu a dával najevo, jak hrozně by chtěl s nimi.

„Můžeme ho vzít s sebou?“ zeptal se Brad.

„Ne,“ odpověděla Anna krátce. „Vyplašil by zvěř.“

Brad si přidřep l k Mickiemu, podržel mu tu jeho velikou hlavu v dlaních a domlouval mu a snažil se ho uklidnit. Drbal ho za nastraženýma ušima a přitiskl se mu tváří k teplé chlupaté tlamě. „Nemůžeš s námi,“ vysvětloval mu. „Taky jdu nerad od tebe. Rád bych tě vzal. Vždyť víš. Byla by to legrace, kdybys s námi mohl lovit. Ale Anna říká ‚Ne‘ a to platí. Však od tebe nejdu navždycky. Za pár hodin jsem zpátky. Tak jenom buď hodný a čekej.“

Znovu Mickieho pohladil po hlavě a už pospíchal, aby Annu dohonil. Ještě jednou se otočil a viděl, jak tam Mickie zůstal sedět ve sněhu a celý zkormoucený hleděl za nimi.

Brad se držel tři čtyři kroky za Annou. Byl rád, že už předtím měl na nohou sněžnice, jinak by se asi na takovouhle loveckou výpravu nemohl vůbec vypravit. Svíral malou pušku dvacítku oběma rukama, měl ji opřenu napříč přes prsa, aby ústí směřovalo pryč od Anny, ale tak aby ji mohl lehce a rychle ovládat. Poprvé si takhle nesl pušku a měl přitom báječný pocit. Doufal, že někde něco vyskočí a že se po tom bude moci vrhnout a začít střílet.

Minuli místo, kde spolu předtím dováděli s Mickiem, a vstoupili do údolí. Bylo to prostorné rovné údolí, které se rozevíralo do značné šíře a ubíhalo kamsi do bludiště vrcholků pokrytých sněhem a pak se ztrácelo v dálce. Dno pokrývaly malé chlumky podrostu, jenž se prohýbal pod tíhou sněhu. Středem údolí se táhl pruh kleče. Brad si všiml, že zákrsy lemují břehy potoka, jenž ležel zamrzlý pod příkrovem sněhu. Po pravém okraji údolí se tyčily ve vyrovnaném řadu hory. Zařezávala se do nich rokle celá zarostlá klečí a vyrývala v nich žlab, který byl rovný, že vypadal, jako by byl narýsovaný podle pravítka, a působil dojmem, že se táhne míle a míle daleko. Druhou stranu údolí lemovaly pecnovitě tvarované vrchy, které se zvedaly v jakousi náhorní planinu, jež přecházela v tundru.

Anna mu vysvětlovala: „Ta lovcí trasa začíná tady před

námi. Dělí se na dva proudy. Ten delší jde přímo vzhůru údolím. Druhý odbočuje a vede tou hlubokou zarostlou roklí napravo. Dnes projdeme dlouhou trasu a zítra tu kratší.“ Vyloučila z kapsy prázdnou plechovku: „Tohle je tak akorát vhodné místo, aby ses trochu pocvičil. Schválně, jestli se trefíš do té plechovky. Pořádně sevři pažbu a pevně si ji zapři do prsou a střílej asi o takových patnáct centimetrů před cíl. Hotovo?“

Brada se náhle zmocnila nervozita. „Vždyť je to jenom plechovka,“ přesvědčoval se. Jenže z pušky ještě nikdy nestřílel, a k tomu měl střílet na pohyblivý cíl.

Anna hodila plechovku. Jedním rázem namířil Brad pušku vzhůru a úporně sledoval cíl. Viděl, jak plechovka padá k zemi, a vystřelil. Střelil asi o metr nad ni.

Anna mu radila: „Prázdný náboj nech v komoře. Znovu nabij a natáhni kohoutek. Když se ti nepodaří pořádně namířit, nestiskávej spoušť.“

Teprve na třetí hod stiskl spoušť, ale právě v okamžiku, kdy plechovka padla do sněhu.

Anna stále vyhazovala plechovku a její drsný hlas mu nepřestával radit a dodávat odvahy: „Jen se hezky uvolni. A pomalu. Očima sleduj plechovku. Puška půjde sama pěkně za ní. Tak, tak je to lepší.“

Pomalou se začínal trefovat do plechovky přesně na začátku onoho oblouku, kde jako by ve vzduchu trochu zaváhala, než začala padat dolů.

„Tak je to fajn,“ pochválila ho Anna. „Zkus ještě jednu ránu.“

Dostal ji právě na vrcholu onoho oblouku a ranou ji vyvrstvil asi o třicet centimetrů výš.

„No, takhle je to prima,“ usmívala se Anna. „Teď už potřebuješ jenom fůru cviku. Co budeš tady, tak tahle dvacítká jako by byla tvoje.“

„Júú!“ vyjekl Brad radostí a přešel rukou zálibně po studené hladké hlavni a po lesklé pažbě. „A můžu s ní střílet, kdy budu chtít? Můžu si ji vzít s sebou ven sám?“

„Sám zatím ne,“ odpověděla Anna. „Musíš se ještě hodně naučit. No tak pojď, jdem.“

V první pasti našli sněhobílou lasičku. Do druhé se chytily ondatry a Anna si nesmírně libovala. „Tak se mi zdá, že nám to

hodí pěknou výplatu,“ poznamenávala, když zvířata strkala do batohu.

U čtvrté pasti bylo péro vyhozeno. Sníh tu byl podupán a kolem dokola se válely kusy roztrhané kožešiny. A vzhůru do údolí se táhl pruh stop.

Anna se shýbla a prohlížela past, pak stopy a rozšlapaný sníh kolem. Pozorně obracela rukou v palečnicích roztrhanou kožešinu. Dlouhou chvíli tam zůstala jen tak skloněná. Když se napřímila a opět se na něho podívala, jako by z ní všechna veselost vyprchala. Z jejího hlasu zaznívalo až cosi tragického: „Panebože,“ vypravila ze sebe. „Po pastech nám chodí rosomák.“

Brad už o rosomácích četl a slyšel o nich různé příběhy od lovců kožešin a od tatínka. Rosomák je nejhorší škodná Severu. Váhou nepřesahuje takových sedmnáct osmnáct kilo. Ale bojí se ho a nenávidí jej každá živoucí bytost a každý lovec v kraji. Je to krvežíznivý zabiják a vraždí jen tak čistě pro potěchu ze zabíjení. Neodváží se mu postavit ani dospělý medvěd, ani lesní vlk nebo puma. Je to záškodné zvíře plné drzé odvahy, které napadá člověka nebo jakéhokoli živočicha třeba dvacetkrát většího než on sám a bojuje s ním tak dlouho, dokud ho neusmrtí. Rosomák už zničil bezpočet nastražených pastí a svým lupičstvím vyhnal z kraje i staré zkušené lovce kožešin. Indiánští domorodci a Eskymáci mu říkají „carcajou“ neboli „indiánský ďábel“. Ale jeho kožešina se velmi cení.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Brad.

„Musíme se pokusit ho najít a zabít. Jestli se nám to nepovede, tak můžeme pasti klidně zabalit, sebrat se a jít domů,“ stěžovala si Anna trpce. „To jako bychom měli na celý rok utrum. Po té stezce s nastraženými pastmi bude obíhat celou zimu a roztrhá nám kdejaký kožich, co chytmem. Už jednou jsem rosomáka na takové trase měla. Nepodařilo se mi ho chytit a nakonec mě donutil, abych se vzdala.“

Po tři hodiny s námahou kráčeli rozevírajícím se údolím a ohledávali past za pastí. Bylo to všude stejné. Rosomák se k ní dostal první. V několika případech past odvedl a zahrabal hluboko do sněhu – což je oblíbený trik rosomáků. Šli po stopě, nacházeli pasti a znovu je nastražovali. U každé pasti, kterou jim rosomák zničil, se Anny zmocňovala malomyslnější a

smutnější nálada. „Musíme ho dostat,“ říkala si pořád sama pro sebe. „Prostě musíme!“

Téměř u konce trasy našli místo, odkud rosomák past zase odvedl, a jeho stopy a stopy po vlečené pasti vedly dolů do malé rokle.

„Já nalíčím novou,“ řekla Anna. „Ty jdi po stopě a tu odvedlečnou vyhrab.“

Za okrajem rokle, kde už ztratil Annu z dohledu, Brad odjistil a opatrně se kradl kupředu. „Mohl bych na toho indiánského ďábla každou minutu narazit. Líp, když se připravím.“

Pořádně pušku přitiskni k rameni, a ne abys škulbl kohoutkem,“ nabádal sám sebe. „Pěkně ji sevři.“ Nesl pušku skloněnou, ale namířenou kupředu, tak aby mohl každou chvíli hlaveň zvednout a střílet.

Stopy vedly ke skupince vrb a na prázdném plácku uprostřed mezi nimi mizely ve sněhu. Uviděl jasně konec řetězu. Shýbl se, aby jej zvedl. Ale v tom okamžiku sníh jako by před jeho očima přímo explodoval a proti němu vyrazila ohyzná černá tlama rosomáka, se zuby vyceněnými a s řezavým hrdelním vrčením.

Jedním rázným pohybem namířil Brad výš, přímo zvířeti do obličeje, a stiskl spoušť. Nic se však nestalo. Rosomák divoce chňapl ostrými zuby po hlavni. Hnán instinktem, Brad od sebe zvíře odhodil, ale ztratil přitom pušku. Rosomák dopadl asi přes metr od něho a vyrazil s příšerným vrčením znovu do protiútku. Jeho krátké zavalité tělo a podsadité nohy nejsou stvořeny pro žádnou rychlost a obratnost. Brad si všiml, že navíc zvířeti překáží past, do které měl zaklapnutu jednu přední tlapu.

Brad uskočil, aby se vyhnul útoku, a zoufale se rozhlížel po nějaké zbrani. Vzpomněl si na sekyrku a rychle ji vytrhl z opasku. Nohy se mu ale ve sněžnicích zapletly a upadl na záda. Rosomák na něho skočil a zahryzl se zuby do toho nejbližšího, na co přišel, do Bradovy nohy. Brad v slepé panice udeřil vši silou do té široké zlověstné zvířecí hlavy. A bil znovu a znovu. Pak si uvědomil, že už není zapotřebí. Zvíře zůstalo ležet asi metr od něho. Jedna rána je zasáhla přímo mezi ty malé blýskavé oči. Rosomák byl mrtev.

Brad se vyhrabal ze sněhu a vstal. Skoro až vzlykal, jak se snažil popadnout dech, a na celém těle se třásl, že se nemohl vůbec ovládnout. Podíval se na mokasíny. Ve svršku byly dvě čistě prokousnuté díry, ale až na holou kůži se mu rosomákovy zuby nedostaly. Bylo to však jenom o chlup, skutečně jenom o chlup. Podíval se na mrtvého rosomáka. Najednou se mu udělalo špatně, opřel se o pahýl vrby a čekal, až se mu přestane točit hlava a zvedat žaludek.

Ještě tam tak stál, když na mýtinu přiběhla Anna a volala: „Brade! Brade!“

Spatřila ho, jak dosud svírá v ruce sekyru, a uviděla mrtvého

rosomáka. Upustila pušku na zem a popadla ho za ruce: „Nestalo se ti nic?“ vykřikla v hrozném úleku. „Jsi v pořádku?“ Nesmírně ho překvapovalo, jakou sílu Anna v těch drobných ručkách má.

„Nic se mi nestalo,“ uklidnil ji. „Ale – ale ta puška nevyštělila.“

Anna vyhrabala pušku ze sněhu a prohlížela si ji, zatímco jí Brad líčil, co všechno se přihodilo. „Zamrzla,“ prohlásila. „Ale máš odjištěno. Takže jsi to zkoušel. Udělals to správně a musels to provést šílenou rychlostí. Zapomněla jsem ti říct, že v takhle studeném počasí si musíš sundat rukavici a kohoutek vždycky trochu holou rukou zahřát, aby ti nezamrzl. Ale myslel jsi při tom. A pustil ses do něho vlastníma rukama a zabils ho sekyrkou. To sis teda počínal statečně! Žádný chlap by to neprovedl líp.“

„Měl jsem strach,“ přiznával Brad. „Jak se na mě vrhl... myslím, že jsem až zaječel.“

„A kdo by ne?“ řekla na to Anna samozřejmě. „Už jsem viděla, že před ním utekli i dospělí chlapi. A ani za to se pak nestyděli. Jenže jednomu nerozumím,“ – rýpla do mrtvého rosomáka špičkou boty, „a totiž, jak se chytil do té pasti. Jsou na to strašně mazaní.“

„Tenhle zřejmě nebyl.“

„Asi přestal být opatrný nebo co,“ uvažovala. „To už se nedovíme. Ale zachránils nám celou trasu. To je důležité.“ Náhle se jí tvář rozzářila úsměvem a její černá nálada byla tatam. „Jestli si myslíš, že to ještě dokážeš, tak bychom se měli radši dát už zase na cestu. Než se vrátíme domů, bude tma, a máme před sebou ještě tři pasti. Tohohle lumpa můžeme stáhnout hned na místě, abychom se s celou tou tíhou nemuseli vléct zpátky.“

Bradovi se ale moc nechtělo vrátit se zpátky jenom s kůží. Bylo to jeho první zvíře, které zabil. A bylo to zároveň velice osobní vítězství, v kterém riskoval zranění a zvítězil. Jenomže tohle nebyl s to Anně říct. Proto jen prohlásil: „Není tak moc těžký. Já ho snadno unesu.“

„Je to skoro osm kilometrů,“ začala Anna, „a v tomhle sněhu se každé kilo...“ Pohlédla chlapci do tváře a pak se podívala na mrtvého rosomáka. „Máš pravdu,“ souhlasila náhle.

„George ani Ed nám ten příběh nebudou chtít věřit, když ho nepřineseme domů, jak tady leží. Ale vynesem si ho na cestu a necháme si ho tam, až oběhnem celou trasu.“

Netrvalo jim dlouho obejít zbývající tři pasti, a chytili jednoho norka a ještě jednu ondatru. U poslední pasti Anna odhrábla z poraženého kmene sních a oba se posadili vedle sebe, opřeli pušky o kmen a Anna vytáhla z obrovské kapsy dva chleby a termosku s čajem.

Bradovi připadalo, že jsou v kouzelném světě naprostého ticha, obklopeni bludištěm vzosných hor, pokrytých sněhem. Slunce jasně zářilo a krystalky ledové jinovatky házely v mrazivém vzduchu oslnivě třpytivé blesky. Čaj byl horký a po těch mílích cesty a po tom boji s rosomákem Bradovi namaзанý chleba nesmírně chutnal. Brada cosi napadlo, a tak se zeptal: „Říkala jste, jak je pro vás tahle trasa s pastmi důležitá. Jak to, když teďka máte *Annu B*?“

„To kvůli všem těm penězům, co dlužíme Karlsonovi. Tahle trasa je podle běžných měřítek jenom krátká, ale já jsem to za ta léta nikdy nijak nepřeháněla a nebrala jsem víc kožešin, než bylo skutečně zapotřebí. Takže údolí je pořád bohaté, a když budeme mít trochu štěstí, nalovíme si za pár tisíc dolarů. Co kdyby se příští léto stalo a tah lososů byl slabší anebo kdyby nás potkala nějaká smůla a chlapi narazili někde na skálu nebo potrhali síť. Může se přihodit spousta nepříjemností, které by mohly *Annu B* vyřadit na pár dní z provozu, a v době, kdy každý den během krátké rybářské sezóny znamená obrovské peníze. Kdybychom se ocitli v nouzi, tak z peněz za úlovky v pastech by se mohlo zaplatit, co by chybělo na dluh Karlsonovi. Vidíš, žes zabil rosomáka, tak jsi nejenom zachránil celou trasu, ale možná žes dokonce pomohl zachránit i *Annu B*.“

„To jsem teda opravdu rád, že jsem ho dostal,“ liboval si Brad.

„Já taky.“ Anna se sesmekla s kmene. „No, tak půjdem.“

Cestou zpátky nesl Brad rosomáka a pušku, Anna zase pět ulovených zvířat a svoji ručnici. Když se konečně vynořili z ústí údolí nad chalupou, snášela se na zem již noc. Nebe ožilo zářivými hvězdami a nad klikatou siluetou hor se jako nad hnízdem vynořil měsíc v úplňku. Bylo jasno skoro jako ve dne, ale po všem se rozlévalo jakési tajemné měkké světlo, jež vrhalo

na sněhový příkrov prapodivné stíny a vytvářelo krajkové vzory z holých větví a stromů. Viděl celou chalupu i teplé, přátelsky zvoucí světlo v okně a kouř, jenž lenivě stoupal vzhůru do klidného vzduchu.

Brad byl k smrti unaven a měl hrozný hlad. Rosomák mu připadal těžký jako olovo. Ale přitom měl Brad pocit, že už není týž chlapec, který s Annou odcházel před několika hodinami. Ten chlapec přece ještě v životě nevystřelil z pušky, nikdy neobcházel žádnou trasu s nastraženými pastmi a v životě neviděl rosomáka. Změna, kterou na sobě cítil, se odehrála kdesi uvnitř a Brad si ji nedovedl nijak vysvětlit, jenom si ji jaksi nejasně uvědomoval.

Mickie je slyšel a běžel jim naproti, co jen mu délka řetězu dovolovala. Večer se rozezvučel jeho štěkotem, kterým je Mickie vesele vítal.

Dveře u kuchyně se prudce otevřely, na verandu a ven po sněhovém koberci se rozlilo světlo zevnitř. Volal na ně hlas kapitána Eda: „Vy ale jdete pozdě. Už jsme se vás chtěli vypravit hledat. Co vás tak zdrželo?“

Brad pohodil rosomáka na sních do kuželu světla, jež vycházelo ze dveří, a kapitán Ed s Georgem zůstali v údivu hledět na zvíře.

„Tohle nás zdrželo,“ vysvětlovala jim Anna s pýchou. „Skoro nám zničil celou trasu nakladených pastí a byl by nám všechno překazil. Už moc nechybělo, nebýt tady Brada. Vlastníma

rukama se s ním pustil do boje a zabil ho příruční sekyrkou.“

„Cože?“ ptal se kapitán Ed nedůvěřivě.

„Vždyť se můžete podívat sami.“

Oba muži se sklonili a prohlíželi rosomáka.

„Proč jste ho hned nestáhli, nemuseli jste se vléct se vší tou tíhou?“ ptal se kapitán Ed.

„To je Bradův rosomák.“

Kapitán Ed přikývl: „Asi bychom si nejspíš mysleli, že nás krmíte pěknou povídaczkou, kdybyste ho byli nepřinesli. Tak se na něho dívám a sotva věřím vlastním očím. Patnáctiletý kluk!“ Zavrtěl v údivu černovlasou hlavou.

Mickie se pořád vzpínal na řetězu a kňučel. Brad šel k němu a pustil ho a Mickie mu začal olizovat tvář a dorážel na něho packami. Brad ho polaskal po tlustém kožichu mezi ušima a řekl mu: „Taky jsem rád, že tě zase vidím. Škoda žes dneska nemohl být se mnou. Určitě bys mi hodně pomohl.“

Mickie přeběhl k mrtvému rosomákovi, očichal jej a z chřtánu se mu vydralo hluboké zavrčení.

George přídřepl k zvířeti, otočil rosomáka na jednu stranu, pak zase na druhou a znovu. „Mickie,“ řekl, „já vím, že dovedeš bojovat, ale tohle kotě by tě schramstlo jako pralinku.“ Prohlížel si na lebce místo, kam dopadlo ostří sekyry, a řekl hlasem plným obdivu: „No z toho jsem úplně tumpachovej! První den se vydá po trase, a hned složí rosomáka. A to ještě ani ne puškou. Jen tak rukou.“ Zvedl širokou zjizvenou tvář a pozorně se zadíval na Brada, přičemž si zamyšleně třel palcem a ukazovákem tlustý ušní lalok a zřejmě si v duchu představoval ten krátký lýtý zápas mezi útlým chlapcem a tím zákeřným zvířetem. Kužel světla linoucího se ze dveří ozařoval jeho kosmaté hranaté čelo s hlubokými jizvami, jež nabývaly tak ostrých kontur, že v tu chvíli Georgeova tvář působila téměř až ošklivým dojmem. Pak prohlásil naprosto věcným hlasem, jak to od něho Brad ještě nikdy neslyšel: „Tedy, vážený pane, vy jste sakra štramák. Jo, jo, kamaráde milej! Tak se mi zdá, že jseš správněj kluk!“

Ta slova od takového chlapa jako Habán George zvlášť dobře vyhovovala onomu novému pocitu, který se usídlil v Bradově duši.

Bradovi dřív nikdy ani ve snu nenapadlo, co může být v zimě práce. Když žil ještě s rodiči na Glacier Islandu, tak to neměl možnost poznat. Tady však po těch několik krátkých hodin denního světla pracovali George s kapitánem Edem na palubě lodi a Anna s Bradem obcházeli trasu s nakladenými pastmi.

Vyrazili vždycky hned, jakmile se za věncem bílých vrcholů objevily první šedavé pruhy světla, cestou si přispíšili a vraceli se, když skomírající slunce zapadalo někde v dáli na jihozápadě do chladného moře. Když se teď zbavili rosomáka, byly úlovky zase pěkné a Anna byla šťastná.

Druhého dne Brad pustil Mickieho. Jakmile vyrazili, dal se Mickie za nimi, radostně se prodíral sněhem, poskakoval kolem a vesele štěkal. Anna stroze poručila: „Buď to mu nakaž, ať zůstane doma, anebo ho zase uvaž.“

Brad odvedl Mickieho zpátky, znovu si k němu přidřepkl do sněhu, podržel si tu velkou psí hlavu v rukou a domlouval mu: „Nemůžeš s námi. Musíš zůstat tady. Nezáleží to na mně. To Anna tě nechce. Kdy se už konečně naučíš chápat, že tě nemá ráda?“ Mickie na Brada hleděl velikýma zlatýma mandlovýma očima a ničemu nerozuměl. Pysky tlamy měl rozšířeny jakoby v jakémsi úsměvu a šťastně přitom vrtěl huňatým ocasem. Pokud by záleželo jenom na něm, šel by s nimi.

„Nemůžeš s námi,“ hladil ho Brad po huňatém kožichu mezi špičatýma nastraženýma ušima. „Jestli mermomocí chceš společnost, než se vrátím, tak běž tamhle k lodi za Georgem a kapitánem Edem. Budou rádi, když za nimi přijdeš. Ale musíš zůstat tady. Rozumíš? Zůstaň.“

Rozkazu „Zůstaň!“ Mickie rozuměl. Stáhl schlíple ocas a ten jeho úsměv rázem zmizel. „Vždyť to není tak hrozné,“ utěšoval jej Brad. „Za pár hodin jsem zpátky, a spolu můžem přece každý den ráno zápasit.“ Takže den co den, když odcházeli, zůstal Mickie poslušně sedět na ocase ve sněhu a smutně za nimi hleděl, jak se mu ztrácejí v mdlém světle svítání.

Kapitán Ed říkal, že prý se Mickie nejdřív jen tak potloukal kolem chalupy a pak si vždycky vyrazil sám na lov. Ale nakonec se naučil chodit s chlapy k *Anně B.* Každý večer však

vysedával před domem a čekal na Brada a Annu, vlčí hlavu otočenu směrem k svahu a do ústí údolí, a očima sledoval, až je zahlédne. Jakmile je spatřil, vyrazil jim sněhem v ústřety a vítal je tak radostným štěkotem, že se to kolem jenom rozléhalo.

Mickie měl Annu rád, přestože si ho téměř nikdy ani nevšimla. Nemohla udělat krok ze stavení a donést si kousek dřeva do kamen nebo dojít do lednice, aby za ní v patách nešel Mickie, celý dychtivý, jestli by mu snad Anna nevěnovala aspoň trochu pozornosti, a čekající na jedno jediné přátelské slovo, které na něho však nikdy nepromluvila. Jednou se jí kapitán Ed zeptal: „Jak k němu můžeš být tak nevšímavá, když tě má tolik rád?“

Anna jen stáhla rty do rovné strohé linky a neříkala nic.

Že Anna nebrala Mickieho na vědomí a nedovolovala, aby je doprovázel po trase, to byly jediné skutečnosti, které na Brada působily trochu rušivě. Ale ty se úplně ztrácely v záplavě šťastných zážitků.

Při tom, čemu Anna říkala „Bradova výchova“, se před chlapcem otevíral neznámý okouzující svět. Nemohl se dočkat druhého dne, jak se těšil na další nová a vzrušující dobrodružství. Když se mu prvně podařilo střelit v letu tetřeva, tak se Anna chválou jenom rozplývala a večer ho před kapitánem Edem a před Georgem vynášela až do nebes. „Ten tetřev vám vyrazí jako blázen z podrostu a frrr nahoru a Brad si na něj zamíří a napálí to do něho na plný pecky, jako by se nechumelilo. Tetřev se rozlítl jako kupa peří.“

„Takže ono je to vlastně, jako by u nás v domě bydlel chladnokrevný ostrostřelec Postrach Dick,“ prohodil kapitán Ed s úsměvem.

George hrábl Bradovi velkou tlapou do rovných vlasů a povídá: „Nejdřív to zabije rosomáka. A teď si to ráčí sundávat seshora za letu tetřevy. Jen tak dál, a úplně Anně vyfoukne kšefty, kamaráde.“

„To teda nejspíš vyfoukne,“ přitakávala Anna hrdě;

Druhého dne pozorovali z mírného návrší párek vlků, jak honí sněžného králíka. Králík měl výhodu ve svých huňatých bězích, na nichž po sněhu lehce klouzal, zatímco těžcí vlci se bořili až po prsa. Králík jim hladce unikal. Ale dopustil se typické králičí chyby a běžel v obrovském kruhu. Vlci se ustálili

na jednom místě a v pronásledování se střídali, dokud jej úplně nevyčerpali.

Anna dovolila Bradovi, aby to zkusil na vlky s lehkou puškou, ale vzdálenost byla příliš veliká. Zmizeli v podrostu i s mrtvým králíkem.

Když nazítří opět sundával pušky z věšáku, zeptal se: „Nemám snad vzít tu velikou, co myslíte ? Třeba ty vlky uvidíme zase. Toho obrovského klacka bych někdy hrozně rád dostal.“

Ale na jednu chvíli se Brad každý den těšil ze všech nejvíc, a to když cestou po trase usedli s Annou na kládu vedle sebe,

pustili se do chlebů a popíjeli z termosky čokoládu nebo čaj a hovořili. Dny byly jasné a ze všech stran jako by se k nim nakláněly vrcholky hor a kolem nich se rozkládalo ticho hluboké jako čas. Sníh tlumil kdejaký zvuk a jemu připadalo, jako by tu oni dva zůstali co jediní živoucí lidé v mrtvém bílém světě. A právě během jednoho takového rozhovoru se Brad zeptal: „Jak jste vlastně přišla k tomu jménu ‚Táboračka Anna‘?“

Anna si střepa z klína drobty a usmála se: „Bylo mi tak sedm nebo osm, myslím. Maminka tehdy táhla s kočovnými tábory zlatokopů a vařila jim. Tatínka zabil zával. Maminka vždycky postavila stan a vyvěsila nad vchod ceduli s nápisem ‚Vdolky, slanina a fazole‘. Ti vyhladovělí zlatokopové se dovnitř jenom hrnuli. Jeden den jsem zaslechla, jak si nějací zlatokopové povídají cosi o nové štaci. Na tom našem nalezišti to totiž zrovna dost nešťastně končilo, takže jsem honem běžela tu novinu povědět mamince. Několik zlatokopů si mě dobíralo, že se všichni seberou a celý tábor že potáhne zas na jinou štaci. Za hodinu už toho bylo po táboře plno a my jsme s matkou stejně jako všichni ostatní rychle strhly stan, sbalily si mouku, fazole i špek a honem traďá k tomu místu, kde měl být nový tábor. Když jsme tam dorazily, přijdou k nám ti samí dva chlapi a jeden povídá: ‚Ale hergot, ať zcepením, jestli tohle není naše Táboračka Anna.‘ A to mi už zůstalo. Když jsme se s Edem před pětadvaceti lety vzali a odstěhovali se, tak ta přezdívká ‚Táboračka Anna‘ putovala s námi.“

„To už tady žijete tak dlouho?“

„Odstěhovali jsme se sem hned, byli jsme tu už na líbánky, celé léto jsme žili ve stanu a tuhle chalupu jsme si postavili vlastníma rukama,“ vysvětlovala mu Anna hrdě. „Kolik roků jsme měli psí spřežení a já vždycky na začátku zimy zapřáhla a hurá sto kilometrů do Orca City nakoupit zásoby základních potravin, a Ed zatím řezal a štípal dříví na zimu a dělal všecko možné.“

„A to se odtud dá do Orca City po suché zemi?“

„No jistě. Musí se tímhle údolím až k tomu místu, kde se hřeben hor stáčí doleva, a podle nich se pak člověk pustí. A hory tě dovedou až do Orca City přímo na hlavní třídu. V zimě se to cestuje lehce, všecko je zmrzlé a všude leží na metr, metr a půl sněhu. Ale v létě je to samá skála kluzká jako zrcadlo a balvany

a bažiny a v nich se to moskyty jenom hemží, podrost je tak hustý, že se člověk musí prodírat krok za krokem, na lukách potkáš medvědy a všude kolem se tu potlouká všelijakých potvor a člověk musí přebrodit stovky ledových potoků. I starý ostřílený zlatokop by si to moc dobře rozmyslel, než by se na takovou výpravu v létě vydal. Jeden pilot, co létá přes buš, kdysi tu cestu šel, když mu vyplivl motor. Urazil jenom padesát kilometrů, ale pohled na něho byl jedna hrůza.“

„Kdy jste tam přestala jezdit s tím psím spřežením?“

„Když jsme si koupili první loď. Sloužila nám nejenom k rybolovu, ale taky jako dopravní prostředek. Byla to staříčká loď, úplná dřevá kád', ale za sedm let jsme si něco našetřili, takže když jsme si přivypůjčili od starého Karlsona, mohli jsme si koupit *Annu B.*“

„Ty psy jste si nechali dál?“

„Dokud nechcípí. Neměla jsem to srdce je prodat.“ Kopala drobnýma nožkama do sněhu a zamyšleně dodala: „Všecky jsem je viděla umírat, jednoho po druhém, a pak jsem je pohřbila do země.“

„To bych asi nedovedl,“ podívoval se Brad a v tom okamžiku věděl o Anně víc, než se mu řeklo.

„Nebyla to lehká záležitost.“ Anna se svezla z kmene a začala podupávat nožkama ve sněhu, aby se jí rozproudila krev. „Dopij čokoládu,“ uzavřela náhle stroze. „Měli bychom radši vyrazit nazpátek.“

A tehdy nadešel ten nezapomenutelný večer, kdy se vraceli později než obvykle, obtíženi pěkným úlovkem. Byl podivný soumrak s oparem duhy, jež se klenula jako široký pás nad horizontem. Rozšiřovala se, nabírala hloubky a jako by se nahoře vpíjela do černé báně nebes a celé je proteplovala a rozsvětlovala. V tom světle vrhaly kmeny a koruny stromů, skály a křoviska na bílou plochu prašného sněhu dlouhé obrovité stíny roztodivných tvarů.

Anna vzala Brada za ruku a zjihlým hlasem mu řekla: „Počkej, synku! Podívej se nahoru a čekej!“ Její drobný rozdychtěný obličej zarámovaný v kožešinové kapuci byl obrácen vzhůru a velké oči rozšířené až dětským údivem se upínaly k nebi. V tom kratičkém okamžiku poznal Brad zákmit čehosi, co kdysi bylo děvčátko Anna. „Poslouchej,“ nabádala jej.

„Poslouchej!“ Celé údolí jako by přiklopil zvon naprostého ticha, jako by se v tu chvíli tep světa zastavil. Pak se v tom téměř až smrtelném klidu nebe začalo hýbat.

Po obloze vystřelovaly obrovité pruhy světla a vypadalo to, jako by se k ní prudce vzpínaly a bodaly ji nějaké přízračné ruce, objevovaly se a zase rázem mizely, pak se zjevovaly znovu a klikatily se a svíjely jako v nějakém mučivém zápase, v němž celou zemi i nebe osvětlovaly podivnými plameny. Po obloze jako by se náhle rozestřela gigantická, oslnivě třpytivá opona zářící hlubokou zelení a červení, sytými barvami, jež pohlcovaly černou tmou nebeské báně a vytvářely na duhově zbarveném sněhu tajemné stíny. Náhle se povětrí naplnilo zvukem, jenž bušil do Bradových bubínků silou stovek roztočených kladiv. Pak to všechno zmizelo a země zůstala ležet v naprosté tmě. Ozval se Annin hlas, z něhož zněl zjihlý údiv: „Viděla jsem polární zář myslím už tisíckrát. Ale vždycky mi z ní naskakuje husí kůže a připadám si veliká asi jako mravenec.“

Dosud tam stáli, uchvácení magickým kouzlem noci, když tu ticho prořízlo několik táhlých opětovaných zavutí, vysokých a divokých, tak hrůzných, že při nich člověku tuhla krev v žilách. Zvuky se nesly několikanásobnou ozvěnou, kterou odrážely stěny hor, valily se údolím a zaléhaly do každého kouta a do každé skulinky: byl to lovecký pokřik vlčí smečky kdesi daleko

mezi nepřístupně vztyčenými vrcholky hor. Zvuk se mohutně rozléhal jako divoce znějící tóny varhan, pak zeslábl a odumřel.

A zdola od stavení se ozvala odpověď. Zazněla nejdřív jen jako dechnutí větru a sílila a stoupala výš a výš, až se z ní ozval jasný tón plný smutku a touhy. Potom zvuk pomalu zanikal, tak zvolna, že Brad ani nevěděl, kdy přestal. Ozval se znovu a znovu a pokaždé odumřel v naprostém tichu a opět se rozezněl a stoupal a sílil. To se k životu ohlásila ta část Mickieho, kterou v sobě měl po svých vlčích předcích, a Mickie nemohl jinak než vylévat si srdce voláním za krví svého rodu.

Kapitán Ed s Georgem skončili opravu čerpací pumpy a na záď umístili točnu. Vypadalo to, že točna bude na dva muže úkol téměř nezvládnutelný, ale nakonec práci přece jen zdárně zvládli. Toho večera řekl kapitán Ed Anně: „Tak teď je na lodi všechno, jak má být. Už na ní budem zase dělat teprve na jaře, až ji budem moct vytáhnout na souš. Takže teď právě jsme schopní vzít tě na tu projížďku, jak sis chtěla vyjet.“

Anna se podívala po Bradovi: „Myslím, že si zítra můžeme dát klidně celý den pohov. Co říkáš?“

„Myslím – myslím, že ano,“ vykoktal ze sebe Brad. Naráz jej ohromilo vědomí, že tu je již déle, než si vůbec byl s to uvědomit. Každý den byl tak nabit, že čas ubíhal jako voda. Chvilí tam jen tak seděl, zatímco kolem něho plynul hovor obou chlapů, kteří chystali zítřejší výlet. Pak se zvedl, oblékl si kožešinovou větrovku a vyšel ven.

V tu chvíli, kdy otevřel dveře, vynořila se z boudy Mickieho hlava. Brad si navlékl sněžnice a vydal se s Mickiem, který kolem něho celý šťastný poskakoval, vzhůru do údolí k onomu vyvýšenému místu, kde spolu prvního jitra dováděli. Vyšel si ze stavení ven, aby mohl být chvíli sám a přemýšlet. Posadil se na pařez, Mickie se mu packami opřel o kolena a hleděl mu upřeně do obličejce, s jazykem vyplazeným, že to vypadalo jako úsměv, a se špičatýma ušima nastraženýma v blaženém očekávání. „Ne,“ zavrtěl hlavou Brad, „dneska mi není do hraní.“

Poplácal Mickieho po hlavě a zahleděl se po stráni dolů. Na nebi zářily tisíce hvězd, ale mezi nimi svítil jen štíhlý srpek měsíce. I tak však rozeznal chalupu, loď a obrysy mořské

pláně. Z jednoho okénka na palubě *Anny B* se vylinul kužel světla. To jde asi George brzy na kutě, anebo se ještě s kapitánem Edem vrátili něco dodělat.

Dlouho hleděl na potmělou siluetu stavení s jedním rozzářeným oknem. Tam uvnitř bylo plno smíchu, štěstí a onoho teplého pocitu rodinné pohody a bezpečí. V tu chvíli věděl jasně, proč jej slova kapitána Eda a *Anny* tak vylekala. Chtělo se mu tu zůstat. Toužil stát se součástí této rodiny, stejně jako se jí kdysi stal *Habán George*. Jenže zítra musí zpátky domů, do samoty, kde nebude mít s kým promluvit, kde nebude mít co dělat a na co se těšit a jen bude zase dál odškrťávat každý den na kalendáři. *Mickie* natáhl hlavu a olízl mu tvář. *Brad* ho vzal kolem krku a přitiskl se mu obličejem k čelu. „Ani nevíš, jak jsem rád, že tě mám,“ říkal mu. „Co bych si bez tebe sám počal?“ *Mickie* se na něho podíval, jako by mu rozuměl, a *Brad* pokračoval s rostoucí úzkostí a žalem v duši: „Ona tě *Anna* stejně nemá ráda. Přes to všechno, jaká je, bys tady asi nemohl zůstat. Podle toho, jak se k tobě chová, tak jí prostě vadíš.“ Ale tohle byla jenom drobná nepříjemnost a nedalo se jí nic zdůvodnit. Ať už jej *Anna* má ráda, nebo nemá, *Mickiemu* se daří výborně a dosud s ním nebyly žádné trampoty.

Spíš jde o něco jiného: řekl totiž původně kapitánu *Edovi*, že u nich může pobýt jenom několik dní. A kdyby se člověku chtělo zůstat sebevíc, napořád se přece pozvat nemůže. „Ale na návrat není vůbec žádný spěch,“ přesvědčoval sám sebe. „Zrovna zítra odjíždět nemusím.“

Je už tady skoro čtrnáct dní, a to přece není nijak příliš dlouho. Ale stejně, takovou dobu ještě z domova nikdy nebyl. No samozřejmě, v tom to přece vězí. Tam má svůj domov a někdo tam musí být. Člověk nemůže vlastní domov jen tak pustit k vodě a nechat ho klidně shnít. Patnáct let mu byl dobrý. Postavili jej jeho rodiče a sám se tam narodil. A tomu domovu je zavázán věrností, ať už by ho měla stát cokoli. „Musíme domů,“ říkal *Mickiemu*. „Patříme na *Glacier Island*. Ne sem. To se prostě nedá nijak obejít. Zítra musíme rozhodně zpátky. Pojď, jdem.“

Když vešel do kuchyně, seděla *Anna* sama u stolu a zašívala prasklý šev na mokasínu. Drobnou hlavu měla skloněnu nad prací a zahnědlé prsty se jí jenom kmitaly. Ve světle lampy

pozoroval v jejích hladkých černých vlasech první slabý záblesk stříbra.

Aniž vzhledla od práce, zeptala se ho: „Tak už sis to všechno promyslel?“ Když neodpovídal, dodala: „Taky jsem si tam už mockrát sama zašla, když jsem si musela rozmyslet něco těžkého. Tam v té večerní tmě a pod těmi hvězdami v tom tichu se všechno zdá jasnější.“

„Kapitán Ed přece říkal, že až pojedete na tu projížďku, tak mě zaveze domů.“

„Myslela jsem si, že to bude nejspíš tohle.“ Anna pořád nezvedala hlavu od práce.

„Chystal jsem se, že zůstanu z domova jenom pár dní.“

„Myslíš, že by se doma mohlo něco stát?“

„Nevím. Jsem tady už skoro čtrnáct dní.“

„Půldruhého týdne.“

„To už je nějaká doba,“ poznamenal Brad. „Je to tady báječné. Jenomže...“

Anna odložila mokasín, obrátila jej v ruce a znovu jej položila. „Rozhodl ses moc náhle,“ uzavřela konečně. „A náhlá rozhodnutí nejsou k ničemu dobrá. Ještě se na to vyspi. Všecko si dobře rozmysli, a po všech stránkách. A ráno uvidíš, jestli už skutečně budeš chtít zpátky.“

S touhle otázkou šel na kutě a přemítal o ní tak dlouho, až usnul. Ráno mu ihned opět vytanula na mysl. Přemítal o ní ze všech stran, ale nakonec vždycky došel ke stejnému závěru. „Já to nějak zvládnu,“ říkal si. „Jídla a dřeva je tam dost. A mám Mickieho. S Mickiem to dokážu. Za tři měsíce bude jaro.“ Babička vždycky říkala, že s každým jarem začíná úplně nový život. Jde jen o to, aby se nepoddal a vydržel.

S tímto rozhodnutím na mysl vstal a oblékl se v studeném pokojíku. Našel si prostěradlo, z kterého mu tenkrát Habán George uvázal ranec na šaty, a poskládal všechno pěkně do prostředí.

Nikdo ještě nebyl vzhůru. Šel do kuchyně, přiložil na hromádku řeřavého popela čerstvé dřevo a odsunul šoupátko. Pak chvíli zůstal stát před věšákem na pušky a hleděl nahoru na tu největší. Živě si vybavil její burácivý hlas a uvědomoval si, jakou obrovskou ničivou sílu v sobě skrývá. Škoda že si ji nemohl před odchodem aspoň vyzkoušet. Oheň začal prskat, tak za-

vřel dvířka, aby zmenšil tah. „Poslední snídaně,“ říkal si.

Při snídani spolu kapitán Ed s Georgem projednávali plán výletu. Brad čekal, až hovor na chvíli ustane, protože chtěl kapitána Eda požádat, aby ho zavezl domů. Okamžik sice nadešel, ale uplynul, aniž se Brad chopil příležitosti. Už byli všichni skoro po snídani a chlapi dopíjeli kávu, když se najednou kapitán Ed obrátil na Brada: „Poslyš, to jídlo ti dnes nějak nejede, Brade. Není ti něco?“

„Ne,“ podíval se Brad kapitánu Edovi přímo do očí. „Jenom jsem tak přemýšlel...“

„Hm, to asi musí být něco hrozně hlubokého, když takovýhle kluk, právě v době, kdy nejvíc roste, zapomene na jídlo,“ poznamenal George.

„My s Bradem zrovna uvažujeme, kam máme dnes vyrazit,“ řekla Anna. „Ještě jsme se nerozhodli.“

„Tak to byste si teda měli pospíšet,“ dopil kapitán Ed kávu a zvedl se. „Za půl hodiny jsme připraveni a můžeme vyplout.“

Když chlapi odešli, zeptal se Brad: „Vy jste mu nic neřekla?“

„Vždyť ses na to přece měl vyspat, hm? Pamatuješ?“

„To jsem taky udělal. Přesně, jak jste mi radila, a musím zpátky,“ prohlásil sklíčeně. „Prostě musím. Já si – nachystám si věci.“

Anna šla za ním do předního pokoje, kde Brad začal vytahovat cípy prostěradla, aby je mohl zavázat. Nenabídla se, že mu pomůže. Konečně však řekla: „Myslela jsem si, že si to všechno skutečně pořádně promyslíš a že nakonec vyrukuješ s rozumným rozhodnutím tady zůstat.“

„Pokoušel jsem se o to,“ přikývl Brad. „Ale nemůžu. Tam je můj domov. A mimoto,“ dodával, nevěda, co jiného ještě říct, ale spíš proto, že cítil potřebu uvést další důvody, „jenom vám přidělávám práci.“

„Ten jeden hrníček a talířek navíc a pár těch vdolků. A za to jsi se mnou obcházel po trase a dotáhl jsi sem většinu kožešin. A k tomu jsi ještě celou trasu zachránil, protože jsi zabil rosomáka.“

„Vždyť vy byste ho zabila taky. A ostatní roky jste sama nanosila taky dost kožešin.“

„Pravda, možná že bych toho rosomáka dostala, přestože se mi to dřív nepodařilo, když mi jeden řádlil na trase. Ale můžu ti říct, tentokrát jsem z toho všeho měla dost velký strach. Zvlášť mi jde o to, jak dopravit domů ty kožky,“ pokyvovala hlavou. „Ty kilometry jako by byly pořád delší a delší a ty hory vyšší a vyšší, a dokonce se mi zdá, jako by i ty kožešiny byly rok od roku těžší. Nemá cenu, abych si něco namlouvala. Myslím, že lepší to už se mnou nebude. Ale stejně, doufala jsem, že jsi za těch čtrnáct dní, cos žil sám na Glacier Islandu, a za tu dobu, cos byl tady, aspoň něco poznal a pochopil, že se tam sám vrátit nemůžeš a že tam úplně sám žít taky nemůžeš.“

Brad se jí podíval do obličeje. Úzké rty měla staženy do rovné linky a drobné ruce složeny za zády v tom známém gestu, které ji narovnávalo v úzkých ramenou a dodávalo její zvednuté kulaté bradě tak tvrdohlavého vzezření. Ta to teďka vezme jako advokát, pomyslel si.

„Chtěla jsem, aby ses rozhodl sám,“ pokračovala. „Myslela jsem si totiž, že bys tady mohl být šťastnější. Jenomže jsem na to šla špatně. Ty jsi ještě moc mladý, abys rozhodl něco tak důležitého. Jsi přece jenom kluk. Takže já to rozhodnutí udělám tentokrát za tebe.“

Jako by do něho píchla, když uslyšel ta její slova pronášená bez obalu a drsným tónem. „Vždyť jsem tam už sám žil,“ ozval se, „a dokázal jsem, že to dovedu. Zabil jsem rosomáka. A sama jste říkala, že by to žádný chlap nesvedl líp. Co tím chcete říct, že jsem ještě příliš mladý?“

„Abys zabil rosomáka anebo abys žil na Glacier Islandu, to sis nemusel nijak rozmýšlet. To všechno ti vnutily okolnosti.“

„A jak tedy vlastně starý a jak velký musím být, abych mohl sám rozhodnout, co mám dělat?“

„Tohle stáří se netýká toho, jak jsi veliký,“ pokračovala Anna zamysleně. „Ani toho, kolik máš let. To je otázka zralosti.“

„Co tím přesně myslíte?“

„Nevím jistě, jestli to vůbec dovedu vysvětlit. Možná proto, že ani sama nevím, co to je. Ale je to tady uvnitř.“ Poklepala si na prsa. „Z člověka dělá dospělého cosi uvnitř, cosi, co z něho vytlačí toho kluka a nasadí tam chlapa. Když to uvidím, tak to poznám. Žes zabil rosomáka a dva týdny žil sám, to snad

trochu může pomoci. Ale zdaleka to nestačí. Ještě se ti to úplně nepodařilo. Já to poznám. Takže tohle rozhodnutí udělám za tebe. Prosím tě, vždyť já bych v noci oka nezamhouřila, kdybych tě pustila zpátky a nechala tě tam žít o samotě. Takže tady zůstaneš do jara. Pojedeme dneska kolem vašeho a podíváme se, jestli je všechno pořádně zavřené a zajištěné, a přivezeme sem jídlo a vůbec všechno, co by se mohlo zkazit, a taky všechny tvoje ostatní šaty. Občas tím směrem stejně zajedem, takže se vždycky na dům podíváme. A my dva spolu mezitím budem obcházet trasu, budem si pěkně pochutnávat na těch našich chlebech a pít si tu naši čokoládu na kládě a koukat se po severních hvězdách a lovit kožešiny. Co na tom je, prosím tě, špatného?“

To je dokonce báječné, myslel si Brad. Když se takhle dohlídne na dům, tak to vlastně ani není, jako kdyby jej opustil. „To vypadá skvěle.“ Tvář se mu rozzářila úsměvem. Pak si ale na něco vzpomněl: „Říkala jste do jara. A co bude potom?“

„Třeba nic. Jenom musíme začátkem jara napsat tetičce, víš.“

Na pár dní už na tetičku Kláru skoro zapomněl. Když si na ni teď pomyslel, tak jí ta myšlenka projela jako elektrický šok. „A proč?“ zeptal se.

„Protože je to tvoje tetička, a tak se to patří,“ opakovala Anna se stejnou nesmlouvavostí jako tehdy onoho prvního večera.

„Ale vždyť jsem vám už říkal, že o mě nemá zájem,“ ozval se sklíčeně. „Neznamenám pro ni vůbec nic. Já neznám ji a ona nezná mě. Proč na ni prostě nemůžu zapomenout?“

„Protože to nejde. Ale jestli je to tak, jak říkáš, pak s ní domluvíme nastálo, abys tady mohl zůstat. S tím souhlasíš?“

„To by bylo fajn.“ Brada zalila vlna štěstí.

„Hm, taková řeč už se mi jinak líbí,“ usmála se Anna.

Od doku k nim dolehl ostrý hvizd. „Už jsou připraveni,“ řekla Anna celá vzrušená. „Pojď. Jdeme.“ Rozehnala se nohou a vši silou kopl do rance, až se Bradovy svršky rozletěly po podlaze. „Nech to být,“ smála se, „máme celou zimu, abychom to mohli posbírat.“ A už spolu vyrazili jako vítr kuchyní a domovními dveřmi ven.

Mickie vystřelil jako šíp z boudy a obskakoval kolem nich, celý vzrušený štěkal a vrtěl ocasem, zatímco oni běželi stezkou

dolů k doku a skočili na palubu. A právě v okamžiku, kdy *Anna B* odrazila od břehu, posadil se Mickie schlíple na ocas, zvedl čenich k nebi a začal žalostně výt.

„Nemůže s námi? Aspoň jednou, aspoň dnes?“ prosil Brad.

„A proč by ne?“ rozpřáhla Anna doširoka ruce. „Pojď, Mickie,“ křikla na něho a tleskla do rukou. „Pojď, skoč. Hop, Mickie!“

Mickie pobíhal po břehu a rozčileně štěkal.

„Hop!“ pobízela ho Brad. „Vždyť to svedeš. Skoč, Mickie! Skoč!“

Mickie sebral všechnu svou odvalu a skočil. Rozplácl se na všechny čtyři, právě Anně u nohou. Ta ho celá rozesmátá poplácala po hlavě a z jejího hlubokého drsného hlasu zaznívalo štěstí. Brad nevěděl, jestli se směje tomu, jak legračně se Mickie předvedl, anebo že je šťastná pomyšlením na první výlet na palubě *Anny B*.

4

Brad s Annou den co den obcházeli trasu s nalíčenými pastmi. Počasí se ustálilo a nadešly mrazivé zářivé dny, v nichž vždy na pár hodin vzešlo nad hrozny horských vrcholků slunce a zaplavilo zemi oslnivou září.

A protože nebylo údobí sněhových vánic, sněžné pláně byly jako vyšrafovány celou sítí stop divoké zvěře. Když se je Brad učil číst, měl pocit, jako by se učil číst v nové knize. Anna mu ukázala stopy vlčího páru, který běžel vedle umdlévajícího srnce. Stopy kojotů a lišek sledovaly stopy zajíců a divokých králíků, kteří byli jejich oblíbenou potravou. Ukázala mu místo, kde se kuna přiblížila k nic netušícímu tetřívkovi. Hromádka rozházeného peří sama vypověděla konec příběhu. O kousek dál mohli pozorovat, jak srnec couval až k okraji srázného břehu, kde se postavil na poslední statečný, ale marný odpor hladovému vlku. Boj to musel být krátký a krutý.

„Tak už to prostě chodí,“ vysvětlovala mu Anna. „Všecko žije z něčeho druhého. I my. Já tyhle zvířata chytám, co jsme

se sem přistěhovali, protože jsme si potřebovali přivydělat nějaké peníze. Jestliže se nám všechno tuhle rybářskou sezónou vydaří, tak toho lovu nechám. Už peníze navíc potřebovat nebudem. Doufám, že nám to vyjde. Nerada zabíjím zvěř, pokud to není na jídlo.“

Kapitán Ed s Georgem si sehnali nějakou práci a vozili na *Anně B* zboží. Vypadalo to jako slušná příležitost přivydělat si pár tisíc dolarů. Vrátili se však s trpkým zklamáním. Práce s dopravou nákladu naprosto nesplnila očekávání. Platili je podle váhy a většinu času a peněz promarnili jenom čekáním na zboží. „To málo, co jsme vydělali,“ stěžoval si kapitán Ed znechuceně, „se utratilo za pohon a za jídlo. Na žádné peníze jsme si nepřišli a *Anně B* jsme dali šíleně zabrat. Budem teď muset sundat motor a udělat s ním ještě před sezónou generálku. Brade,“ dodával, „jeli jsme kolem vašeho. Všecko je v naprostém pořádku.“

Mickie byl *Anně* při každé příležitosti v patách. Po onom ránu, kdy skočil na palubu *Anny B*, na něho už zase nemluvila a ani se ho nedotkla. Ale Mickie je každého rána sledoval, jak odcházejí, a každý večer seděl na ocase, s hlavou obrácenou do údolí a vyhlížel je. Brad si nikdy nedovedl vysvětlit, jak ten veliký pes vlčího vzhledu mohl vědět, kdy se budou vracet. Ale nikdy je nezmeškal.

Z Brada se stal s tou jeho dvacítkou docela dobrý střelec. Jednou večer prohlásila Anna: „Když ten si namíří na zajíce v běhu anebo na tetřeva v letu, tak je má na mušce jenom o stisknutí kohoutku.“

Když se druhého dne chystali vyrazit a Brad již vystoupil na židli, aby sundal pušky, řekl: „Neměl bych vzít tu velkou? Třeba si budu moct vystřelit na toho vlka, co jsme viděli potloukat se kolem té zamaskované jámy s pastí.“

Anna zavrtěla hlavou. „Jen si vem tu dvacítku. To je právě tak tvoje velikost.“

„Říkala jste, že už tu dvacítku zvládnu docela dobře. Jak se tedy naučím zacházet s takovouhle velkou puškou, když nikdy nezačnu?“

„Na tu velkou máš času habaděj,“ odmítala Anna. „Jsi ještě chlapec. Vem tu dvacítku.“

A tak zůstala kulovnice ležet zářící a lákavá na věšáku.

O dopise tetě Kláře se už Anna nezmiňovala, takže po řadu dní zůstávala celá záležitost kdesi v skrytu Bradovy mysli jen jako nějaká nejasná starost, která jej však pořád nepřestávala hryzat.

Pak jednoho dne nevyrazili po trase, protože Anna chtěla něco upéct, a Brad s Mickiem si zašli na *Annu B.* Oba stáli na zádi na točně, hleděli na nekonečnou pláň moře a poslouchali nepřetržitý dusot stroje, jenž k nim doléhal z podpalubí, když se asi půldruhého kilometru před nimi objevil za špičkou mysu bílý kýl lodi. Byl to poštovní parník *Liška*, který dvakrát za měsíc objížděl Záliv.

Brad pozoroval, jak se *Liška* pomalu sune k nim, pak se natočila bokem a zádi se zastavila na délku paže u *Anny B.* Z kormidelnické budky vyšel kapitán Bob Masters s hrstí dopisů v ruce. Podával je Bradovi se slovy: „U vás doma bylo zavřeno, tak jsem si myslel, že bys mohl být nejspíš tady. Babička je tu taky?“

„Babička umřela. Já jsem teď tady.“

„To je ale zlá věc. To je mi líto. Přišel pro babičku dopis.“

Brad počkal, až *Liška* zmizela z dohledu, pak probral poštu a dopis našel. Hned poznal tetiččino písmo. Ucítil otřes, který mu projel útroby, jako když dostane ránu do žaludku. Dovedl si domyslet, co v dopise stojí, a věděl, že jej musí otevřít.

Dole se pilně pracovalo a Brad chvíli naslouchal zvukům, jež vycházely ze strojovny. Anna je v chalupě a peče. Teď ho nemůže nikdo překvapit. Otevřel dopis a četl.

Tetička Klára se zlobila, že jí babička neodpověděla na poslední dopis. Jaro tu bude co nevidět a za chvíli máme léto. Je už skutečně nejvyšší čas pomýšlet na to, aby se Brad začal chystat na střední školu do Seattlu. Vždyť se musí všichni ještě dohodnout o tolika věcech a tolik se bude muset zařídit předem. Bradovi se musí koupit nové šaty. A ona se bude muset přestěhovat do většího bytu poblíž školy, kterou pro něho vybrala. A Brad by se přeci taky měl předem trochu seznámit s chlapci a děvčaty, s kterými bude do školy chodit. A než začne na podzim vyučování, musí se přece oba s Bradem pořádně zabydlit.

Bylo tam toho napsáno ještě víc, ale Brad všechno ani nečetl. Tetička opět zahájila tažení a z očí jí sršely blesky. Anna a kapitán Ed nesmějí tenhle dopis nikdy spatřit. Vrátil jej do obálky, sebral na palubě malou matičku, vložil dovnitř a roztržený konec dopisu pečlivě přehnul. Hodil dopis do moře a díval se, jak zvolna klesá a mizí mu z očí. Ostatní poštu donesl Anně.

Po téhle události se v něm pokaždé, když přijel parník, zatajil dech, ale od tetičky Kláry už žádné další dopisy nepřišly. Říkal si, že nadšení jejího křižáckého tažení nejspíš dostoupilo vrcholu a pak ochladlo. Za nějaký čas tomu dokonce sám začal věřit.

A tak plynuly zimní měsíce a každý den pro Brada chystal nové dobrodružství a každého dne se naučil něco nového a báječného o této zemi, v které se narodil. Nesmírně se podívoval, jak málo toho věděl o kraji nebo o životě za hranicemi Glacier Islandu. Teď se na tuto zemi začínal dívat Anninýma rozzářenýma očima a učil se ji milovat, jako ji milovala ona. Vždyť přece sama říkala: „V tomhle údolí a na těchhle horách není píd' země, kde bych nenechala otisk svých botek.“

Nadešel čas, kdy se mezi jejich úlovky začaly objevovat převážně bobří a ondatry. Tehdy Anna prohlásila: „Sezóna se nám povážlivě krátí. Do jara není daleko. Bobr a ondatra se už začínají mít zase pěkně k životu. Zřejmě cítí, že jaro je za dveřmi a že budou pukat ledy.“

Den se začal nepozorovatelně dlužit, a jak se slunce šplhalo po obloze výš a výš, světla přibývalo.

Brzy poté jednou ráno Anna oznámila: „Tohle je naše poslední cesta po trase. Je čas přestat. Posbíráme pasti.“

Trvalo to hezkých pár dní, než snesli všechny pasti domů, osušili je a rozvěsili v kůlně, aby tam přečkaly do další sezóny. Poslední den pak přehlíželi hromadu kožek a Anna prohlásila, že to je dobrý úlovek. „Není to tak špatné,“ libovala si svým hlubokým hlasem. „Vůbec to není špatné.“

„Stačili jsme ulovit tolik, kolik jste si asi tak myslela?“

„To rozhodně. A většinu všeho, co jsme ulovili, jsi sem nanesl sám na zádech.“ Chvíli si Brada pozorně prohlížela. „Trošku ses změnil: od toho lovení ti přibylo pár kilo pěkných svalů a tady jsi trochu zesílil,“ poklepala se snědým prstem do prsou.

Brad taky cítil, že se změnil. Ta malá puška dvacítku mu připadala v rukou, jako by do nich přímo patřila. Skoro bezpečně věděl, že s tou velkou puškou by to bylo taky tak. Věděl jistě, že příštím rokem by po trase mohl chodit úplně sám.

Pak uviděl ten zázrak, když na Sever přichází jaro, tak jak to nikdy neměl možnost spatřit na Glacier Islandu. V teple delších hodin denního světla pomalu roztál sníh na pobřeží. Údolí a rokle, kde v zimě lovili, ztrácely svůj bělavý plášť. Na nízkých zvlněných vršcích začínala probleskovat zeleň a žluť tundry. Sníh roztával a na schýlených stromech a podrostu tál tak pozvolna, že se větve stačily pomalu narovnat, aniž se téměř jediná zlomila. Zmínil se o tom Anně a ta mu na to pověděla: „Příroda se o svoje dovede postarat – o stromy, o keře, zvířata i ptáky.“

A skutečně to tak bylo.

Tetřevi, sněžní králíci, lasičky a celá armáda dalších živočichů se zbarvovala do hnědých a šedavých odstínů, aby splynula s novým ročním obdobím, jež s takovým kvapem přicházelo. Drobní živočichové, kteří strávili zimu pod sněhem, vylézali ven a proháněli se jako diví, posedlí touhou sehnat co nejvíc potravy. Zaleskla se ledová stužka potoka. Led roztál pod paprsky slunce v ledovou tříšť, jež se jednoho dne dala pomalu na pochod k moři. Po celém údolí vyrážely narezlými trsy loňské trávy čerstvé zelené výhonky.

Jelikož skončila lovecká sezóna, nevycházela Anna ven již tak často, takže Brad a Mickie měli pro sebe spoustu volna. Jak to bylo báječné, když mohl mít Brad Mickieho s sebou a když spolu oba podnikali výpravy do údolí. Mickie šel první, spokojeně vrtěl ocasem a s pysky povytaženými v jakémsi šťastném úsměvu kolem tlamy šmejdil v kdejakém křoví a podrostu, pod balvany a v každé díře.

Na malém skalnatém ostrůvku Glacier Island byla cítit vždycky pouze slaná pachuť moře. Tady Brad v úžasu zjistil, jak se jaro dá vychutnat i čichem. Seděl na kmeni, na kterém odpočívali s Annou a kde v zimě zaháněli hlad obloženými chleby, a jasně si uvědomoval zatuchlý pach vanoucí z hlubokých kaňonů a čerstvou říznou vůni, již sem zaháněl vítr z vysokých zasněžených vrchů hor. Těžké aroma holých kmenů, jež se počínaly obalovat prvními výhonky listů, se mísilo s líbeznou vůní tisíců drobných kvítků, jež všude kolem rozkvetly v koberec proteplený paprsky slunce.

Často svíral jednou paží nepokojného Mickieho a klidnil ho, aby mohl naslouchat zvukům země probouzející se ze zimního spánku. A bylo slyšet líbezná rašení drobnoučkých živoucích tělíček v trávě a v podrostu, kradmý šramot malých škrábajících pařátků a sametově hebounký šustot prvně roztahovaných křídélek. Byly však slyšet i hlasitější a neodbytnější zvuky. Odkudsi z houští se ozval splašený a hartusivý křik sojek, který se vzápětí utopil v chraptivém krákání hejna vran. Na vrcholku holého mrtvého stromu roztáhl křídla orel a oznamoval celému světu, jak je hladový. Odkudsi ze závrtné výšky se snašelo pronikavé, jako polnice břeskné volání hus seskupených do tvaru písmene V, jež s mocným máváním křidel táhly kamsi dál na sever. Do údolí slétlo hejno kachen a přistálo přímo na potoku. Vzrušeným štěbetáním oznamovaly, jak jsou rády, že jsou zase zpátky.

Několik dní nato se Brad ocitl tváří v tvář svému prvnímu medvědovi. Zrovna procházeli s Mickiem chlumkem vrb, když se před nimi vykolébal na volné prostranství a zjevil se v celé nádheře na vzdálenost sotva třiceti metrů. Stáli proti větru a Brad zůstal jako vrostlý do země a pozoroval, jak se medvěd kolébá do údolí a čmuchá a frká jako vepř hledající potravu. Byl vyhublý a zimní kožich měl celý rozježený. Ale pod tím

volně visícím kožichem se jasně rýsovaly a vzdouvaly mohutné pletence obrovitých svalů.

Mickie vyrazil se zuřivým štěkotem k útoku. Medvěd se zastavil a pomalu se točil za psem, který kolem něho zběsile kroužil. Pak náhle medvěd mocně a rozvztekle zařval a vyrazil také. Byl to učiněný obraz zkázy, když se tak s tou obrovitou hlavou schýlenou k zemi a s vyceněnými zuby a s divokým řvaním hnal po Mickiem. Brad chtěl vykřiknout a psa varovat. Přece se nemůže pustit do boje s takovýmhle zvířetem. Ale slova mu uvázla v hrdle a zůstal tam jen stát, celý ochromený hrůzou, a jenom zíral.

Mickie si taky uvědomoval, že na medvěda nemůže stačit. Snadno se držel z dosahu medvědových tlap. Pak si Brad všiml proč. Medvěd nemohl na jednu přední tlapu, takže prakticky běžel jenom po třech.

Když se vrátili, vyprávěl o setkání Anně. Zrovna pekla borůvkovec a řekla mu: „No to byl Huňáč Nezmar, jak se mu tady říká. Má jednu nohu chromou, asi se někde porval či co. Na jaře ho dost trápí. Ale když ji rozhýbá, běhá docela slušně. Je to potvora zákeřná, horší než čert. Ten zaútočí na všechno, třeba i na člověka. Na jaře ho vždycky pozoruju, a docela zblízka. Měls štěstí, žes byl proti větru. Po téhle zkušenosti bys snad neměl chodit dál než k ústí údolí.“

„Proč ho nezastřelíte, když je tak nebezpečný?“ zeptal se Brad.

„Většinou moc škody ani nenadělá. Přezimuje někde až vzadu v horách. Časně zjara sejde dolů, pase se tu na trávě, žere všelijakou plevel a vyrývá po údolí kořínky. Když začne tah lososů, tak se vrací zpátky do hor. Už tam má na potoku svoje místo, kde loví ryby. Takže když jsem v lese a sbírám borůvky nebo maliny nebo lovím, abychom měli maso na zimu, dávno tady nikde není. Nemělo by smysl zabíjet ho kvůli té chvilce, co tu dole pobude. Neviděl jsi náhodou v řece už nějaké lososy? První by tady co nevidět měli být.“

Brad nevěděl o tahu lososů vůbec nic a neměl ponětí, co takový tah zde na Severu znamená. A přitom o lososím tahu a o lososech samých slyšel v jednom kuse od samého začátku, co se vůbec pamatoval.

Tady u Zálivu se z tahu lososů živil kdekdo. Losos poskytoval

obživu celému Orca City a dobré desítky dalších vesnic podél pobřeží. Dával práci sedmi konzervářským podnikům podél pobřeží a víc než tisíce rybářů, kteří sem na Sever přijížděli ze Států, a také tisícům dělníků, kteří se sem sjížděli na sezónu a dávali se najímat na práci do konzerváren anebo na rybářské lodi. Dokonce i zdejší zvířata a ptáci vděčili za svou existenci táhnoucímu lososu. K potokům, v nichž se to hemžilo jikrami a potěrem, se stahovali medvědi, protože si tu mohli dosyta naplnit svoje teřichy a pořádně zesílit. Rackové, lišky, vrány, orli a jestřábi soupeřili s medvědy o své právo na podíl. A na moři napadali hejna lososů desítky tuleňů a lvounů a trhali rybářům sítě a sami se tak vrhali do jícnu záhuby. Tahle hořečná činnost trvala měsíc až šest týdnů. A za tu krátkou dobu se všechna ta divoká havěť musela dosyta najíst, konzervárny musely naplnit úlovkem tisíce beden a rybáři si museli vydělat celoroční výdělek.

Brzy Brad pozoroval, jak kolem v dáli na moři projíždějí lodě. To se začali sjíždět rybáři ze Států. Jednoho dne se před ním na vlnách objevil vlečný parník konzerváren s beranidlem na piloty ve vleku a obrovskými piloty svázanými do voru. V určité vzdálenosti od některého mysu se piloty zatlučou do mořského dna a vytvoří tak rybí past, do které se za sezónu může chytit i půl miliónu lososů. Když George s kapitánem Edem rozestřeli na písčitém břehu pětadvacet metrů dlouhou síť a začali ji spravovat, věděl Brad bezpečně, že času je už namále.

Když si za dva dny nato Brad, Anna a Mickie vyrazili do údolí, spatřili v průzračné vodě obrysy dvou štíhlých, torpédovitě tvarovaných tvorů, kteří rejdlili v proudu s hlavami téměř přitisknutými k oblázkovitému dnu. „Podívej se!“ vykřikla Anna vzrušeně. „Už jsou tady! První lososi jsou tady. Tah už začne. Tohle je předvoj.“ Zůstali několik minut ležet na břehu a jen je pozorovali. Mickie se vedral mezi ně a hleděl do vody taky. „Až bude tah v plném proudu,“ říkala mu Anna, „tak tady na tom plácku na dně bude na stovku ryb, možná i víc. Už jsem jich tady viděla natlačeno tak hustě, že nebylo vidět kousek dna. Jenom si pomysli, že tihle dva se narodili právě tady před čtyřmi roky. Procestovali nejspíš celý svět. A teď se vrátili sem a budou se tady třít. Z jejich vajíček se pak vylíhne potěr a celý koloběh začne znovu.“

V tu chvíli náhle Mickie otočil hlavu a lehce se dotkl čenichem její tváře. Anna se zvedla, oprášila se na kolenou a prohlásila zostra: „Tak jdem.“

Když to večer oznámili chlapům, prohlásil kapitán Ed: „Sítí dospravíme právě včas. Teď bych jen rád věděl, kde bych tak sehnal nějakého slušného chlapíka na sezónu. Potřeboval bych doplnit posádku.“

„S tímhle si děláš hlavu každý rok,“ poznamenala Anna.

„A teď si s tím musím lámat hlavu znovu.“

„Musí ten chlap znát úplně všechno o moři a o lodích?“ zeptal se Brad.

George zavrtěl hlavou. „Jsou to hlavně dvě ruce navíc. Pomáhá se sítí, manipulovat s čenichem, kterým se vytažují ryby na loď, a když na něho přijde řada, musí hlídat a pozorovat, kde jsou vidět ryby. Prostě tohle.“

Brad se podíval nejdřív na George, pak na kapitána Eda a nakonec na Annu. „Proč bych s vámi nemohl jet já, copak bych tu práci nezastal? Táta mi stejně sliboval, že mě tenhle rok vezme na moře.“

„A ty bys s námi chtěl jet lovit?“ zeptal se kapitán Ed překvapeně.

„Velký už jsem dost. Vždyť jste to sami říkali.“

Kapitán Ed si zamyšleně mnul protáhlou bradu. „Hm,“ pronesl konečně, „já ti nevím.“

„Má pravdu,“ vložil se do toho George. „Skutečně jste to říkali – tedy v jistém slova smyslu.“

„To jsem ovšem neuvažoval, že by šel dělat na loď, na *Annou B.*“

„Nikam nepůjde,“ vmísila se konečně do hovoru Anna.

„Vy mě tu ale přece letos v létě nepotřebujete, a naopak oni ještě jednoho chlapa musí mít.“ Brad se v tu chvíli počal dohadovat přímo s Annou. „Sama jste říkala, že jsem domů donesl většinu kožek. A ani jedinkrát mě to nijak nezmohlo. A taky jste říkala, že jsem vyrostl a vyspěl. Pamatujete se?“

„Tolik zas ne. Patnáct let je nakonec vždycky jenom patnáct let.“

„Říkala jste, že na létech nesejde,“ připomínal jí Brad. „A George povídal, že prostě potřebují dvě zdravé ruce. A ty já mám.“ Pak Anně předhodil nejpádnější argument. „Říkala jste

přece, že trasu s pastmi potřebujeme, protože ty dva tisíce dolarů, co se asi na kožkách vydělá, může docela dobře pomoci splatit *Annu B*, kdyby se náhodou něco přihodilo. Když si kapitán Ed najme dalšího člověka, bude mu muset postoupit podíl na úlovku. A to by mohly být i takové čtyři tisíce dolarů. To je dvakrát tolik, než kolik se vydělá z lovu. Takže je taky dvakrát tak důležité, abych jel s nimi a pomohl lovit ryby. Mně platit nemusíte, protože – protože – já přece patřím do rodiny – jako George.“ Všichni tři na něho hleděli a neříkali nic. „Aspoň jste se mnou jednali, jako bych do rodiny patřil,“ dodával s náhlým zoufalstvím v hlase. „Já jsem si – já si myslel...“ Zrozpačitěl, sklopil hlavu, nevěda jak dál.

Anna mu řekla: „Do rodiny patříš od prvního večera, co jsi vešel k nám do kuchyně.“

„Přesně tak,“ přikyvoval kapitán Ed. „Takže o tom se už víckrát mluvit nebude.“

George si zamnul lalok svého ucha, tlustého jako vdolek, a zpod kosmatého obočí se zadíval na Brada. „Kamaráde,“ řekl mu konečně, „ty jsi ale tvrdá palice! To se člověk potom nemůže divit, že rosomák před tebou neměl žádnou šanci.“

„Pak tedy bych si měl odpracovat svůj díl,“ trval na svém Brad.

Anna se podívala na kapitána Eda: „Myslíš, že by to mohl zastat?“

„Na lodích už kolikrát pracovali kluci ani ne tak velcí a vypělí jako Brad. Nevím, proč by nemohl.“

„Co bude potřebovat, to ho naučím, jen se párkrát otočí,“ nabídl se George.

Anna si zamnula drobné tvrdé ruce a se svaštělým čelem úporně uvažovala. Nakonec se podívala na Brada. „S Edem a Georgem by to bylo i daleko bezpečnější. Tak dobře,“ souhlasila, „myslím, že máš na léto o práci postaráno. Je tu jenom ještě jeden problém. Co bude s Mickiem? Co uděláš se psem?“

„Může zůstat tady s vámi,“ navrhoval Brad.

„Nepřichází v úvahu!“ Annin hlas neoblomně ztvrdl. „Už jsem ti přece říkala, že nemám čas patlat se ještě se psy.“

„Měj rozum, Anno! Co s ním máme dělat my?“ zeptal se kapitán Ed.

„Vemte ho s sebou na loď. Ať je tam s vámi.“

„Lod' se pro psy nehodí.“

„Hodí se to stejně dobře, jako kdyby měl být tady se mnou. Budu muset nasbírat na osmdesát litrů jahod, malin a borůvek a všechno to zavařit a udělat marmeládu. A později budu muset zabíjet, abychom měli maso na zimu, a všechno to zpracovat a naložit. Při tom se nemůžu nechat ničím vyrušovat.“

„Nemůžeš, anebo nechceš?“ zeptal se kapitán Ed.

„Vyber si, co chceš,“ vysunula Anna neústupně bradu.

„Já už viděl na palubě psů!“ zasáhl smířlivě George. „To zvládnem.“

„Dám na něho pozor,“ ujišťoval Brad. „Dohlídnu, aby nepřekážel.“

Kapitán Ed se zakabonil a prohrábl si prsty černé vlasy. „Dobrá,“ přikývl. „Zkusíme to. Samozřejmě, potřebovat tě můžeme. Ale nelíbí se mi to. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Nedá se nic dělat,“ prohlásila Anna. Pak se zeptala, jako by byla celá záležitost již s konečnou platností uzavřena: „Kdy chcete vyjet?“

„Sezóna začíná za pět dní. Když vyjedem pozítří, tak stihnem za den vyřídít věci v konzervárně, den budem potřebovat, abychom mohli natankovat a zjistit, kudy ryby táhnou, a asi tak dva dny nám bude trvat, než se dostanem na fleky, kde budem lovit.“

„Takže zítra už budem muset nanosit všechno na loď. Ty si tam dáš šaty,“ přikazovala Anna Bradovi. Pak si všimla, jak mu čouhají dlouhá zápěstí z manžet. „Ede, až půjdeš do konzervárny, vezmeš Brada do obchodu a koupíš tam na něho aspoň dvě košile.“

Druhý den si odnesl Brad svoje svršky na palubu a složil je pod lodním lůžkem. Vzal s sebou i obojek a řetěz od psí boudy, pro případ, že by Mickie přece jen překážel a on ho musel uvázat.

Když ten večer povečeřeli a sklidilo se se stolu, vyndala Anna dopisní papír a inkoust. „Musím napsat ten dopis pro Bradovu tetičku, abyste jí ho mohli poslat,“ vysvětlovala.

„Proč?“ vyhrkl ze sebe Brad. „Vždyť je na tři tisíce kilometrů od nás. Nikdy mě ani neviděla.“

„Je to tvoje teta a jediná příbuzná. O tom jsme spolu hovořili

kolikrát,“ odpověděla mu Anna. „Už jsem to odkládala až moc dlouho. Teď jí napíšu.“

Brad věděl, že je zbytečné chtít se Anninu skálopevnému rozhodnutí vzpírat, ale nedovedl se ovládnout. „Tohle je můj domov. A ne tam někde dole v Seattlu. Budu rybářem jako kapitán Ed a jako byl táta. Tak proč bych odtud měl odcházet?“

„Myslíš, že bude chtít, abys jel do Států?“ zeptal se kapitán Ed.

„Nevím, ale co když bude?“

„Kdyby jí na tobě aspoň trochu záleželo, tak by to určitě chtěla,“ podotkla Anna. „Jestli ale zájem mít nebude, jak tvrdíš, nemusíš se pak ničeho bát. Tak nemaluj čerta na zeď.“

To Brada umlčelo. Annina poslední slova ho zahнала do kouta a v tu chvíli nemohl říci už ani slovo, pokud nechtěl vyzradit, co o tetiččiných úmyslech ví.

„A co jí budete psát?“ zeptal se hlasem plným obav.

„Jen o tom, co se stalo s babičkou, že žiješ u nás a že ohlídáme i váš domek.“

„Napíšete jí taky, že tady chci zůstat? Že tohle je můj domov a vždycky bude?“

Anna chvíli zamyšleně kousala násadku pera a uvažovala. „Ne,“ prohlásila konečně. „Jestli je to skutečně taková hodná ženská, jak říkáš, pak to nebude vadit. Víš, mohlo by to na druhou stranu vypadat, jako bychom se s ní o tebe chtěli přít. Mohlo by jí to dopálit. Snad bude nejlíp, když uvedeme fakta a ostatní necháme jen tak.“

Kapitán Ed přikyvoval. „Co bylo, bylo, nebudem přece ohřívát starej křen.“

George jen civěl na svoje obrovité nohy, které pod ním vyčuhovaly jako lodě, mnul si ucho a neříkal nic.

„Tak teď buďte všichni zticha,“ poručila jim Anna, „ať ten dopis můžu napsat.“

Brad ji pozoroval, jak dopis skládá a jak si přitom neslyšně artikuluje úzkými rty každé slovo. Když si pomyslel, co to píše a jak to asi bude, až tetička dopis dostane, zmocnila se ho taková nervozita, že se musel sebrat a jít ven.

Mickie šel za ním a pln očekávání vrtěl radostně ocasem. Brad tam zůstal nepřítomně stát a drbal psa za ušima, když ze

dveří vyšel George. Podíval se na Brada. „Ta tvoje tetička chce, abys jel do Států,“ řekl mu, „a vždycky si to přála, vid’?“ Když na něho Brad překvapeně pohlédl, dodal George: „Díval jsem se, jak čteš ten dopis, co přišel lodí. Viděl jsem, jak ho házíš do moře.“

„Ale já – já jsem vás neviděl,“ vykoktal ze sebe Brad.

„Šel jsem si jenom do budky ke kormidlu pro nějaké nástroje.“

„Nevěděl jsem, co mám dělat. Nechci odtud odejet. Díky, že jste nikomu nic neřekl.“

„Když člověk něco chce, musí za to bojovat, a všemi prostředky, které ovládá,“ dodával George klidně.

„Co mám dělat, Georgi?“ zeptal se ho Brad prosebně a z hlasu mu zazníval strach.

George si zamyšleně začal mnout ucho. „Už jsem o tom dost uvažoval.“ Pak vážně pokýval velkou hlavou. „Kamaráde, v tomhle asi nic nenaděláš. Spíš by ses měl smířit se skutečností, že tohle je boj, který nemůžeš vyhrát.“

„Proč, Georgi, proč?“

„Tetička má v ruce všechny trumfy, aspoň tak se mi to jeví. Ty jseš ještě nezletilý kluk, ona je tvoje jediná příbuzná a chce tě. V takovém případě nemůže nikdy patnáctiletý kluk zvítězit nad dospělým.“

Ještě dlouho poté, co George odešel k lodi, zůstal Brad sedět na hromadě dřeva na verandě za domem a jednou rukou objímal kolem krku Mickieho. Habánova slova mu vrtala hlavou. Měl pocit, že je chycen do pasti a že mu není pomoci.

Světlo v kuchyni pohaslo. Chvilí ještě slyšel přitlumený hlas kapitána Eda a Anny. Pak všechno ztichlo. Řekl si, že snad bude nejlíp, když se taky trochu prospí. Ještě párkrát poplácal Mickieho a řekl mu: „Měl by ses, hochu, taky radši pořádně vyspat, protože zítra poputuješ na loď,“ a po špičkách odešel do kuchyně.

Napsaný dopis byl na stole, stál tam opřen o cukřenku. Zvedl jej a potěžkal v ruce. V tom dopise byl v sázce celý běh jeho života, všechny jeho plány a sny a naděje. Jen stěží odolával pokušení dopis roztrhat. K ničemu by to nebylo totiž dobré. Anna by prostě napsala druhý.

Položil dopis zpátky na místo, šel do předního pokoje, svlékl se a vlezl si do postele. Myslel na to, jak zítra nastoupí na loď co jedna platná síla posádky a že taky pomůže splatit dluh na *Anně B.* Myslel i na Mickieho, jak se asi bude chovat na palubě. Možná že to nebude tak úplně jednoduché. Hrozně si přál, kdyby to tak vyšlo a s Mickiem nebyly žádné potíže. Ale to všechno byly jenom drobné problémy. Ta nejtěžší starost, to byl dopis opřený na stole v kuchyni o cukřenku.

5

Nazítří je šla Anna vyprovodit až dolů k doku. Stála tam s pěstičkami v bok a nepřestávala na ně dorážet dotazy. „Máte určitě všecko? – boty, klobouky do deště, nepromokavé pláště? A jídlo, máte všechno s sebou? Sůl, cukr, kávu a čokoládu pro Brada? Máš tu čokoládu, Ede? Brade, že sis odnesl svoje šaty na palubu, to vím. Ale koukej, ať Ed na tebe nezapomene koupit ty košile, a ať nekoupíte moc krátké rukávy. Slyšíš, Ede? Nezapomeň na ty košile pro Brada.“

Až jí nakonec kapitán Ed musel říct: „Anno, jenom klid. Všecko je, jak má být.“

„A máte tu brokovnici? Můžete ji potřebovat na tuleně nebo na lvouny.“

„Ne, tak tu nemáme,“ přiznával kapitán Ed.

„No vidíš, já věděla, že něco zapomenete,“ prohlásila Anna vítězoslavně.

Mickie v tom všem zmatku pobíhal a kličkoval, chocholatý ohon se mu jen míhal, a zřejmě se nesmírně zajímal o všechno, co se děje.

Kapitán Ed ještě nakonec zašel do chalupy a vrátil se s lehkou puškou. „Takže myslím můžeme vyrazit.“ Políbil Annu a z těch výšin své hubené postavy se na ni usmíval: „Tak už zase jedem. S novým rokem zas znova kutat dolary. Jak dlouho mě už takhle vyprovázíš?“

„Dlouho,“ odpověděla Anna. „Ani nechci vzpomínat. Někdy to bylo dost zlé.“

„Letos je to jinačí,“ řekl jí kapitán Ed jemně. „Teď to bude všechno úplně jiné. Máme přece *Annu B*. Tady na tomhle pobřeží nenajdeš lepší rybářskou loď.“

„A ještě jinak je to jinačí,“ podotkla Anna. „Máme chlapce.“

„To teda máme!“ usmál se kapitán Ed do Anniných modrých očí. Velkou tlapou ji polaskal po úzkých ramínkách. „Vidíš, to teda máme!“

„Tak na to pamatuj a dej pozor, ať se mu nic nestane.“

„Jak si můžeš myslet, že bych mohl zapomenout? Copak bych mohl dopustit, aby se něco stalo?“

„To víš, že ne,“ řekla na to Anna bez váhání. „To já jenom, abyste si dali skutečně pozor a byli opatrní, nic víc.“ Pak zvýšila hlas a křikla na George: „Ty, ne abys na Brada moc nakládal. Není ani zpoloviny takový obr jako ty. Pamatuj si, že je to pořád ještě jenom chlapec.“

George mrkl na Brada. „Co tím chcete říct, jenom chlapec? Ten kdyby to zkusil, tak tuhle loď přiveze sám plnou ryb.“

„Jen dej pěkně pozor, ať nic takového nezkouší,“ varovala ho Anna. „A jestli si nedáš, tak z tebe stáhnu kůži a přibiju ji na zeď.“

„Nedělej si starosti,“ usmíval se kapitán Ed. „Však nám se spolu povede dobře. To spíš ty bys měla všechno brát sportovněji. Hlavně aby ses neschvátila, až budeš dělat všechnu tu marmeládu a rosol. Když toho uděláš míň, bude nám to klidně stačit.“

„Ne, to teda nebude. Jsme teďka čtyři. A kdybych toho nadělala míň, tak to byste viděli, jaký prvotřídní hysterický záchvat byste mi pak předvedli. Jen si se mnou nedělejte hlavu. Vy se hlavně pořádně postarejte o *Annu B* a o Brada.“

Vzala Brada drobnýma tvrdýma ručkama za ramena a s lesknoucíma se očima se mu zadívala do tváře. „Celou zimu jsi se mnou obíhal naši trasu a zabil jsi vlastní rukou rosomáka a teď máš zastat práci jednoho chlapa a celé léto lovit ryby. Nějak to s tou tvou výchovou jde moc rychle.“

„Doufám, že to zvládnou slušně,“ řekl Brad. „Chci si pořádně odpracovat svůj díl.“

„Však ty to zvládneš pěkně. Jaks to zvládl na trase. Ale hodně jez, slyšíš? Jez, dokud nebudeš mít pocit, že praskneš. Rosteš, hochu. To už chce slušný pohon, když má člověk růst, a ještě

pracovat. A buď opatrný,“ varovala ho. „Ne abys něco riskoval. To nesmíš. Moře je jako led, když do něho slítneš. A i když dovedeš plavat, tak bys v něm dlouho nevydržel.“

„Budu si dávat pozor,“ sliboval Brad. „Ale vy na sebe buďte taky opatrná. Budete tu úplně sama.“

„O mě si nedělej starosti. Pětadvacet let jsem tu každé léto sama.“

Motor na *Anně B* zabral. Brad popadl Mickieho, šoupl ho na palubu a sám se vyhoupl za ním. Zůstal stát na zádi na točně, Mickie vedle něho, a *Anna B* se pomalu vzdalovala od doku.

Pruh vody mezi lodí a pevninou byl stále širší a širší a Mickie se náhle na Annu zoufale rozštěkal. Anna ještě stačila zavolat rostoucí vzdáleností: „Pamatuj si, že ho máš krmit jenom jednou denně.“

„Budu,“ křikl Brad odpověď. Pozoroval, jak se Anna zmenšuje a zmenšuje. Pak se nakonec otočila a kráčela pomalu stezkou vzhůru k chalupě.

Do Orca City dorazili pozdě odpoledne. Zajeli do přístavu konzervárny Orca City a zakotvili u plovoucího doku. Brad tu byl teprve potřetí v životě.

Orca City je typická aljašská vesnice asi se čtyřmi stovkami stálých usedlíků. Leží jako ptačí hnízdo na skalnaté planince několik stop nad mořem. Jediná rozbláčená nedlážděná ulice s dřevěným chodníkem vede právě středem osady a odtud se zařezává přímo vzhůru do hor, které se na obzoru rozprostírají, kam jen oko dohlédne. Orca City má pohnutou historii dob zlaté horečky. Ale zlato se dávno vytěžilo. A padesát let již vděčí městečko za svůj život každoročnímu tahu lososů a sedmi konzervárnám podél pobřeží. Během krátké sezóny se obyvatelstvo vždycky rozroste až na několik tisíc, protože se sem nahnou lidé za prací do konzerváren anebo se dávají najímat na některé ze záplavy lodí, které sem na Sever přisupí až z dalekého Jihu z Kalifornie, nebo dokonce až z mexických vod, aby se také zúčastnily každoročních žní stříbřitého lososa.

V přístavišti, kde kotví lodě, spatřili jen pár desítek rybářských lodí. „Tak před týdnem jich tady muselo být na tisíc,“ poznamenal George. „Všechny ostatní zřejmě vypluly na loviště.“

„To tedy znamená, že ryby musí táhnout,“ usoudil kapitán Ed. Držel v ruce dopis pro Bradovu tetičku. „Já zajdu do města a hodím tohle na poštu. Vy dva pořádně zamkněte loď. Setkáme se za pár minut v obchodě v konzervárně.“

Brad pozoroval, jak se kapitánova vysoká postava ubírá kymácivým krokem po plovoucím doku a pak vystupuje po schůdcích na molo. Dopis držel kapitán Ed v ruce. Brad cítil v útrokách pořád ten prázdňový pocit, jako by mu mělo být nevolno. Nedalo mu to a musel se zeptat: „Georgi, jak dlouho jde dopis do Seattlu?“

„Dva tři dny.“ George mu položil svou obrovitou tlapu na

rameno. „Dělat si s tím hlavu, kamaráde, to ti nijak nepomůže. Už dávno jsem se naučil, že věci, kvůli kterým jsem si dělal hrozně moc starostí, se vždycky taky nemusely stát, anebo když se staly, pak nebyly ani zpola tak zlé, jak jsem čekal. Pojd', jdem pro ty košile.“

Za několik minut byli vypraveni na cestu. Když vyrazili, Mickie uháněl celý důležitý před nimi, vyběhl po schůdcích, a jak běžel, všechno zkoumavě očichával čenichem.

Obchod byl v jednom konci konzervářenské budovy. Byla to dlouhá prostorná místnost hustě lemovaná kolem stěn spoustou regálů. Na řadách přestavovatelných pultů se vršily hory všeho možného šatstva, konzerv, náradí a potravin. Rybáři se tu mohli zásobit vším, co potřebují. Účet se dal uhradit později v podobě dodávek lososích úlovků.

Obchod patřil Karlsonovi, který byl zároveň majitelem celé konzervárny, a vedl jej Charlie Frost, starý plešatý hubený rybář.

Charlie se naklonil přes pult a ve vyhaslých očích mu proskočila světylka. „Košile? A pro tebe, Georgi? Mno jo, ty ale na sebe potřebuješ spíš stan.“

„Tady pro chlapce,“ řekl mu George.

„To jsem nevěděl, že máš kluka.“ Charlie se otočil dozadu do obchodu a George s Bradem šli za ním.

Mickie začal čenichem slídit mezi pulty. Vždyť v takovémhle obchodě byl vůbec poprvé a všude kolem ho tu lákalo obrovské množství neobyčejně podivných a fantastických věcí. Na kraji jednoho pultu ležel stočený do klubíčka černý kocour a dřímal v kuželu slunečního světla. Byl to první kocour, kterého Mickie v životě spatřil. Mickie zvědavě přistrčil černý čenich blíž a zavětřil.

Kocour otevřel jantarově žluté oči a spatřil psa. Kocour už byl stará vojna, pokud šlo o to, jak si poradit s místními příslušníky nejrůznějších psích ras. Líně se zvedl v celé své majestátní výšce a zapřel se pevně do zadních nohou. Černý čenich se opět přiblížil, aby přičichl podruhé.

V tu chvíli se Brad otočil a hledal Mickieho. „Ne! Mickie! Ne! Ne!“ křikl na něho. „Běž pryč!“

Kocour se prudce ohnal ozbrojenou tlapou. Ostré drápy sjely po jemném psím čenichu.

Mickie s vyděšeným štěknutím couvl a zakňučel bolestí.

Brad se vrhl po Mickiem a Mickie po kocourovi. Brad se asi o třicet centimetrů minul, padl hlavou přímo na pult a strhl úplný vodopád šatstva. Mickieho chňapající tlama rafla vedle jen o vlas a překvapený kocour se prudce vymrštil do vzduchu. Skočil na zem a už pádil úprkem na druhý konec obchodu, s Mickiem v patách.

Než se mohl Brad zvednout, kocour i pes proběhli Georgeovi pod nohama. Kocour se zoufale pokoušel najít jakékoli útočiště a jedním rázem se vyhoupl Charliemu Frostovi po zádech na ramena. Mickie skočil po kocourovi, narazil do Charlieho

zezadu svými dobrými padesáti kily a porazil starocha tak, že chudák vletěl přímo do řady polic naplněných kuchyňskými potřebami.

Když se Brad konečně postavil na nohy, hnal se kocour jednou uličkou vzhůru a druhou zase zpátky, všelijak podlézal, kličkoval a přelézal přes pulty v šílené snaze zbavit se pronásledujícího Mickieho. Ale Mickie už v tu chvíli odmítal vzdát se a přestat kocoura pronásledovat. Lačnil po krvi, po kocouří krvi.

Brad pobíhal jako šílený uličkami mezi pulty nahoru dolů a křičel na Mickieho. George hulákal a běhal také. Charlie Frost ječel jak na psa, tak na kocoura a na Brada i na George. Hrnce, pánve, konzervy se s rachotem řítily na zem a kutálely se na všechny strany. Kocour prskal a ječel strachy. Mickie, s ušima připlácnutýma k hlavě, s otevřenou tlamou, v které svítily vyceněné zuby, dělal při každém skoku takový povyk, že to vypadalo, jako by se chystal k strašlivému zabíjení. Tichý obchod se rázem proměnil v blázinec.

Kocour se náhle obrátil a rozehnal se do přední části obchodu, Mickie těsně za ním, téměř u ocasu. Brad se je od sebe snažil rozehnat, ale marně. Georgeovi by se to bylo už téměř podařilo. Rozběhl se s široce rozpřaženýma rukama za Mickiem, aby ho polapil. Noha mu však sjela po polévkové konzervě, jež se kutálela po podlaze. Obě nohy mu vyletěly jako gumové do vzduchu. Udělal dokonalé salto a s plácnutím, při němž mu zachrastily všechny kosti v těle, přistál na zádech. Kočka i pes přelétli jako dva blesky s vřiskáním a vrčením po něm.

Charlie Frost zařval, ač neměl na koho: „Otevřte dveře! Pusťte je ven! Pusťte je ven!“

Skoro jako místo odpovědi se dveře otevřely a dovnitř právě v tu chvíli vcházel kapitán Ed. Kočka vystřelila mezerou ven, pádila po molu, pak skočila na pilot a vyběhla po něm tři metry vzhůru a nahoře se usadila.

Mickie padl ve svém slepém pronásledování překvapenému kapitánu Edovi přímo do náruče a už v ní zůstal chycen.

Charlie Frost, George i Brad se všichni vrhli na kapitána Eda, který držel vzpínajícího se Mickieho a rozhlížel se v němém údivu kolem. Brad Mickieho popadl, sekl ho za ušima a okřikoval ho: „Tak dost! Už ať dáš pokoj! Slyšíš? Klid!“ Po-

stavil Mickieho na podlahu a pevně ho třímal za tlustý kožich za krkem.

„Co se to tu dělo?“ zeptal se kapitán Ed.

„Ale jen jsme si tak trochu zašpásovali,“ odpověděl George, sotva dechu popadaje.

„Jo, to jste akorát vystih,“ přikyvoval Charlie Frost a sedl si celý zmožený na kraj pultu a rozhlížel se po obchodě: pulty převrácené a rozbité, celé regály popadané a na zemi v hrozném nepořádku haldy rozházeného šatstva, nářadí, náčiní a potravin a všeho možného. „Tak tohle všechno stačili ten kocour s tím psem pořádit sotva za minutu.“

„S naší menší pomocí,“ dodával George.

Charlie se začal pochechtávat: „To jsem ale neviděl, jak se z toho ten kocour zjančil. Já už totiž dávno čekám, že se jednou ve psech splete a narazí. Počítám, že si dá pěkný pozor, než si s nějakým zase něco začne.“

„Nic by se bylo nestalo, kdyby Mickieho nepodrápal,“ podotkl Brad.

„Možná že ne,“ přikývl Charlie. „Ale něco tak rychlého na čtyřech nohách, jako je tohle vlčí stvoření, jsem v životě neviděl.“

„Je to eskymácký pes,“ vysvětloval Brad.

„Eskymácký pes, pendrek! Vždyť vypadá jako vlk a pohyby má taky jako vlk. Lítá to jako namydlený blesk.“

„Pomůžeme vám tu uklidit a dát zase všecko na místo,“ nabídl se kapitán Ed.

Charlie zavrtěl hlavou. „A kdepak, rybáři jsou teďka všichni na moři na lovu, takže mám fůru času. To zvládnou sám. Ostatně taky vím, kam co patří.“

„Mrzí mě, že se to zběhlo,“ omlouval se kapitán Ed.

„Vždyť to stálo za všechny prachy,“ usmíval se Charlie. „Čekám už skutečně dlouho, až se kocour splete a začne si s tím nepravým psem. Pořád byl až moc mazaný. Ne, hoši, vy si klidně běžte. Já se o to tady postarám.“

„Ale ty košile pro Brada,“ připomněl George.

Charlie Frost se rozhlédl po obchodě. „Ty najdem. Jen to bude chvíli trvat.“

„Vrátíme se hned, co budem mít první várku nalovenou,“ řekl kapitán Ed. „Můžete nám je do té doby připravit.“

Už byli na odchodu, když se dveře otevřely a dovnitř vešel nějaký muž a za ním tak obrovský pes, jakého Brad ještě v životě neviděl.

Bradovi bylo ihned jasné, kdo ten malý mužiček je. Slyšel toho už dost od tatínka, od babičky i od Anny, aby věděl, že je to ten škrdlil Frank Karlson, majitel konzervárny v Orca City. Byl to člověk malé postavy, s pořádným kulatým bříškem, které se mu přelévalo přes opasek, a prořídilým věncem vlasů kolem plešaté hlavy. Měl černé oči, posazené pod kosmatým obočím, které mu nad nosem srůstalo. Pusu měl kulatou, s úzkými, pevně sevřenými rty.

Celý se vypjal na zakrslých nožkách a tváře se mu roztráslы vztekem, když se rozhlížel po obchodě. „Co se to tady stalo? Kdo to udělal?“ Hlas mu pištěl a skřípal, jako když se jezdí pilníkem po železe.

„Ale strhla se tady taková menší mela – “ začal vysvětlovat Charlie Frost.

„Menší?“ zaječel Karlson a soudek břicha se mu celý roztrásl. „Vždyť je to tady jako po ohni. Tomu říkáte menší mela? Co se to stalo? Kdo to udělal?“

„Ale Černej Tom si začal se psem a tentokrát narazil,“ vysvětloval Charlie Frost. „Pes sem přišel tady s tím chlapcem a s Geogem. Černej Tom si na psa dovolil a začali se tu honit...“

Karlson upřel na Brada pohled plný blesků a pak se podíval na Mickieho. „Tomu říkáš pes? Vždyť je to vlk. A ten tvůj vlk mi zničil kšeft, mládenečku!“

„Začal si ale kocour – “ připomínal George.

„Nic by si byl nemohl začít a žádná mela se nemohla strhnout, kdyby – kdybyste sem nepřivedli tohoto vlka.“ To už Karlson vyloženě ječel.

„Možná že ne. Ale ten kocour už si koledoval o svoje a dostal za vyučenou,“ řekl George.

Kapitán Ed se s klidem obrátil na George: „Počkejte, já to vyřídím.“ Otočil se pak na Karlsona: „To není žádný vlk, Franku. Je to eskymácký pes, tažný pes, zapřahá se do saní. Mrzí mě, že se tohle tady stalo. Ví, jak to tu vypadá. Chtěli jsme to Charliemu pomoci uklidit, ale říkal, že není zapotřebí. Ví, kam co patří, a to my ne. Škodu vám samozřejmě zaplatím.“

„No to si pište, že zaplatíte!“ štěkl na něho Karlson. „Z

kšeftu mám ruiny! Podívejte se! Jenom se podívejte! Bude to trvat týden, než se to všechno roztřídí a dá zpátky na police. A co je tu rozmlácených regálů a pultů, hm? Dát udělat nové, to bude stát peníze!“

„To je samozřejmé,“ odpovídal kapitán Ed klidně. „Napište to na můj účet.“

„Napsat vám to na váš účet? Všechno, co jste tady napáchali, prachy za ty všechny pulty, regály a taky za čas, he?“ vedl Karlson dál svou, jako by kapitána Eda vůbec ani neslyšel. „To víte, že vám to napočítám a připíšu rovnou k těm patnácti tisícům dolarů, co mi dlužíte za loď, plus benzín, olej a žrádlo! Uklidit všechn tenhle svinčík a dát udělat nové pulty a regály, to bude stát nejmíň sto dolarů, ano, sto dolarů!“

Kapitán Ed se poškrábal svou velkou tlapou na tváři a podíval se Karlsonovi upřeně do očí. „Sto ne!“ Jeho hlas zněl nesmlouvavě. „Na padesát, to přistoupím. Ale ani o cent víc.“

Karlson užuž otvíral ústa, jako by se s ním chtěl začít přít, ale pak si to rozmyslel. „Vem vás všechny čert. Padesát. Ale všechno se z toho nezaplátí, to vám povídám.“

Karlson pak zamířil tlustým ukazovákem na Brada, jako by ho chtěl provrtat: „A ty, až sem zase budeš chtít přijít, tak si to svoje pitomý zvíře uvaž na šňůru nebo na co, rozumíš? Jestli

ho tady jednou jedinkrát chytnu, jak mi tu pobíhá jen tak, pustím na něho Dóžete. Slyšíš mě?“

Jakoby přímo na povel, sklonil Dóže obrovskou hlavu k zemi a zlověstně na Mickieho zavrčel.

Mickie se ozval stejně hrozivě. Brad jej vzal oběma pažemi kolem krku, přitiskl a pln strachu hleděl na Dóžete. Byl to špinavě hnědý krátkosrstý pes, daleko větší a těžší než Mickie. Hlavu měl jako buldok, s široce stavěnou obrovitou tlamou, hrudní koš rozložitý a hluboký, kostru pevně stavěnou z mohutných kostí a obalenou dokonale vyvinutými svaly. S vyceňnými, divoce vyhlížejícími zuby, jež mu vyčnívaly po obou stranách tlamy z mohutně vystupující sanice, vypadal podle a zákeřně. Působil dojmem psa, který se rád rve a rád zabíjí.

„Už tady v městě zabil čtyři psy,“ prohlásil Karlson a z jeho hlasu zaznívala pýcha. „Měl by sis dát pozor, aby ten tvůj nebyl číslo pět.“

„Ano, pane Karlsoně,“ odpověděl Brad. „Budu ho mít pořádně uvázaného.“

Poté odcházel Karlson pryč, dupaje vztekle podsaditýma nohama po obchodě, a volal na psa: „Pojď, Dóže! Pojď!“ Dóže ještě jednou na Mickieho zavrčel a pak klusal za Karlsonem.

Když byl venku, zahučel George pln zlosti: „Kdybych mohl, tak bych tomu skrčkovi jednomu, té bečce tlusté, zakroutil nejradši krkem. Sto dolarů? Ani ne těch padesát! Stačí jeden den a nejvýš dvacet dolarů a má ty krámy zase jako předtím.“

„To vím taky,“ přikývl kapitán Ed. „Ale teď si sotva můžem dovolit se s ním moc přít.“ Podíval se na Brada a dodal:

„Jak říkal, že by toho Dóžete na Mickieho klidně pustil, tomu bys měl skutečně věřit.“

„To věřím.“ Když si Brad pomyslel na toho hrozivě vyhlížejícího Dóžete, bodlo ho strachy u srdce. „To věřím.“

Když kráčeli po molu směrem ke schůdkům, přišlo Bradovi podívat se vzhůru. Černý kocour se rozhodl nepokoušet osud. Pořád seděl na vršku pilotu jako přibitý.

Na noc zakotvili v malém zálivu několik hodin od Orca City. Celou cestu pozorně sledovali, kde se objeví nad hladinou jaká lososí hlava, ale spatřili jich jen málo. Při večeři v lodní kuchyňce George poznamenal: „Je jich vidět pořádku. Vypadá to s tahem poslabší.“

„Na začátku sezóny jsem jich viděl daleko víc,“ přitakával kapitán Ed. „Ale jen počkejte, až dojedeme k Boulder Bay. Jestli někudy táhnou, tak to musí být tam.“

„Proč právě Boulder Bay?“ zeptal se Brad.

„Do toho zálivu totiž vtéká silný proud a ploujou tam tisíce lososů, aby se tam třeli. Narazit na ryby, co plavou právě do toho proudu, tak jich máme vagón.“

Šli na kutě brzy, protože sezóna začínala přesně v 6.00 ráno. „V 6.01 bych už chtěl být v akci a zatáhnout první dávku,“ říkal kapitán Ed. „Kolem páté musíme být na cestě.“

Byla to první noc, kterou Brad s Mickiem v životě strávili na lodi. Přestože byla lodní okénka otevřena, zůstal horký vzduch od motoru a těžký pach spalovaného oleje viset jako chycený uvnitř v kabině. Brad nebyl zvyklý na tvrdou úzkou palandu s deseticentimetrovým okrajem pelesti, která slouží co ochrana, aby se člověk neskutálel při bouřlivějším počasí dolů na zem, a nebyl uvyklý ani vědomí, že pět centimetrů od hlavy za dřevěnou stěnou je už moře. *Anna B* se mírně pohupovala v jeho náručí a Brad vždy ucítil mírný tah, když se loď trochu zvedla od spuštěné kotvy.

Mickieho citlivé větrící nozdry a huňatý kožich nemohly vydržet těžkou atmosféru těsné kabiny. Daleko líp se Mickie cítil na kupě rybářské sítě na zádi a na chladivém čerstvém povětří otevřené paluby. Jenže tam musel být sám, a on chtěl být s Bradem. A tak co chvíli přebíhal z jednoho místa na druhé a zůstával na obou vždy tak dlouho, jak jen vydržel. Nakonec však otevřeným okénkem nafoukalo do kabiny dost nočního vzduchu, takže se uvnitř vytvořilo trochu chladnější a čerstvější ovzduší, a Mickie tedy sešel do kabiny a s unaveným povzdechem se položil na podlahu Bradovi u hlavy.

Brad se potmě usmál, zajel rukou pod pelest a zabořil se

prsty Mickiemu do huňatého kožichu. Brzy ho přemohl spánek.

Když se probudil, byl už Mickie pryč a nad palandou se zubil George. „Jestli ráčíš snídani, tak by ses měl raděj laskavě vykutálet, kamaráde. Dnes nám začíná robota.“

Po snídani pomalu křižovali hladkou mořskou plání. George s Bradem stáli na střeše kormidelníkovy budky a pozorovali hladinu. Mickie vystrčil hlavu až přes příď a civěl do průzračné vody, jako by také hledal.

„Jestli narazíme na hejno, tak u něho zůstaneme do šesti a pak je zatáhneme.“

Časný ranní vánek pozvolna proteplovaly paprsky slunce stoupajícího vzhůru nad obzor, až se nakonec udělalo docela horko. Paprsky se odrážely od moře a Brad musel mhouřit oči a nechal je otevřené jen tolik, co by vůbec něco viděl. Před *Annou B* kroužilo nad hladinou hejno mořských papoušků a vždy čekalo, až je loď dohoní, a pak opět odlétlo o kus dál. Z mořských hlubin se vynořila nad hladinu křivka velrybího těla a s pohrdlivě koketním zamáváním ocasní ploutví opět zmizela. Náhle a jakoby odnikud vyhoupl se delfín, rozřízl několika ráznými tempy hladinu rozčísnutou ostrým kýlem lodi a zase zmizel.

Krátce po poledni minuli ústí dlouhého zálivu, který ležel schoulen hluboko pod sráznými, terasovitě sestupujícími stráněmi vysoko se tyčící hory. Kdesi daleko vzadu rozeznal Brad bílý pruh širokého proudu, jenž se vléval do moře. Ústí zálivu střežil mohutný masív obrovských skalisk, jež staletí tak opracovala, že jejich povrch byl hladký jako sklo. Na úzkém pobřeží a mezi skálami leželo a pospávalo stádo lvounů, jež vypadali jako obrovití plži. *Anna B* plula několik set yardů od pobřeží, když tu se před nimi vztyčil v celé mohutnosti obrovité hrudi starý lvouní samec a chraplavým hlasem zařval mocně na poplach. V následujícím okamžiku se daly do pohybu stovky ostatních lvounů a valily se a draly po písečném břehu a přes obrovské balvany vpřed, až se konečně vrhly do moře. Vyrázili směrem k *Anně B* v takovém množství, že to vypadalo, jako by se moře přímo vařilo, tlamy měli široce otevřené, frkali a hrozivě bučeli. Dopluhi asi sto yardů do volné vody, pak zůstali na místě a vířili v jednom mohutném chumlu, jako by náhle nevěděli co dál. Nakonec se otočili a

vraceli se ke břehu. Mickie se nahnul přes zábradlí a z plna hrdla se na ně rozštěkal.

Kapitán Ed vystrčil černou hlavu z budky u kormidla a vykřikl: „Boulder Bay! Teď se konečně dáme do práce. Ať máte oči na šťopkách!“

„Proč je zrovna tady taková síla těch lvounů?“ zeptal se Brad.

„Oni totiž vědí stejně tak dobře jako my, že tenhle proud, co se vlévá do zálivu, je na tomhle pobřeží nejvhodnější místo, kde se třou lososi,“ odpověděl George. „Jsou tady z úplně stejného důvodu jako my. Kvůli lososům.“

Odpolední hodiny zvolna mýjely. Spatřili několikrát, jak se před nimi vymršťují ryby. Zatáhli třikrát, ale celý úlovek v lodním skladišti byl sotva několik tisíc ryb.

„Aspoň se pocvičíš,“ usmíval se na Brada George. „A až na ně skutečně narazíme, budeš už vědět, za co kde vzít.“ Brad se naučil, jak se spouští síť, jak se zase svinuje pomocí točny, aby byla hned opět připravená nezmuchlaná a nezauzlená a mohla se rozhodit na další zátah. Brad měl na starosti obrovský čerem na výlov chycených ryb. Byl to veliký sítěný koš na kovových obručích, kterým se manipulovalo pomocí otočného ráhna umístěného uprostřed paluby. Dalo se jím vyzdvihnout až sto ryb najednou. Brad jej naváděl nad prostory lodního skladiště, zatímco kapitán Ed obsluhoval rumpál.

S Mickiem byly při prvních dvou výloveh potíže. Když se objevily na palubě ryby a mocně sebou v síti zmítaly a mrskaly, začal na ně Mickie štěkat a chňapal po nich pletivem čerenu. Brad ho zahnal do lodní kuchyňky, sekl ho párkrát za ušima a rozkázal mu, že tam musí zůstat. Potřetí tam skutečně vydržel, ale kňučel a štěkal vzrušeně po celou dobu, co ryby vytahovali na palubu.

Byli téměř v nejzazším cípu zálivu Boulder Bay. Slunce se pomalu chýlilo za rudý obzor, když narazili na obrovité hejno.

Brad stál na střeše kormidelnické budky a vtom vepředu spatřil, jak se nad hladinu vymršťují spousty ryb. V okamžiku, kdy vykřikl „Vepředu ryby!“, bylo jich už kolem celé *Anny B* plno. Kapitán Ed zavýskl radostí. George ihned vyrazil na zád. Vskočil do motorového člunu, k němuž připoutal konec sítě, a nastartoval motor. Za minutu nato již měli síť obklíčeno celé

hejno. Když síť zatáhli a Brad nahlédl do kapsy, jež se v síti vytvořila, byl téměř zděšen množstvím lososů, které se uvnitř chytilo. Bylo tam více ryb než vody.

Kapitán Ed se spokojeně zasmál a plácl Brada radostně do zad: „Starý dobrý Boulder Bay! Ten nás ještě nikdy nezklamal!“

Brad byl rád, že už předtím několikrát vytahovali ryby ze sítě na loď. Měl v tu chvíli plné ruce práce, takže by nestačil ještě k tomu se učit, co má dělat. Když stoupal vzhůru první koš nadouvající se na všech stranách obrovským množstvím

lososů, to už Mickie neodolal vzrušení, které na něho tolik doléhalo. Vyrázil z lodní kuchyňky a zaútočil na čeřen, štěkal, vrčel a ňafal na náklad za pletivem sítě.

Brad ho rázně odháněl: „Už ať jsi odsud, Mickie! Koukej mazat!“

Kapitán Ed křičel: „Zažeň toho blázna pryč, nebo nám roztrhne síť!“

Brad jednou rukou popadl Mickieho. Kapitán Ed zajistil rumpál a přišel mu na pomoc. Jenže západka rumpálu vyskočila a čeřen s nákladem dopadl na zem a lososi se rozlétli na všechny strany po palubě. To však už Brad držel Mickieho pevně oběma rukama, strčil ho do lodní kuchyňky a zabouchl za ním dveře. Mickie se vrhl zevnitř po dveřích a divoce do nich škrábal a štěkal jako pomínutý. Nakonec spustil vytí.

Na pomoc jim přišel George a všichni tři sbírali zmítající se lososy a házeli je do lodního skladiště. Za deset minut nato již vytahovali další úlovky.

Tentokrát je čekala opravdová dřina. Koš čeřenu byl těžký a nesnadno ovladatelný; vytahovali v něm pokaždé přes dvě stě padesát kilo lososů. Brad musel vynaložit všechny svoje síly, aby koš nasměřoval přesně nad otevřený poklop lodního skladiště a dokázal jej nad ním udržet, dokud jej kapitán Ed rumpálem nespustil úzkým otvorem dolů. Po Bradovi cákala ledová voda a za pár minut byl úplně promočen. Neměl ponětí, jak dlouho takhle pracovali, ale když se konečně obrovitá kapsa v síti dole v moři vyprázdnila, ruce i ramena ho bolely jako dřas a ve svalech a v rukou mu cukalo slabostí a únavou. Lodní skladiště bylo téměř plné. Slunce se potopilo do krvavě rudého moře a Mickie ještě pořád vyl z plných plic.

Pak Brad Mickieho pustil ven a pes začal ihned pobíhat po palubě a hledal, co ho předtím tolik vzrušovalo. Když nic nenašel, uklidnil se a lehl si na kupu svinuté sítě. Potom umyli palubu, zavřeli příklopy lodního skladiště a čeřen i s ráhnem připoutali ke stěžni.

„Pořádný úlovek,“ liboval si kapitán Ed šťastně. „Slušný počinek. Měl by ses, hochu, převléct. Jsi celý promáčený.“

„Pojedeme do konzervárny ještě dnes večer?“ zeptal se Brad.

„Nebude otevřeno, dřív než ráno vykládat nemůžeme. Pojedem pár mil podél pobřeží, spustíme kotvu, něco pojíme a

trošku si vydechnem. Vyrazíme asi o jedné o druhé. Tak doplujem ke konzervárně kolem osmé.“

Jako staří zkušený námořníci usnuli kapitán Ed s Georgem téměř ihned. Brad si myslel, že usne taky. Ale sotva si lehl, ucítil, že má ruce v jednom ohni. Jak se dlouhé hodiny tahal se sítí a holýma rukama mokřýma od mořské vody obsluhoval těžký čerem, rozedřel si jemnou kůži tak, že ho páčila, jako když si člověk sedře ruku prudkým smýknutím provazu.

Zanedlouho to už nemohl vydržet a vstal a s Mickiem v patách odešel do lodní kuchyňky. Napumpoval si do kastrolu studenou vodu, posadil se ke stolu a ponořil do ní obě ruce. Pálení ustalo. Seděl tam s rukama ve vodě a otevřenými dveřmi hleděl na temné záhadné moře. Do lodní kuchyňky vál lehký vánek, do něhož se mísila svěží, zemitě šťavnatá vůně tundry. Moře bylo klidné a k chlapci tiše doléhaly tlumené hlasy noci. Z hlubin moře se před Bradem vynořila stařecká tlama mrože, tak blízko, že se mu Brad mohl dívat přímo do jeho velkých kulatých očí. Chlapec a mrož na sebe zůstali dlouho hledět. Pak mroží hlava náhle zmizela a hladina se nad ní téměř bez rozčerení zavřela.

Brad složil hlavu na stůl a zavřel oči, ale ruce držel stále ve vodě. Seděl tam a klímal, až do kuchyňky přišel kapitán Ed. Byl naboso a jenom v kalhotách. Rozsvítil lampu a prohlédl si Bradovy ruce. „Tos mě měl vzbudit,“ řekl mu. „Ostatně já jsem se ti vlastně na ty ruce měl sám podívat. Taky jsem si je tenkrát poprvé takhle zřídil.“ Šel ke kredenci a vyzval vědro se sádlem. „Pořádně si ruce utři.“

Brad si osušil ruce, kapitán Ed vydloubl z vědra hrudku sádla a vložil mu ji do dlaní. „Pěkně si ji v rukou rozemni, až se ti rozpustí a vpije se do kůže. Pak tě to přestane pálit.“

Seděli proti sobě, zář lampy dopadala na kapitánovy vlasy černé jako uhel a po jeho štíhlé vypracované hrudi a ramenou se míhaly světla a stíny. Dlaně pomalu Brada přestávaly pálit.

„Dneska jsi tak zhruba viděl, jak to naše rybaření vypadá. Jak se ti to líbí?“ začal rozhovor kapitán Ed.

„Moc. Myslíte, že jsem to zastal? Stačil jsem zvládnout svou práci, jako by ji zastal chlap?“

„Tos tedy stačil!“

„Neříkáte to jenom tak?“

„Nemám důvod.“ Kapitán Ed se dotkl Bradových dlaní: „A jestli chceš důkaz, tady ho máš.“

„To jsem rád. Měl jsem trochu strach. Ale Mickie zlobil. Překážel a byl by zničil celý čerem.“

„Ale nezničil,“ usmíval se kapitán Ed. „Strašně ho to vzrušovalo. Po tomhle ho budem muset pokaždé zavřít, až budem tahat ryby na palubu.“

„A včera jaký udělal v tom obchodě polom. Stálo vás to padesát dolarů a pan Karlson se pěkně namíchl.“

„Těch padesát dolarů nás nezabije a Karlson je věčně kvůli něčemu naštvaný. Prostě Mickieho do kšeftu odteďka nepustíme. Nedělej si s tím hlavu. Důležité je, žeš dneska zastal práci jednoho chlapa.“ Kapitán Ed se podíval na svoje ruce složené na stole a řekl v zamyšlení: „Tobě když se dá možnost pracovat s Georgem a se mnou, tak budeš za pár let zralý pro vlastní loď.“

„To bych si dal říct, jéje!“

Kapitán Ed neodtrhával zraky od svých rukou: „Není důvod, proč bychom na něco takového nemohli pomýšlet. Můžeš s tím počítat. Když nám štěstí bude jenom trochu přát, tak za čtyři pět let můžem s *Annou B* ušetřit na další loď. Mohl bys s ní jezdit ty s Georgem. Já bych si na *Annou B* nějaké chlapy na sezónu vždycky najal. To víš, že bychom nekupovali kdejaký starý krám. Pořádně bychom se poohlédli, dokud bychom nenašli nějakou druhou *Annou B*.“ Usmál se na Brada a v černých očích mu zajiskřilo. „To by bylo něco, dvě *Anny B* v jedné rodině.“

„Myslíte to skutečně vážně?“ zeptal se Brad, v kterém se při tom pomyšlení až tajil dech.

„Myslím na to už nějakou dobu. Jenomže nejdřív jsem musel bezpečně vědět, jestli se ti rybařina bude líbit.“

„Taková loď jako *Anna B* stojí ale spoustu peněz,“ řekl Brad s pochybnostmi v hlase. „Myslíte si, že bychom to dokázali, kapitáne Ede?“

„Samozřejmě. Budem na tom všichni pracovat společně, ty, George, Anna a já. Když si rodina něco umíní, dokáže všecko.“

„Já vím,“ přikyvoval Brad. Šedé oči chlapce a pronikavé oči muže se setkaly, a oba se na sebe usmáli s pohledem plným dokonalého porozumění.

„Co ti dělají ruce?“

„Už je to v pořádku.“

„Tak se půjdem trochu vyspat. Za čtyři hodiny budem muset vyrazit.“

Když druhého rána dojeli ke konzervárně, právě jedna rybářská loď vykládala a několik dalších tankovalo. „Tak koukám, že jich tu už pár mají,“ poznamenal George.

Když na ně přišla řada, zajeli pod běžící pás transportéru a kapitán Ed řekl Bradovi: „Teď budem vykládat. Kdyby se ti chtělo, můžeš se poohlédnout kolem. A zajdi si do obchodu pro ty košile. Mickiemu nasad' obojek a nepouštěj ho dovnitř.“

Mickie už se nemohl dočkat pevné země a Brada po schůdcích nahoru na molo téměř vytáhl.

Brad ještě nikdy neviděl, jak se vykládají lodě, a v životě si neprohlédl konzervárnu. Vystoupil po dřevěných schůdcích až k transportéru a díval se, jak kapitán Ed s Georgem nahazují tupými vidlemi ryby na běžící pás. Přímou nad Bradem stál chlapík, který ryby počítal pomocí automatu. Brad na něho hleděl s čím dál tím větším zaujetím a dostal se nevědomky až dost blízko. Kontrolor si ho všiml a rozkřikl se na něho: „Hele, mladej, zmiz! Tady nemáš co voplendovat. Dej si vopdich a vypadni!“

Brad s Mickiem se vrátili zpátky po schůdcích dolů a šli podél běžícího pásu transportéru až dovnitř do konzervárny.

Uvnitř bylo až úzkostlivě čisto. Brad před sebou spatřil asi deset kovových kádí na ryby. Některé byly plné až po okraj, jiné jen zčásti. Běžící pás dopravoval jejich úlovek do prázdné kádě. Před Bradem s rachocením pracoval a otrásal se obrovitý černý stroj. Jednou stranou do stroje zapadaly prázdné plechovky a druhým koncem vycházely ven, již naplněné lososy. Brad věděl, že se tomu stroji říká Železný lapák. U vyjíždějící řady plechovek stálo děvče a dohlíželo, jestli jsou všechny řádně naplněné. Plechovky pak putovaly do druhého stroje, z kterého již vyjížděly uzavřené víky. O kus dál sesouvali pak dělníci řady plechovek vyrovnaných na dlouhých podnosech do obrovské ocelové varné kádě. Jak se díval, zavřeli obsluhující dělníci u kádě dvířka a pevně utáhli šrouby. Kolem okrajů se začaly objevovat chomáčky páry.

Vyšel ven stejnou cestou, kudy přišel. Kapitán Ed a George

stále ještě nahazovali stříbřitý proud ryb na transportér. Zastavil se a znovu několik minut pozoroval chlapíka, jenž automaticky počítal ryby. Nakonec se pak s Mickiem dostali až na druhou stranu mola ke konci konzervářské budovy, kde byl Karlsonův obchod. Brad Mickieho uvázal k železnému kolíku na molu a vešel dovnitř.

Černý kocour ležel stočený do klubíčka na témž pultě a spal. V obchodě již bylo vše uklizeno. Charlie Frost šel Bradovi uličkou mezi pulty v ústrety. „Už to tu vypadá jinak než minule, co?“

„To vypadá,“ přikyvoval Brad.

„Kde máš toho vlka?“

„Nechal jsem ho uvázaného venku.“

Charlie pokyvoval hlavou. „Jdeš si pro ty košile, vid’?“

„Ano, chtěl jsem dvě.“

Charlie se začal přehrabovat v hromadě košil. „To jsem ani nevěděl, že mají Ed a Anna v příbuzenstvu takového kluka.“

„Já vlastně nejsem příbuzný. Já jsem Brad Nichols.“

Charlie se na něho podíval: „Kluk Freda Nicholse? Tvého tátu jsem znal.“ Vybral jednu košili a přiměřoval ji Bradovi: „V prsou a v ramenou by to jakžtakž šlo, ale rukávy jsou kapku kratší.“

„Rukávy musím mít pořádně dlouhé.“

„Tahle je o číslo větší.“ Charlie přiložil na prsa další košili: „No teď bych řek, že jsou rukávy akorát. V prsou a v ramenou je to sice o chlup větší, ale ty do toho brzy dorosteš. Myslím, že tahle bude asi ta pravá.“ Když Charlie košile balil, zeptal se Brada: „A jak se ti u Bishopových a u George líbí?“

„Docela fajn,“ odpověděl Brad, vzal košile a odcházel.

Právě když vycházel ze dveří, spatřil malý kousek opodál Dóžete, jak upřeně hledí na Mickieho. Silné nohy měl napjaté a těžké pysky v tlamě zdvižené, takže pod nimi blýskaly obrovské dravé zuby. Z hlubin široké hrudi se mu dralo hrozivé vrčení.

Mickie čhal zlobně přikrčen, s hlavou téměř u země, na samém konci napnutého řetězu, oči měl přivřeně a zuby mu jen svítily. Odpovídal Dóžeti stejně zlobným vrčením. Brad nechápal, proč se Mickie nebojí. Teď když je viděl opět proti sobě, uvědomoval si, jak je Dóže veliký. Byl o pořádný kus

vyšší než Mickie; měl širší a hlubší hrudník a kostru o hodně mohutnější. Musel vážit o dost kilo víc než Mickie a obalen byl jen samými obrovskými uzly svalů. A ty jeho strašlivé zuby!

Dóže začal pomalu, strnulým neodvratným krokem postupovat vpřed. Brad se zoufale rozhlížel kolem. Nablízku ležel kus prkna, který tu zbyl zřejmě z rozbitého pultu. Brad jej popadl a rozkřikl se na psa: „Jedeš pryč! Už ať jseš pryč!“

Dóže pohlédl na prkno v Bradových rukou. Věděl, co znamená, a zůstal stát. Ale zpátky neustoupil. Stál jen opodál, tak aby na něj Brad nemohl dosáhnout, a malýma očima pozoroval prkno v Bradových rukou.

Brad Mickieho odvázal. Řetěz a košile držel v jedné ruce, hrozdou zbraň v druhé a zamířil pomalu dolů ke schůdkům. Mickie se však na řetězu vzpínal a pořád se ohlížel po Dóžeti, hotov pustit se s ním do rvačky. Brad vši silou tahal za řetěz. „Pojď! Pojď!“ Měl na Mickieho zlost, ale zároveň měl o něho strach. „Necháš toho! Podívej se, jaká je to proti tobě vazba. Chceš, aby tě zabil? Pojď, Mickie!“

Dóže za ním šel až ke schůdkům. Že se na Mickieho nevrhl, v tom mu zabraňoval jenom pohled na klacek. Brad stále mocně škubal řetězem a domlouval Mickiemu a snažil se jeho pozornost od Dóžete odvrátit. „Ty ses úplně zcvokl,“ říkal mu. „Koukej, o co je větší a silnější než ty. S ním se přece nemůžeš rvát. Zabije tě. Chceš, aby tě roztrhal na kusy, ty blázně jeden bláznivá?“

Nahore na schůdcích zůstal Dóže stát, ale sledoval je celou cestu, dokud nesešli dolů a nedorazili po plovoucím doku až k *Anně B.*

Když vstoupili na palubu, nahazovali kapitán Ed s Georgem na transportér poslední lososy. Kapitán Ed si všiml prkna, podíval se vzhůru a spatřil na molu Dóžete.

„Šel za námi celou cestu z obchodu,“ oznamoval Brad. „Chtěl se s Mickiem servat, ale měl strach z toho klacku.“

„Tak ho měj pořád po ruce. Dóže, to je pes nad Mickieho síly.“

„Co je to vlastně za psa?“

George si utřel kapesníkem pot s čela: „Řekl bych, že asi čtyři rasy dohromady. Velký je to jako barák a podlost tomu kouká z očí.“

„Jak může někdo vůbec chtít takového psa, jako je tenhle Dóže?“ podivoval se Brad.

„To je kvůli ochraně,“ odpověděl mu George pohotově. „Karlson se nadělal rybářům už něco špinavostí. A kolik mu jich pořádně vyhrožovalo. Ale kdo by se opovážil začít si s tím zákrskem panděratým, když kolem toho pobíhá taková obluda jako Dóže?“

„Docela je to možné,“ přikývl kapitán Ed. „Má psa vždycky s sebou.“

Zakryli lodní skladiště příklopy a kapitán Ed řekl: „Vyzvednu potvrzení a vyjedem. Tak si myslím, že tohle byl určitě největší náklad, jaký letos vůbec dostali.“

Brad, Mickie a George byli v lodní kuchyňce. Brad už měl na sobě novou košili, když se kapitán Ed vrátil. Zeptal se George: „Kolik myslíš, že jsme dovezli?“

„Říkali, že se na loď vejde tak deset tisíc. Měli jsme ji skoro plnou. Řekl bych tak devět tisíc.“

„Přesně tolik jsem si myslel taky,“ kývl kapitán Ed a podával Georgeovi stvrzenku.

„Sedm tisíc dvě stě! Ne, no s tímhle ať si na mě nechodějí!“ George se podíval na kapitána Eda. „Už jsme sice o těch jeho podfucích slyšeli dost, ale na nás je ještě nikdy nezkoušel.“

„No, tak je zkusil teďka. Myslím, že nás vzali na hůl o takových patnáct set. Jenže tomu chlapíkovi, co ryby počítá, to dokázat nemůžeme.“

Brad se zeptal: „Má ten chlap stisknout knoflík pokaždé, když po páse jede ryba?“

Kapitán Ed přikývl: „Přesně tak.“

„Jenže to nedělá. Já jsem se na něho díval. Kolikrát jely na páse dvě tři ryby naráz, a on stiskl knoflík jenom jednou. Nejdřív jsem to nevěděl tak úplně jistě. Šel jsem pak dovnitř do konzervárny, a když jsem zase vyšel ven, pozoroval jsem ho znovu. Víím určitě, že knoflík nezmačkl pokaždé.“

„Starý trik v tomhle kšeftě,“ poznamenal nasupeně George.

„Těžko něco dokazovat.“

„Není zapotřebí nic dokazovat.“ George rozpřáhl ruce, vypjal mohutnou hrud' a popotáhl si furiantsky kalhoty. „Tohle je moje věc.“ Obrátil se na Brada. „Ty víš, do které kádě přišly naše ryby?“

„Můžu vám to ukázat.“

„Tak jdeme. Kapitáne, dokud se nevrátíme, nehejbejte s lodí, aby sem nemohl nikdo zajet a vykládat.“

„Jenom abyste se kvůli tomu nedostali do nějakých nepříjemností,“ varoval je kapitán Ed.

George se usmál, ale z jeho hlasu zazněl hořký rozezlený tón: „To si děláte starosti právě s tím nepravým člověkem. Pojd', kamaráde, jdeme.“

Šli do konzervárny a Brad Georgeovi ukázal kád' naplněnou rybami z *Anny B.* Kád' byla téměř plná. „Víš určitě, že tahle kád' byla prázdná, když do ní začali transportérem sypat naše?“

„Přišel jsem sem ihned po tom, co jste začali nakládat na transportér. Dno ještě nebylo zakryté.“

„To stačí. Pojd'. A kamaráde, až přijdu do kanceláře, chovej se jako myška. Neříkej ani slovo, dokud tě sám nepožádám. A musíš dělat všechno, co ti řeknu.“

„Co chcete podniknout?“ zeptal se Brad a srdce se mu rozbušilo.

„Jestli se mi to podaří, naženu tomu skrčkovi strachu, že se ještě víc scvrkne,“ prohlásil George zlověstně.

Když vešli do kanceláře, hrbila se malá postavička Franka Karlsona nad starým stahovacím psacím stolem, který oddělovala od ostatní místnosti dřevěná přepážka. Dóže stál ve dveřích.

George nechal dveře otevřené. Co následovalo, dělo se tak rychle, že to Brada až polekalo: jediným dlouhým krokem se George ocitl u psa, jednou svou obrovskou tlapou ho sevřel za volnou kůži v zátylku, druhou ho popadl za zadek, zvedl, vyhodil ven a zabouchl dveře. Stalo se to tak rychle, že Dóže neměl čas ani zavrčít. Ale již v následujícím okamžiku se vrhl zvenčí na dveře a vrčel a škrábal jako divý.

Karlson se prudce otočil a zůstal hledět do široké nasupené Georgeovy tváře, která se k němu nakláněla přes zábradlí. George hodil na stůl stvrzenku: „Podívejte se na to!“

Karlson nejdřív přešel lístek pohledem a pak se podíval na George: „No a co má být?“ zeptal se nesmlouvavým hlasem.

„Na tenhle počet vám nepřistoupím,“ řekl mu George chladně. „Je to málo.“

„Co je na lístku, je na lístku.“ Karlson uhodil do papíru tučnou rukou. „Já se řídím podle lístku.“

„Ale tentokrát to nepůjde. Naše ryby jsou ve zvláštní kádi. Když bude třeba, přepočítáme je.“

„Ty ryby už patří mně,“ vyjel vztekle Karlson. „Neopovažujte se jich dotknout. Jestli si Ed Bishop myslí, že si na mě přijde, tak to se úplně zbláznil.“

„S tímhle nemá kapitán nic společného,“ odpověděl mu George. „To je moje práce. Já totiž mám z tohoto úlovku podíl a nenechám se okrádat od kdejakýho sprostýho skrčka.“

„Co? Ty kolohnáte blbá pitomá!“ rozeřval se Karlson a soudek břicha mu začal opět poskakovat a macaté tváře mu zrudly. „Dám zavolat policii. Dám zavolat – Hej...“

Stejně rychle jako vystrnadil Dóžete, nahnul se George přes zábradlí, popadl Karlsona obrovským tlapama, zvedl celou tu jeho kroutící se a kopající postavičku a přenesl ji přes zábradlí. Postavil Karlsona na nohy, svíral ho oběma rukama za ramena a uzemňoval majitele továrny nasupeným pohledem. Tyčil se nad ním hrozivě jako hora. George měl kosmaté obočí roz-zlobeně staženo a velikou tvář s mohutnou bradou bojovně vysunutou kupředu. To nebyl ten laskavý dobrák George, jakého Brad znal dosud. Teď to byl George tvrdě neústupný a hrozivý. V tu chvíli skutečně vypadal přesně jako chlap, který kdysi téměř vyhrál světový šampionát v těžké váze. Dokonce i z jeho hlasu zaznívala hrozivá drsnost, která působila skoro stejně nebezpečně jako vrčení Dóžete. „Jo, to není špatný nápad. Pošlu hochu na policii pro velitele. Za čtvrt hodiny bude zpátky. A tu čtvrt hodinu, ty skrčku, strávíš se mnou.“ Zazubil se na Karlsona s nemilosrdnou jízlivostí. „A bude to těch nejdelších, nejnepříjemnějších a nejtěžších patnáct minut, jaké v životě prožiješ.“

„Za to – za to půjdete do kriminálu,“ prskal vzteky Karlson.

„To víte, už tam jsem.“ George se na mužička zle zazubil. „Jenže vám to nebude k ničemu dobré. Aspoň ne tam, kam si na pár měsíců půjdete dřepnout vy. A to přímo v sezóně, kdy je v konzervárně největší robota.“

„Vy jste blázen! Úplně vám v hlavě přeskočilo!“ Karlson sebou zuřivě škubal, aby se vykroutil. Ale George ho držel jako ve svěráku.

„Počkejte, však uvidíte,“ prohlásil George s jakýmsi fatalistickým klidem. „Na tohle já jsem expert. Jenom si to zapamatujte, jo? Kamaráde!“ řekl Bradovi, aniž odvrátil zlověstný pohled od Karlsona, „běž a přiveď sem z policejní stanice velitele. A nechoď mi zpátky dřív jak za patnáct minut. Dřív se nevracej. Rozumíš?“

„Ano,“ otočil se Brad a zamířil ke dveřím.

„Počkejte!“ zablekotal Karlson. „Počkejte! Co chcete?“

„Jsem ochoten se s vámi srovnat, když tady na tom lístku bude osm tisíc pět set. Ani o kus míň.“

„Osm tisíc pět set! To mě ale sprostě okrádáte!“

George zvedl Karlsona do vzduchu a třásl s ním, až mu paty cvakaly. „Běž pro velitele, kamaráde,“ poroučel Bradovi. „Běž!“

„Ne! Ne! P-p-počkejte!“ jektal zuby Karlson. „Dobrá, osm tisíc pět set!“

Karlson vzal lístek, napsal na něj žádanou cifru a podával jej Georgeovi.

„Podepsat!“ nařizoval ještě George.

Karlson poslechl.

George zastrčil lístek do kapsy. „Tak a teď půjdem. Až otevřu dveře, vltíne dovnitř Dóže. Jestli chcete, aby zůstal naživu, tak dejte moc velký pozor, ať nám nic neudělá. Rozuměl jste?“

Karlson přikývl. „Ven!“ zaskřehotal. „Ven!“

„No vždyť jdem,“ řekl George. „Už jdem.“ Otevřel dveře a dovnitř vpochodoval Dóže, nejdřív se podíval blýskajícím očima po Georgeovi a potom po Bradovi.

Karlson chraplavě zablekotal: „Ke mně, Dóže! Ke mně!“

George s Bradem vyšli ven, přešli po molu a za chvíli byli na palubě *Anny B.* George hodil v kuchyňce lístek na stůl a kapitán Ed se na papírek podíval. „Osm tisíc pět set. To už přece jenom spíš odpovídá. To si dám líbit. Jaks to dokázal?“

„Prostě jsem si s ním rozumně promluvil,“ odpověděl George, jako by se nechumelilo. „Víš, možná že se na něho vůbec díváme špatně. Je to docela rozumný chlap – když jednou něco pochopí! Je to tak, kamaráde?“

„Přesně tak,“ přikývl Brad. Kapitán Ed si George změnil od hlavy k patě a v černých očích mu proskočila šibalská světlýka. „To si dovedu představit,“ bručel. „To si dovedu moc dobře představit.“

7

Hodinu nato již zase pluli zpátky touž cestou směrem na Boulder Bay. Byli slabé tři hodiny cesty od konzervárny, když zpozorovali podle vyskakujících ryb lososí hejno a vyhodili

sít'. Zatáhli chycené hejno a prohlíželi si obsah. Úlovek sice nebyl tentokrát tak veliký jako minule, ale stál za námahu.

Brad strčil vzpínajícího se Mickieho zase do kuchyňky a zavřel za ním dveře a už začali vytahovat opět ryby ze sítě čepenem na loď. Mickie kňučel, škrábal na dveře a nakonec začal výt. Vyl po celou dobu, co pracovali. Když skončili, Brad jej vypustil. Pes se hnal úprkem k otevřeným příklopům nad lodním skladištěm a celý vzrušený hleděl s kapitánem Edem, Georgem a Bradem dolů. „Asi takových šest tisíc,“ odhadoval kapitán Ed radostně. „To znamená dvě dávky ani ne za dvacet čtyři hodiny. To není tak špatné. Zdá se, že na ministerstvu rybářství měli pravdu, když předpovídali silný tah. Snad bychom s tím měli radši zajet hned do konzervárny. Hochu, činíš se pěkně,“ usmál se na Brada. „Tentokrát ses už ani tak nezmačel. Co ti dělají ruce?“

„Jenom to trochu štípe.“

„Ještě si je namaž sádlem. Zítra už nebudeš cítit vůbec nic.“

Ke konzervárně dorazili pozdě odpoledne. Žádné rybářské lodi tu nevykládaly a jenom dvě tankovaly. Zajeli s lodí pod transportér a odkryli příklopy z lodního skladiště. Zatímco kapitán Ed s Georgem nahazovali vidlemi lososy na běžící pás, nasadil Brad Mickiemu obojek a uvázal ho na řetěz, že ho vezme po molu trochu proběhnout.

Přešli po plovoucím doku a vystoupili po schůdcích nahoru. Mickie se vzpínal na řetěze. Chtěl už běžet. Sotva vystoupili na molo, zpoza rohu konzervárenské budovy se proti nim nese Dóže. Jakmile spatřil Mickieho, dal se do klusu jejich směrem. Brad si s sebou žádnou hůl nevzal, protože se chtěl s Mickiem projít až po nejzazším konci mola, bezpečně daleko od království Dóžete. Rozhlížel se po nějaké zbrani. Jenže nikde neviděl žádnou hůl a vůbec nic, čím by Dóžete zahnal. Začal rychle couvat zpátky ke schůdkům a táhl Mickieho vši silou za sebou.

Sotva byli na schůdcích, zůstal Dóže nad nimi nahoře stát. Stejně jako minule nešel za nimi dolů, ale stál na samém okraji, nespouštěl z nich oči a jenom zlověstně vrčel.

Když sestoupili asi po deseti schůdcích dolů, vzepjal se Mickie na řetěze a začal na sokovo vrčení odpovídat také vrčením. Obrovská kostra Dóžete a jeho zlověstné vzezření v

něm zřejmě nevzbuzovaly vůbec žádné obavy. Brad ho násilím strhl za řetěz dolů na plovoucí dok a tam ho vzal oběma rukama kolem krku. Mickie však stále hleděl nahoru na Dóžete a vrčel.

Brad ho sekl za ušima a okřikl ho: „Přestaneš!“ Mickie se na něho zpola překvapeně podíval a pak přestal vrčel. Brad přitiskl Mickiemu tvář k čelu a domlouval mu: „Musíš mít rozum, víš? Copak nevidíš, jaký je to proti tobě klacek a jaká je to vazba? Vždyť i kapitán Ed to říká. Už sprovodil ze světa čtyři psy. Ten se dovede rvát! A ty ses ještě v životě nerval. Nechci, aby mi tě zabil.“

Mickie olízl Bradovy tváře a vypadalo to, jako by se usmíval.

Mickie sice už potřeboval rozhýbat trochu kostru, ale Dóže jim blokoval nahoře u schůdků cestu. Brad si nejdřív myslel, že sežene nějaký klacek a vyjde s Mickiem nahoru na molo znovu. Před holí by měl Dóže respekt. Ale Brad taky dobře věděl, že by za nimi Dóže stejně šel a držel se mimo dosah hole a jenom by čekal na vhodnou příležitost, kdy by mohl na Mickieho skočit. Každou vteřinu by přece nemohl oba psy sledovat. Nakonec by v nějakou chvíli tu příležitost Dóže tak jako tak našel a to by byl s Mickiem konec. Takže Mickiemu na to protažení kostry zbývalo jenom těch sto yardů plovoucího doku, kde právě stáli.

Brad vodil Mickieho po doku nahoru dolů a nad nimi je po molu s hrozivým vrčením stále provázel Dóže. Obrovité zvíře nepřestalo hlídkovat, dokud nevyložili kapitán Ed s Georgem celý náklad lososů a dokud všichni zase nevyjeli na moře.

Kapitán Ed se nevráživě podíval po Dóžeti a zavrtěl hlavou. „Bestie šeredná, ale s tím se teď nic nedá dělat. Hned jak Karlsonovi splatíme dluh, budem s rybami jezdit jinam.“

„Tuhle sezónu to už ale nebude.“

„Bohužel ne.“ Kapitán Ed poplácal Mickieho po hlavě. „Budete to muset oba nějak vydržet.“

„No však my to vydržíme. Kam teď jedem?“

„Znovu přímo na Boulder Bay. Hochu, člověk nikdy nesmí promeškat svoje štěstí.“

Tentokrát nespátřili na vodní hladině žádný zvlášť slibný počet vymršťujících se ryb, a nakonec tedy zakotvili na noc v zálivu asi hodinu vzdáleném od Boulder Bay.

Druhého dne zrána vyrazili časně a brázdili moře podél pobřeží a pozorně sledovali, jestli se před nimi neobjeví nějaké hejno. Nad mořem visely jako obrovité vlajky mohutné cáry mlh, ale slunce stoupající k obzoru je brzy rozptýlilo. Mořská pláň se před nimi rozkládala nezčeřená a od hladiny se prudce odrážely šípy slunečních paprsků. Brad pátral, neviděl-li někde ryby, a oslněn mhouřil oči. Nakonec *Anna B* doplula naproti skalnatému ústí do zálivu Boulder Bay, asi tři čtvrti kilometru od pobřeží. Brad pozoroval na skalách siluety slunících se lvounů, kteří působili jako obrovití plži, a hleděl na desítky dalších, kteří skotačili ve vodě. Jejich bučení a frkání se neslo po moři jako nikdy nekončící písnička.

Pak náhle spatřil, jak se vpředu před nimi vymršťují těla ryb, a vykřikl. Kapitánův hlas zazněl téměř současně. George se rozběhl a jedním skokem byl v motorovém člunu. Motor zaburácel a už ze zádě začala do moře hladce klouzat síť. Brad Mickieho znovu vstrčil do kuchyňky a zavřel za ním dveře.

Za několik okamžiků měli hejno obklíčeno a začali síť zatahovat. Když pak pohlédli do kapsy uvnitř, doslova to v ní lososy jenom vřelo.

„To je zátah!“ usmíval se kapitán Ed na Brada. „Co jsem ti říkal, že člověk nikdy nesmí promeškat svoje štěstí.“

Stále ještě hleděli do sítě, když Brad upozoroval, jak se sotva tři metry od jejího okraje vynořila hlava lvouna. Pak další a další. Potom se náhle začínaly objevovat nad hladinou lvouní hlavy na všech stranách kolem *Anny B* a jejich veliké oči se upíraly přímo do kapsy sítě na obrovské hejno lososů, jež se tam zmítalo a hemžilo.

George vykřikl: „Lvouni!“ Jako blesk letěl do kuchyňky a vrátil se s puškou. Kapitán Ed popadl se střechy kormidelnické budky dlouhý hák.

Jakoby na něčí povel zaútočila celá armáda lvounů na síť, aby se dostala na chycené lososy. Bradovi připadalo, že se celého stáda lvounů zmocnilo nějaké šílenství. Vymršťovali se s tlamami otevřenými a bučeli a divočeli tak, že se pod nimi moře jenom pěnílo. Obrovskými těly, jež vážila až na pět set kilo, se vrhali do sítě a jako diví ji vztekle trhali a rvali.

Brad hledal nějakou zbraň. Na palubě nebylo nikde nic. Ale na dně motorového člunu zahlédl veslo, které tam bylo uloženo pro případ, kdyby motor selhal. Skočil do loďky, popadl veslo a začal se jím ohánět po lvounech. Najednou se na palubě objevil i Mickie, nakláněl se zábradlím a štěkal a vrčel do hlubin na lvouny. Když totiž běžel George pro pušku, nechal dveře od kuchyňky otevřené, a teď tedy ke vši té vřavě připojil svůj hlas i Mickie.

Brad vzal jednoho lvouna pořádně po zádech, ale zvíře zřejmě ani nevědělo, že je někdo uhodil. Vedle motorové loďky se nad hladinu vynořil další lvoun a Brad jej vši silou udeřil po hlavě. Zvíře se potopilo, avšak sotva dva metry opodál se opět vynořilo a plulo si klidně dál. Voda byla již celá rudá krví umírajících a mrtvých zvířat. Ale ani puška, ani hák, ani Bradovo bušící veslo je nemohly zastavit. V tom zuřivém šílenství dostat se na chycené lososy se lvouni drali kupředu jako jedna obrovitá hnědá vlna přes mrtvá nebo zraněná těla svých vlastních druhů a vrhali se do sítě. Za několik vteřin byla síť rozervána na cáry a vyděšení lososi se rozprchli zpátky do moře, pronásledováni zdivočelými lvouny.

Všechno přešlo stejně náhle, jako to začalo. Kapitán Ed se unaven opíral o hák a po tváři se mu řinul pot. George vy-

hazoval z pušky poslední prázdnou nábojnici a jen tam tupě stál. Brad odložil veslo a vylezl zpátky na palubu. Po hladině pluly připoutány k plovákům cary sítě. Moře bylo zase klidné. Jediný zvuk, který se tu ozýval, bylo cvakání Mickieho drápů o podlahu paluby, protože Mickie celý vzrušený pobíhal stále sem tam a hleděl z lodi do moře, jestli tam ještě nezahledne něco, na co by se mohl rozštěkat.

Svinovali roztrhanou síť, a jak ji vytahovali na palubu, pozorně ji prohlíželi. Když ji měli vytaženu celou na točně, potřásl kapitán Ed hlavou: „Dobrá práce, takhle dokonale něco zničit, to jsem v životě neviděl. Se sítí je konec.“ Sedl si zdrcen na zábradlí a prohrábl si rukou černé vlasy. Chvilí všichni mlčeli, přemožení náhlostí neočekávané tragédie. Nakonec kapitán Ed řekl: „Udělat si druhou, na to nemáme čas. Za každou cenu musíme někde sehnat náhradní. Kde jenom bychom se měli poohlédnout?“

„To je totéž jako hledat slepičí zuby!“ poznamenal George.

„Chcete říct, že bychom žádnou taky nemuseli sehnat?“ zeptal se Brad.

Kapitán Ed přikývl. „Sítě si většinou dělá každý sám pro sebe. Proto se nikde nevidí žádná ke koupi. Taky jsme si vždycky dělali vlastní, ale je to zdlouhavá a pomalá práce.“

„Bez sítě nemůžeme pracovat,“ uvažoval Brad nahlas. „A když nebudeme moct pracovat, nebudem taky moct zaplatit Karlsonovi.“

„Přesně tak. V takovéhle šlamastyce se každý rok octne spousta rybářů. Nikdy mě nenapadlo, že by se to mohlo přihodit i mně. A mimochodem, když už o tom mluvíme, taks, hochu, příšerně riskoval, jak jsi skočil do motoráku a odháněl ty lvouny veslem. Klidně mohli loďku převrátit a paks mohl být v moři s nimi. Ti by tě pořádně pokousali, a možná než by ses dostal ven, tak by tě i zabili. Něco takového už jakživ nesmíš udělat.“

„Na to jsem nepomyslel. Vždyť nám ničili síť a vy s Georgem jste s nimi taky zápasili. Něco jsem přece dělat musel.“

„Udělalš až dost.“

„Na něco jsem si vzpomněl,“ prohlásil George a pošoupl si klobouk palcem do týla. „Pamatuješ se na Johnnyho Nobla? Loni na podzim zůstal konzervárně Orca City dlužen peníze a

Karlson mu za to zabavil síť. Pokud se nemýlím, tak jsem ji myslím viděl v budově konzervárny stočenou na hromadě na půdě. A byla to vlastně úplně nová síť.“

Kapitán Ed se pomalu a ztěžka napřímil: „Tak se pojedme podívat, jestli tam ještě je. A vy, kluci, držte palce.“

Dorazili do Orca City na sklonku odpoledne a připoutali loď k plovoucímu doku. Kapitán Ed řekl Bradovi: „Radši pojď taky. Jestli je na té půdě, tak ji tamodtud budem muset tahat všichni tři.“

Mickieho, který hlasitě protestoval, zavřeli do lodní kuchyňky. Zatímco kapitán Ed s Georgem šli do kanceláře za Karlsonem, Brad se pomalu procházel po molu před konzervárnou a u otevřeného konce budovy se zastavil a nahlížel dovnitř.

Stál tam a pozoroval, jak Železný lapák vyplivuje jedním koncem lososí konzervy, a vtom na ruce ucítil dotek studeného čenichu. A už se na něho vzhůru zubil Mickie a vrtěl šťastně ocasem.

Brad se pln strachu rozhlížel kolem, ale Dóže nebyl nikde vidět. „Pojď honem,“ pobízel ho rychle. „Musíme odtud hned pryč. Jak ses dostal z kuchyňky?“

Rychle s ním pospíchal ke schůdkům a Mickie poslušně běžel vedle něho. Už tam téměř dorazili, když se před nimi náhle vynořil Dóže, klusající na svých toporných těžkých

nohách. Zpozoroval Mickieho a hned také přešel z klusu do cvalu. Zastavil se několik kroků opodál, s hlavou skloněnou a nohama napjatýma. Z hrudi se mu vydralo zavrčení a těžké pysky se zvedly nad dlouhými zuby. Blokoval jim únik ke schůdkům a zřejmě si to uvědomoval.

Brad se zoufale rozhlížel po nějakém klacku nebo kusu dřeva, kterým by mohl Dóžete odehnat. Nikde však nic nebylo vidět. Na každé zavrčení Dóžete odpovídal Mickie stejně zlobným zavrčením. Brad se rukou pevně zaklesl Mickiemu do kožichu za krkem a držel ho zpátky. Přitom křičel na Dóžete: „Jedeš pryč! Koukej zmizet, jedeš pryč!“ Zvedl volnou ruku a hrozil mu a předstíral, jako by po něm něčím házel.

Dóže se však nedal oklamat a zastrašit. Brad se vši silou snažil odtáhnout Mickieho s sebou. „Pojď!“ tahal Mickieho za kožich. „Pojď honem, Mickie!“ křičel na něho zoufale. „Pojď!“

Ale tentokrát si Mickie postavil hlavu a ani se nehnul. Zůstal stát s vlčí hlavou skloněnou a zpod přivřených očí pozoroval Dóžete. Mickie přestal vrčet a Brad cítil, že mu pod kožichem svaly tuhnou napětím, jako by je měl na péra. Pak si Brad uvědomil, co už Mickie věděl od samého začátku: tentokrát není úniku.

Brad pustil ruku, kterou Mickieho svíral za krkem, a začal couvat. Chtěl, aby měl pes naprostou volnost pohybu. Kdyby mohl Mickie Dóžete držet v šachu aspoň minutu, tak by měl Brad čas zaběhnout do kanceláře konzervárny a přivolat George a kapitána Eda. Třeba by se jim podařilo Mickieho zachránit, aby ho Dóže nezabil.

Dóže se sebestjístě přibližoval. Celé jeho vzezření jako by říkalo, tady jde rváč a zabiják, který ví naprosto bezpečně, co chce udělat.

Boj propukl náhle a s takovou nespoutanou zuřivostí, na jakou Brad vůbec nebyl připraven. Jen tam stál jako vrostlý nohama do mola a vytřeštěné oči nemohl odtrhnout od hrůzné podívané.

Dóže vyrazil kupředu s příšerným zavrčením a obrovskou tlamou rozevřenou jako ocelová past chňapl Mickiemu po krku. Ale v tu chvíli již Mickie nebyl na místě. Nejdřív lehce uskočil stranou a pak zase zpátky. Zuby se mu jenom zableskly

a z jednoho ucha měl Dóže rázem cáry. Dóže kroužil kolem Mickieho a vyrážel do protiútoků a chrčel přitom vzteky. Mickie se jeho útoku vyhnul, znovu po něm skočil a rozdřípl Dóžete na hřbetě až na kost a znovu uskočil, takže na něho Dóže nemohl. Neustále kolem Dóžete kroužil a dorážel na něho řadou výpadů a fingovaných útoků. Stejně rychle, jako se po něm vrhal, byl vždy ihned zase od něho pryč a sekal po něm a chňapal. Dóže brzy krvácel z pěti šesti hlubokých ran, ale Mickie sám zůstal nedotčen.

Brad byl jako vyjevený, ale když to všechno pozoroval, začínal pomalu chápat. Dóže zřejmě vždycky bojoval s malými slabšími městskými psy. S těmi si snadno poradil a přemohl je čistě svou obrovskou vahou a silou. Ale proti Mickiemu byl pomalý a těžkopádný, takže ty jeho naběhlé svaly a všechna síla mu nebyly proti sokově rychlosti vůbec nic platné. Brad si vzpomněl na vyprávění o tom, jak bojují vlci: sledem přískoků a úniků, při nichž se zuby kmitají jako břitvy. S Dóžetem tu zápasil vlk, jehož krev Mickiemu kolovala v žilách. Tomuhle se nemusel učit ve střetnutí s ostatními psy. Bylo to dáno do vínku jeho rase již dávno a dávno, když došlo ke zkřížení šedého polárního vlka s eskymáckým psem, a generace eskymáckých psů ten dar dědily z pokolení na pokolení. Byla to vražedná kombinace tvrdé síly severského psa s bleskovou rychlostí, vychytralostí a vytrvalostí vlka. Ten ubožák neohrabaný pomalý Dóže na takový způsob zápasu nemohl vůbec stačit.

Lomoz zápasu dolehl až dovnitř do konzervárny. Objevil se nějaký dělník, podíval se, co se děje, a začal cosi vykřikovat. Za několik vteřin se zastavily stroje a všichni zaměstnanci z celé konzervárny se vyhnuli ven a obklopili zápasící psy. Chlapi a ženské začali křikem Mickieho povzbuzovat: „Na něj, vlku! Sežer ho! Zab ho, ďábla šeredného! Zab ho!“

Mickie byl na nejlepší cestě to udělat. Vrhla se vždy celým tělem na Dóžete, sekal po něm a trhal, přiskakoval a zas mu unikal, uhýbal a mátl ho úskoky, jen aby po něm vzápětí hned zase skočil a aby ho potrestal a sám vyšel bez jediného šrámu.

Dóže strávil celý svůj život jenom v konzervárně a jejím okolí a nebyl na dlouhý boj zvyklý, neměl průpravu a výdrž. Ona prasila, která dovedla udržet vlka čilého po dlouhé

dny na lovu, nebyla Dóžeti vrozena, jako byla vrozena Mickiemu. Brzy se unavil. Vrčel však a vyrážel ze sebe takové zvuky, že z nich člověku stydla v žilách krev. Ale když teď vyrazil k útoku a Mickie lehce uskočil, tak již téměř padl při tom, jak se snažil prudce otočit a jít po Mickiem. Z čirého zoufalství se Dóže slepě rozehnal po Mickiem celou svou obrovskou hlavou, ale chňapl zuby naprázdno, až se mu hlava smýkla, protože Mickie zase stačil uskočit. Dóže se pokusil zastavit a otočit. Ale v tom okamžiku úplně ztratil rovnováhu a již na něho narazilo Mickieho dobrých padesát kilo, a náraz dostal soupeřovým hrudníkem taky přímo do hrudníku. Mickie Dóžete porazil, až se překvapený soupeř kutálel po zemi. Mickie se mu ihned vrhl po krku, protože mu instinkt říkal, že tam těsně pod povrchem pulsuje život. Zaútočil prudce a zápas se rozběhl s takovou překotností, že odstředivá síla zanesla oba rváče až na okraj moľa, odkud se s vrčením a sekáním a kousáním překotili přímo do moře.

Brad běžel spolu s lidmi z konzervárny k zábradlí. Obě zvířata se vynořila nad hladinu a Dóže se s cákáním zoufale snažil dostat k plovoucímu doku několik stop opodál. Rváčská nálada jako by mu z hlavy rázem vyrchala. Držel tlamu křečovitě nad vodou a upíral oči k plovoucímu doku a vší silou se snažil k němu dohrabat. Brad s překvapením pozoroval, že Dóže sotva dovede plavat. To byl tedy důvod, proč za nimi předchozího dne nešel po schůdcích dolů. Zřejmě se bál vody.

Nic takového se však nedalo říct o Mickiem. Ten plaval statečně, a dokonce i v moři se pokoušel v zápase s Dóžetem pokračovat. Doslova plaval na zoufale zápasícím soupeři, pak ho popadl za zátylek a potopil. Dóže sebou začal škubat, až se mu podařilo Mickiemu se vytrhnout, a pak se vynořil s kašláním a prskáním nad hladinu a divoce bil ve vodě nohama a plaval kupředu. Ale Mickie už byl zase na něm a znovu ho potopil.

Brad zpozoroval, jak po schůdcích seběhl dolů George a jak utíká po plovoucím doku. V patách za ním spěchal kapitán Ed a za oběma se jako kachna kolébal Karlson. V tom okamžiku se Brad probudil ze svého strnulého údivu a utíkal také ke schůdkům.

Když Brad doběhl na konec doku, George už oba psy vytáhl z moře. Dóže zůstal ležet na doku, napůl utopený a krvácející

z desítky tržných ran. Karlson s Georgem se nad ním skláněli a prohlíželi jej. Kapitán Ed držel oběma rukama Mickieho, z něhož crčela voda. V Mickiem stále ještě vřela bojovnost a vši silou se snažil s vrčením kapitánovi vykroutit, aby se mohl vrhnout na bezmocného Dóžete.

Pak přistrčil kapitán Ed Mickieho k Bradovi: „Doved’ ho zpátky na palubu. Jak se dostal ven?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Brad. „Stál jsem na molu a on tam najednou byl taky. Vedl jsem ho zpátky na loď, ale Dóže se postavil před schody a nechtěl nás pustit. Mickie se musel začít rvát.“

Brad sekl Mickieho za ušima a přísně mu přikazoval: „Tak už dost! Nech toho! Slyšíš!“ Sekl ho znovu, pořádně, až se nakonec pes přestal vzpínat. Ale vrčel pořád dál. Brad svíral Mickieho pevně za mokrý chomáč kožichu a táhl ho po plovoucím doku až na *Annu B*. Dvíčka od kuchyňky byla dosud zavřená, ale okno nad stolem bylo dokořán.

V kuchyňce si Brad Mickieho důkladně prohlédl. Mickie se již nevzpíral a jen mocně oddychoval: jeho bojovnost konečně ochladla. Na několika místech, kam Dóže dosáhl svými zuby, měl vyrvané chlupy a na hřbetě menší šrám, z kterého ukápo pár kapek krve. Jinak zůstal naprosto nedotčen.

Několik minut nato kráčel kolem doku Frank Karlson a vedl vrávorajícího, těžce pobitého Dóžete.

Když vešel kapitán Ed s Georgem do lodní kuchyňky, ukázal Brad na otevřené okno. „Sám jsem je otevřel, protože jsem chtěl v kuchyňce vyvětrat,“ řekl kapitán Ed. Důkladně si Mickieho prohlédl. „Ne, nic se ti nestalo. To bych byl nikdy nevěřil, že zvládneš Dóžete.“

George přidřepel k Mickiemu, vzal mu hlavu do těch svých obrovských rukou a řekl: „Víš, Mickie, ty jseš ale opravdu pašák zápasník. Dovedls využít rychlosti, zaútočils a hned byl zase od soupeře pryč. Dovedls to dřevo neohrabaný, co je sice samý sval a maso, uhonit a unavit a tíms ho úplně odrovnal. Teda vedl sis znamenitě. Jsem na tebe strašně pyšný.“ Mickie nazvedl pysky, jako by se usmíval, a celý šťastný zavrtěl ocasem, jako by rozuměl, za co ta všechna chvála.

Brad se zeptal: „A co Dóže, vylíže se z toho?“

Kapitán Ed přikývl: „Vypadá sice, jako by ho protáhli

mlýnkem na maso, a je napůl utopený, ale jinak to není tak hrozné.“

„A co sít’?“

„Karlson jednu má a je na prodej. Zrovna jsme o tom začali vážně jednat, když jsme zaslechli ten rámus. Měli bychom se tam radši hned vrátit a dojednat to,“ obrátil se kapitán Ed na George.

„Mám jít s vámi?“

„Přijdem pro tebe, až budem hotovi. A zavři to okno,“ dodal kapitán Ed, když vycházeli.

Vrátili se za několik minut a Brad se zeptal: „Půjdem už pro tu sít’?“

„Ještě ne.“ Kapitán usedl zamyšleně ke kuchyňskému stolu a zadíval se na ruce. George se opřel o výlivku a kosmaté obočí stáhl tak nasupeně, že Brad jasně v jeho výrazu rozpoznal hrozný vztek.

„A dostanem ji vůbec, co myslíte?“

„Jo, mohli bychom, ale za tu cenu, co žádá!“ zahučel George. „Skrček pitomá podlá! Já mu jednou tím jeho špekounským krkem tak zakroutím, zákrskovi jednomu, že zhebne, jako bych ho provrtal kulkou.“

„Já vím, co máš na mysli.“ Kapitán Ed se zvedl a zamířil ke kormidelnické budce. „Na Západní rybářský odbor to není tak daleko a mají tam krátkovlnnou vysílačku. Zajedem tam a zavoláme do všech konzerváren tady v Zálivu a uvidíme, jestli se dá někde nějaká náhradní sít’ sehnat.“

Za deset minut nato už připoutávali loď u doku Západního rybářského odboru a kapitán Ed říkal Bradovi: „Ty s Mickiem hlídejte tady tu naši pevnost a my se s Georgem zatím poohlédneme, kde se co dá sehnat.“

Brad s Mickiem se usadili na hromadě potrhané sítě a pozorovali racky. Celé hejno jich kroužilo nad kanálem, jímž do moře odtékaly splašky, a snášelo se až k hladině. Spousta jich postávala na rampě před konzervárnou. Rackové se procházeli po molu a posedávali na vršcích pilotů a po zábradlí na mořském břehu. Z jedné lodi na druhou zaletěl hlas: „Už je čas jíst!“ Přes vodu se k nim donesla vůně vařeného jídla.

Za chvíli nato se dolů po žebříku upevněném na přední stěně mola spustil George a vstoupil na palubu. Kývl na Brada, vešel

do kuchyňky, sedl si na lavici a natáhl si nohy. Brad s Mickiem šli za ním a George jim oznamoval: „Volali jsme do všech konzerváren tady v Zálivu. Ale jedinou síť, která tu vůbec existuje, má Karlson.“

Brad se posadil za stůl naproti George a Mickie se mu opřel o nohy. Poškrábal psa za ušima a zeptal se George: „Kolik za ni Karlson chce?“

„Dvanáct set.“

„Copak úplně nová nestojí asi tisíc?“

„Karlson chce ještě něco víc než peníze.“

„A co ještě?“

George se zkoumavě zadíval chlapci do tváře. Celý nesvůj přeložil nohy. Pak řekl: „Máme dát pryč Mickieho, jinak nebude síť vůbec za žádnou cenu.“

Brad reagoval nejdřív tak, že Mickieho jednou rukou objal, jako by ho chtěl chránit. „Dát pryč Mickieho! Proč?“

„Kvůli té rvačce a kvůli tomu, jak to Dóže schyтал.“

Brad ucítil na rtech sucho. „Co – co na to řekl kapitán Ed?“

„Odešel.“

Brad k sobě přitiskl Mickieho ještě silněji: „Jenom kvůli tomu, že se dva psi porvou a ten jeho to schytá, se nám chce mstít? To nedává smysl!“

„Dává, pokud znáš Karlsona. Má v sobě pejchy, jako by měl figuru na tři metry dlouhou. Je pyšný na konzervárnu, pyšný na to, že si tu může houkat na lidi, a zvláště si zakládá na té psí bestii. Hrozně se pyšní tím, že ta potvora už oddělala čtyři psy. Vždycky se hrozně vytahuje, jaký je Dóže kus a jaký je to silák. Pak přijdu já a podám si ho kvůli tomu, že nám špatně spočítali ryby. A než se může vzpamatovat z jednoho ponížení, tak Mickie Dóžete skoro zabije, tu jeho pejchu, jeho radost – a to prosím přímo před osazenstvem celé konzervárny.“

„Ale proč máme dát Mickieho pryč? Vždyť ho můžeme zavřít na palubě, když budeme v konzervárně.“

George zavrtěl hlavou. „Takhle si totiž na nás chce aspoň trochu zchladit žáhu. Ví dobře, že tohle je jediný způsob, jakým se může odvážit k nějaké odvetě a vyhrát.“

„Kde je kapitán Ed teď?“

„Poptává se po lodích, kdyby náhodou někdo věděl, jestli někde nemají nějakou volnou náhradní síť.“

„Myslíte si, že by nějakou mohl sehnat?“

„S tím moc nepočítej, kamaráde.“

„My ale přece musíme tu síť mít.“ Brad psa objal ještě pevněji a přitiskl ho k sobě ještě úže. „A říkal – říkal kapitán Ed, že Mickieho musím dát pryč?“

„To by nikdy neudělal. Proto se po síti tak hrozně shání. Kdybys byl skutečně jeho krev, tak by snad i měl právo to chtít a mohl bys kvůli tomu bulit, jak bys chtěl, prostě by to tak muselo být. Ale ty přece jenom jeho krev nejsi.“

„Říkal přece, že patřím do rodiny. A Anna to povídala taky. A – Georgi, já do ní opravdu patřím.“

„To víš, že patříš. A oni by ani na skutečného vlastního syna nemohli myslet víc, než myslí na tebe. Ale to víš, vlastní krev přece jenom nejsi, takže kapitán má pocit, že nemá právo mluvit, jako by si to mohl dovolit skutečný otec.“

Po žebříku sestoupil dolů kapitán Ed a vstoupil na palubu. Brad se ani neptal, jestli nějakou síť objevil. Jediný pohled na kapitánovu zasmušilou tvář mu pověděl všechno. Kapitán Ed se posadil na lavici vedle Brada.

George se zeptal: „Přesně tak, jak jsme mysleli, že?“

„Jestli je tady někde nějaká náhradní síť, pak musí být moc dobře schovaná!“

„Musíme to prostě vzít na vědomí jako fakt,“ řekl George. „Prostě není!“

Kapitán Ed hleděl na své ruce složené na desce stolu a pronesl zamyšleně: „Jak dlouho by asi trvalo udělat síť, kdybychom pracovali ve dne v noci?“

„Skoro celou sezónu.“

„Já bych vám mohl pomáhat,“ nabízel se Brad. „Myslíte, že by to šlo rychleji?“

„O něco,“ přikývl George, „ale ani zdaleka by to ještě nestačilo. Ryby táhnou. Lovit se musí právě teď.“

„Možná kdybychom Karlsonovi nabídli ještě víc peněz...“ uvažoval kapitán Ed.

„O víc peněz mu nejde. To víme.“

Kapitán Ed nic neříkal a chvílku bylo v lodní kuchyňce ticho. Pak se ozval George: „Kapitáne, s tím se prostě musíme nějak vypořádat. Je jedno jediné řešení. A jenom to.“

Kapitán Ed se podíval na George a přikývl: „Anna. Poje-

dem zpátky domů a promluvíme s ní. Musí si vzít Mickieho na starost.“

Brad si vzpomněl na ty měsíce, kdy Anna odmítala Mickieho se dotknout, kdy dokonce odmítala na něho promluvit, i na její ne zvlášť radostný příkaz, aby jej vzal na začátku sezóny na palubu. Zeptal se: „Myslíte si, že ho k sobě vezme, kapitáne?“

„Musí. Jsme teď v pěkné kaši.“ Narovnal se. „Nemá cenu ztrácet tady čas nějakým čekáním. Pojedem.“

Jeli celou noc. Kapitán Ed se střídal s Georgem u kormidla a někdy kolem poledne přirazili dozadu k jejich malému doku. Z komína stoupal provazec kouře.

Když kráčeli vzhůru po stezce, poznamenal George: „Lidi, já to cejtím až odtud! Anna vaří marmeládu!“

Zrovna zahýbali za roh chalupy, když se Anna objevila ve dveřích. Přes texasky měla zástěru a v ruce držela obrovskou sběračku. „Co vás, lidi, nese domů?“ zeptala se svým drsně znějícím hlasem. „Vždyť vy máte lovit ryby!“

„Ale máme problém,“ odpověděl jí kapitán Ed. „Pojďme dovnitř.“

Anna vešla do chalupy za nimi, postavila se s drobnými ručkama v bok uprostřed místnosti a čekala.

Mickie, který nikdy nesměl dovnitř, se zastavil na prahu a zůstal tam s nastraženými ušima stát a nakukoval dveřmi.

Anna poslouchala a kapitán Ed jí vyprávěl o tom, jak přišli o síť, jak se Mickie serval s Dóžetem a jak jim Karlson odmítl prodat síť, když nedají pryč Mickieho.

„Takovouhle mazanou fintu může člověk čekat právě jenom od Karlsona,“ podotkla Anna rozzlobeně. „Takže Mickie si tu čtyřnohou bestii, toho Dóžete, pěkně podal, povídáte! To mu patří!“

„Jenomže my z toho máme pořádnou polízanou,“ dodával kapitán Ed, „a to právě když Karlson má jedinou síť, která se v těchhle končinách dá sehnat. Mickie prostě musí z lodě. Je to šílenství, ale prostě je to tak a takový je Karlson. A tu síť potřebujeme teď hned. Podařilo se nám udělat dva skvělé zátahy a třetí dávka byla právě v síti, když se na ni vrhli lvouni. Nemůžeme čekat. Ryby táhnou. Musíš si vzít Mickieho na starost, abychom dostali síť a mohli zase začít pracovat.“

Anna se na kapitána Eda zakabonila, vysunula bradu a stiskla nesmlouvavě rty.

„Jinak mi potom nezbyvá udělat nic jiného než Mickieho zastřelit anebo ho dát nějakému úplně cizímu člověku. Ale to bych se musel propadnout, než bych to udělal a vyhověl tak Karlsonovi anebo uspokojil ten tvůj šílený odpor vůči psům. Anno, tohle je výjimečná, nečekaná okolnost.“

Anna se podívala na Brada, pak se otočila a pohlédla na Mickieho. Mickie natočil hlavu a pozorně se na ni zahleděl, jako by také čekal.

V Bradovi se zatajil dech, když pozoroval Annin kamenný a neoblomný obličej. V jejím tvrdém výrazu nebylo ani stopy po nějakém zlomu. Nakonec však přece jenom řekla: „Dobrá. Vidím, že za těchhle okolností ho k sobě budu muset vzít. Nemůžeme připustit, aby nás Karlson takhle porazil. Brade, běž zase Mickieho uvázat.“ Když Brad vyšel ze dveří a odváděl Mickieho k boudě, zeptala se Anna: „A co, chlapi, nechtěli byste něco sníst, než zase pojedete?“

„Ne, nemůžeme ztrácet čas,“ odmítal kapitán Ed. „Musíme zpátky do Orca City, dopravit sít' na loď' a hned začít zase lovit. Už jsme ztratili víc než dva dny.“

8

Když měli sít' na palubě, vyjeli znovu na moře, ale z nějakého záhadného důvodu tah ustal. *Anna B* a víc než tisíc dalších rybářských lodí pluly po moři křížem krážem na všechny strany a hledaly nevypočitatelné lososy. Zkoušeli zátah za zátahem, ale chytili tak málo, že to stačilo sotva na zaplacení účtu za benzín. Podstatná část lososího tahu, pokud nějakí lososi toho roku vůbec táhli, zůstala někde daleko v moři.

Obrovští medvědi se toulali po březích zátok a potoků a trpělivě hledali svou oblíbenou potravu, ale marně. Až je nakonec hlad zahnal zpátky na louky, kde spásali trávu a kořínky a lesní plody a rozervávali kmeny povalených stromů a

pařezy, v nichž hledali červy a mravence. Lišky, které loví u vodních proudů spolu s medvědy, se vrátily do nízkého podrostu i do vzrostlejšího lesa, aby tam lovily zemní veverka a myši. Dokonce i racky, ty ptačí hrobaříky, kteří tloustnou všude tam, kde ostatní ptáci a zvěř hynou hladu, zahnal nedostatek potravy od vodních toků.

Podél celého zálivu všichni lidé a všechna zvířata čekali a vyhlíželi a doufali, že se lososi vrátí. Každoroční tah lososů, to byla krev jejich života, a tenhle pramen náhle vyschl ještě dřív, než mohl vůbec pořádně vytrysknout. Ale dni ubíhaly a do vodních proudů se připlulo třít jen pár zatoulaných jedinců. Na všechny, kdo pracovali v rybářství, padla těžkomyslnost, a zvlášť tísnivá nálada doléhala na *Annu B.* Po léta už nikdo nepamatoval, že by tah tak náhle a dokonale přestal.

„Však ono to ještě začne,“ dodával jim George naděje. „Může to vypuknout každou hodinu. Může to začít stejně rychle, jako to skončilo. Nesmíme se vzdávat a musíme pořád bedlivě pozorovat. Vždyť sezóna trvá teprve týden. Času je ještě habaděj. Nezapomeňte, že ministerstvo rybářství předpovídalo moc příznivý rok.“

„Doufám, že ty i ministerstvo rybářství budete mít pravdu,“ podotkl kapitán Ed. „Ale taky pamatuju tahy, které přišly tak pozdě, že už bylo po sezóně, a to už pak stejně nebylo k ničemu dobré. Doufejme, že tohle nebude letos ten případ.“

Bradovi slabý tah dělal také starosti. Dělal si hlavu i kvůli Mickiemu. Pořád mu vrtalo myslí, jak asi vychází s tou malou tvrdou Annou. Mickie mu chyběl, zvlášť v noci. Maně vždycky natáhl ruku a přejel jí podél pelestě, jestli neucítí Mickieho huňatý hřbet, anebo poslouchal, jestli neuslyší cvakot jeho drápů po palubě, když vycházel ven najít si k spánku chladnější místo. Takhle od sebe byli odděleni vůbec poprvé a Bradovi bylo po psím kamarádu zoufale smutno.

Dóžete už zase bylo vidět na molu a po tom výprasku, který stržil od Mickieho, byl sice pošpatnělý, ale promenoval se tu z jednoho konce na druhý jako pán. Když teď již byl Mickie pryč, tak si Dóže Brada téměř ani nevšiml.

A dny ubíhaly. Uplynul první týden sezóny.

Jednoho rána navrhl kapitán Ed: „Co bys tomu říkal, kdyby ses tak dneska podíval na Mickieho?“

„Mohli bychom?“ zeptal se Brad celý vzrušený.

„K domovu je to jenom pár mil. Jezdíme stejně křížem krážem a hlídáme lososy, takže nám to může být úplně jedno, když pojedeme tím směrem. Vždycky se doma tak za týden stavujeme, podívat se, jak se vede Anně, a přesvědčit se, jestli je s ní tam v té samotě všechno v pořádku.“

Pozdě odpoledne přirazili k malému, známému doku. Brad ani nevyčkal, až loď připoutají. Vyskočil na břeh a běžel vzhůru po stezce a už zahýbal za roh chalupy. Mickie byl přivázán k boudě. Vyskakoval a štěkal a vzpínal se na řetěze. Brad padl na kolena, objal Mickieho oběma rukama kolem krku, přitiskl tvář k psovu huňatému čelu a blaženě opakoval: „Mickie! To jsem rád, že tě zase vidím. Já jsem ti tak rád!“ Mickie se zubil, jako by se usmíval, a olizoval Bradovi tvář.

Anna vyšla na zápraží a volala: „Už jsem si myslela, chlapi, že je nejvyšší čas, abyste se ukázali.“

Když se zpoza chalupy objevil kapitán Ed s Georgem, ozval se George: „A co takhle něco doma ukuchtěného, Anno? Mně už ty moje patlaniny nelezou do krku!“

„To jste celou tu dálku přijeli jenom kvůli tomu žvan-ci?“ dobírala si je Anna.

„Přesně kvůli tomu.“

„Tak jdem na to. Pojd', Brade. Za psem si můžeš zajít, až se najíš.“

V kuchyni bylo dusno, protože byl horký den a v kamnech se topilo. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně vařené marmelády. Anna postavila na plotnu konvici a vytáhla dvě pánve.

Jídlo pro ně měla hotové v cukru letu. Zatímco jedli, vyprávěla jim, jak se vedlo jí. „Jahod je letos pořádku a je to samá drobotina. Než nasbírám čtyři pět litrů, tak se musím plahočit bůhví kde. Ještě mi to bude trvat tak tři, možná čtyři dny, než budu hotová. A nevím tak úplně jistě, jestli vystačím se dřevem. Co jsme nadělali loni na podzim, je samá trouchnivina a hoří to jako troud a vůbec to nedrží teplo. Ale já to nějak svedu. No a co lososi, jak vám to jde?“

„Je to na draka,“ odpověděl George.

„Skoro týden už do sítě chytáme samou vodu,“ řekl kapitán Ed. „Nevyděláme ani na účet za benzín. S tahem jako když utne. Tak zle to léta nevypadalo.“

„Už jsem se taky bála. Sem do řeky se nepřijde třít skoro ani ploutev.“ Anna rychle počítala: „Zbývá ještě čtyřiadvacet dnů. Mělo by to co nejdřív začít, anebo jsme v pěkné kaši.“

„My a všechny konzervárny a rybářské lodi a kdejaký rybář tady v Zálivu,“ dodával kapitán Ed.

„Já mám starosti letos hlavně o nás.“

„Musíme doufat, že to ještě začne,“ přidal se George. „Musíme čekat a jenom doufat. Já si myslím, že ještě připloujou,“ – podíval se po kapitánu Edovi – „a včas, aby nám to bylo co platné.“

Brad seděl, jenom tiše jedl a neříkal nic. Ale od chvíle, kdy zas uviděl Mickieho, mu v hlavě uzrával dost divoký plán. Hrozně se mu chtělo zůstat s Mickiem, i kdyby to mělo být na sebekratší dobu. Když teď naslouchal jejich hovoru, dostával pomalu jeho nápad podobu, s jakou by možná mohl uspět. Ve chvílce ticha řekl: „Když teď ryby netáhnou, tak mě zatím ani nepotřebujete. Nemohl bych třeba zůstat pár dní s Annou? Říká, že toho teď v lese roste málo, a tak by se jí třeba hodilo, kdybych jí pomohl sbírat. A mohl bych nadělat taky nějaké dřevo. Jestli ryby začnou táhnout, stejně budete muset jet do konzervárny s nákladem kolem. Mohli byste se pak pro mě stavít.“

Kapitán Ed se podíval na George. „Na těch pár lososů, co chytíme, stačíme skutečně klidně sami,“ kývl hlavou George.

„Tak dobře,“ souhlasil kapitán Ed. „To není špatný nápad. Moc by se mi nezdálo, kdyby Anně mělo dojít dřevo a ona si musela dělat sama nové. A aspoň se budete moct s Mickiem pár dní proběhnout.“ Usmál se. „Ale jestli tah znovu nezačne a my tě nebudeme potřebovat, tak nečekej, že se vrátíme dřív než za pět za šest dnů.“ Odstrčil židli. „No, musíme vyrazit.“

Brad, Anna i Mickie je šli vyprovodit dolů k doku. Když se vrátili do chalupy, řekla Anna: „Abychom šli do lesa ještě něco sbírat, na to už je dnes moc pozdě. Já dokončím tu dávku, co jsem začala zpracovávat, a ráno vyrazíme o to dřív.“ Usmála se na Brada. „To je fajn, že jseš zase zpátky. Už mi bylo trošku smutno.“

Když si večer vlezl Brad do postele, překvapil ho pocit, že mu nějak chybí ta palanda na palubě lodi, a náhle jako by

mu chybělo, že v úzké lodní chodbičce nevidí postavu kapitána Eda ani George. Chyběl mu i chladivý noční vzduch, který se linul lodním okénkem nad jeho hlavou dovnitř do kabiny, a chybělo mu mírné kolébání *Anny B.* A kupodivu mu chybělo i to vědomí, že několik centimetrů za dřevěnou stěnou je již moře.

Ráno vstali záhy, nasnídali se a každý ozbrojen jedním vědrem vyrazili po stráni vzhůru do údolí. Anna s sebou vzala kulovnici. „V létě sice nikdy nic slušného nevidím, co by se dalo střelit,“ smála se, „ale když s sebou nevezmu pušku, tak mi připadá, že jsem zapoměla něco hrozně důležitého.“

Mickie šel první, běhal sem tam, dopředu a zpátky a pečlivě si prohlížel každou skupinku stromů a kdejaké křoví. Vešli do údolí a dali se touž cestou, co chodívali v zimě, až dorazili do oné rokle zarostlé hustým podrostem. Anna mu řekla: „Uprostřed téhle rokle je mýtinka a na ní pěkný jahodový plácek. Je to jediná mýtinka v tomhle místě. Trávy je tam skoro po kolena, takže budeš muset po čtyřech a hledat je. Asi čtvrt míle odtud přímo vzhůru údolím je další pěkné místočko. Ty si vem na starost tuhle rokli. Já se pustím do údolí. Až budu mít plný kyblík, tak tě tady někde najdu.“

Brad plácek našel snadno. Jahod tu bylo skutečně jen pořídku a byly malé. Nakonec se pustil za malou zemní veverkou a hnal ji až do díry a skoro půl hodiny se pokoušel ji vydolovat ven. Když však narazil na vrstvu věčně zmrzlé arktické půdy, jež byla příliš tvrdá, vzdal se a na chvíli se natáhl, aby si odpočinul v chládku pod nějakým keřem.

Stále se oteplovalo a bylo už skoro horko. V rokli nezavál ani větérek. Nasbírat plný kbelík mu šlo hrozně pomalu. Začala ho trápit žízeň, a jak byl stále ohnutý, rozbolelo ho v kříži. Tohle je horší než lovit na moři. S obdivem uvažoval, jakže to ta drobná Anna všechno dělá rok co rok úplně sama. Měl kyblík zpola naplněný, když na chvíli ustal. Všude kolem bylo ticho. Ani sojka nerušila klidnou pohodu dne. Mickie spal pod keřem. Brad si povídal: „Nažrat se a spát v chládku! A to se řekne psí život!“

V tom okamžiku rozčísla ticho rána z pušky. Hned vzápětí se ozval výkřik, vysoký, ostrý a plný zoufalství. Brad se ihned rozutíkal směrem výkřiku a běžel, co mu nohy stačily. To byl

výstřel z dvanáctky. A ten výkřik nezněl tím hlubokým drsným tónem, jaký tak dobře znal. Ale přesto poznal, že to byl Annin hlas, a pochopil, že se muselo stát něco strašného.

Brad sice utíkal rychle, ale Mickie jej předhonil. Hned jak zazněl Annin výkřik, byl na nohou a už ubíhal, míhal se ve vysoké trávě jako dlouhý šedobílý pruh, jako stín, který běží po způsobu vlků nízko při zemi a také s obrovskou vlčí rychlostí. Brad nabral plné tempo, teprve když se již Mickie ponořil do spleti podrostu a zmizel mu z očí. Mířil tou nejkratší cestou za Anniným hlasem.

Brad věděl, že by se tou džunglí podrostu nikdy neprodral, a tak musel utíkat oklikou. Jak běžel, poslouchal, jestli neuslyší další výstřel anebo zda se neozve ještě jednou Annin hlas. Bylo ticho. Pokoušel se představit si, co se asi stalo, ale nedovedl si nic domyslet. Musel se celou myslí upnout na prudký a namáhavý běh. Zmáhala ho únava. Připadalo mu to o moc dál, než předpokládal. Měl pocit, že mu plíce musí prasknout. V hrudi se ozvala palčivá bolest, která vystřelovala do ramen a do rukou. Začaly ho bolet i nohy, ale pořád utíkal.

Konečně vyběhl z rokle do údolí a tam před sebou spatřil Annu a Mickieho. Puška ležela opodál. Jahody byly rozházeny kolem, vědro rozmáčknuté jako placka. Anna seděla na zemi a pravý rukáv u jupky měla utržený. Z ošklivých otevřených ran na rameni a na ruce jí crčela krev. Oběma rukama objímala Mickieho a tiskla ho kolem krku, jako by ho již nikdy nechtěla pustit, a vzlykala: „Mickie! Mickie! Mickie!“ Mickie jí celý šťastný olizoval slzy, které se jí řinuly po tváři.

Podívala se vzhůru na Brada a rozechvělým hlasem řekla: „Přepadl mě Huňáč Nezmar. Mickie mi zachránil život.“

„Radši nemluvte,“ napomínal ji Brad. „Zůstaňte klidně sedět.“ Prohlédl jí rány na rameni a na paži. Pohled na tolik krve ho vyděsil. Především musí nějak zastavit krvácení. Tady pomůže studená voda. Popadl rozmáčknutý kbelík, roztáhl ho po stranách, co jen to šlo, a běžel k potoku pro vodu. Když se vrátil, strhl se sebe košili a rozdrípal ji na pruhy. Pruhy namočil v ledové vodě a přidržoval je na ranách. Krvácení po nějaké době ustávalo. Když mu připadalo, že by to mohlo být dobré, ovázal pruhy hodně pevně kolem ran a zeptal se: „Myslíte, že byste došla domů?“

Anna přikývla. Do sinalých tváří se jí pomalu vracela barva. „Do nohou se mi nezakousl. Pomoz mi vstát.“ Když se postavila, byla by se svalila, ale Brad ji podpíral.

„Já to zvládnou. Ale budeš mi muset pomáhat. Pojdme.“ A vydali se na dlouhou mučivou cestu zpátky údolím a často museli odpočívat. Brad nesl v jedné ruce pušku a druhou podpíral Annu. Mickie šel před nimi s výrazem pravého ochránce.

Když konečně došli k chalupě, byla Anna ve tváři úplně bílá a na čele se jí perlily kapičky potu. Zmožena klesla do lenošky u kuchyňského stolu a zůstala v ní sedět s hlavou na prsou, protože se jí ze šoku udělalo špatně. Zraněnou ruku tiskla k tělu. Vůbec nevnímala, že Brad rozhrábl oheň, postavil ohřát vodu a začal trhat staré prostěradlo na obvazové pruhy.

Mickie seděl vedle Anny na ocasu, nakláněl všelijak hlavu a pozoroval, jak se Brad činí. Vešel do kuchyně, jako by tam patřil odjakživa, a Brad měl ruce příliš plné práce, než aby ho vyhnal.

Když byla voda horká, sundal Brad krví nasáklé obvazy a vyčistil a sterilizoval rány. Zatímco takto pracoval, držela Anna hlavu odvrácenu na druhou stranu. S rukou to nevypadalo přece jen tak hrozně, jak se nejdřív Brad obával. V místě ramenního kloubu měla Anna zlou tržnou ránu způsobenou, jak se domníval, drápem tlapy, když ji Huňáč Nezmar napadl a povalil. Tam také nejvíc krvácela. Nad loktem se rýsoval zřetelný otisk medvědích zubů, ale svaly nebyly potrhány a rány po zubech byly na okrajích hladké. Ruku zlomenou neměla. „Není to ani tak zlé,“ utěšoval ji. „To bude v pořádku.“

„Myslíš?“ zeptala se přiškrceným hlasem.

„To vím úplně bezpečně. Podívejte se na to, Anno. No tak, podívejte se sama.“

Anna ustrašeně otočila hlavu a podívala se nejdřív na ruku a pak na rameno. „Panebože,“ zašeptala, „já si myslela, že ze mě bude mrzák.“

„To teda nebude. To přece můžete vidět sama.“

„Ano,“ přitakala. „Ano.“

To vědomí jí hodně pomohlo. A když jí Brad ruku konečně celou ovázal a z ručníku jí udělal závěs, do kterého si mohla ruku položit, tak už se jí do tváře vrátila skoro všechna bývalá barva. „Teď si lehněte,“ přikazoval jí. „Já se o všechno postarám.“

Anna pak odešla do ložnice, lehla si a Brad ji přikryl přikrývkou. Podařilo se jí jakžtakž se usmát a říct: „Nevím, co bych si bez vás počala – myslím bez tebe a bez Mickieho.“

Mickie vklouzl dovnitř, přitočil se k hlavám postele, vstrčil čenich vzhůru k Anně a zafrkal. Brad ho užuž vyháněl, ale Anna ho zadržela: „Nech ho! Nebýt jeho, tak jsem mrtvá.“ Brad vycítil, že přišla chvíle, kdy se Anna o tom chce rozhovět, a tak ji nechal. „Mohla jsem si to myslet, že Huňáč Nezmar přijde zpátky do údolí, na trávu a na kořínky a na jahody, když nejsou žádní lososi. Jenomže jsem si to nějak neuvědomila. Úplně jsem na něj zapoměla, protože vždycky

býval nahoře u potoka na svém oblíbeném místě. Něco jsem sice zaslechla, ale vtom už se hnal přímo po mně.“

„Zasáhla jste ho tou jednou ranou?“

Anna zavrtěla hlavou. „Povalil mě. Úplně zdivočel. Smýkal se mnou po zemi, a než Mickie přiběhl, tak jsem předstírala, že jsem mrtvá. A Mickie se na medvěda hned vrhl a kousal ho tak dlouho, dokud mě medvěd nepustil a nezačal honit jeho, takže ho vlastně ode mě odlákal. Když psa medvěd nemohl chytit, přešla ho chuť se rvát a utekl. Na mě už zapomněl.“

Hladila Mickieho, který šťastně vrtěl ocasem a cenil zuby, jako by se usmíval. „A já na tebe byla tak zlá,“ přiznávala Anna. „Jenomže jsem to nemyslela tak vážně. To jenom že jsem nechtěla zažít zase tolik bolesti, až bys zestárl, přišla na tebe nemoc a umřels. Už jsem si to prodělala pětkrát. Proč jenom nejsi takový zlý a šeredný a pitomý pes, jako je ten Dóže?“ Hlas se jí zlomil. Zakryla si oči dlaní a zašeptala odevzdaně: „Nemá cenu proti tomu dál bojovat. Už jsem zase tam, kde jsem byla.“

„Teď si odpočiňte,“ nabádal ji Brad.

„Dobrá. Ale nech Mickieho tady.“

„Zůstane tu s vámi.“ Brad se podíval na Mickieho, který se natáhl u hlav postele pohodlně na zem a spokojeně vzdychl. Brad pak vyšel z pokoje a tiše za sebou zavřel dveře.

Vzal pušku dvanáctku a po špičkách se vykradl ven a zamířil vzhůru do údolí. Má tam ještě ten svůj kbelík do půli naplněný jahodami, a možná že se mu podaří zachránit něco i z těch Anniných rozházených. Budou se jim hodit, protože jahod je letos opravdu málo.

Našel svůj kbelík, zachránil ještě hodně z Anniných jahod a vrátil se za dvě hodiny nato s vědrem téměř plným. Po Huňáci Nezmarovi nebylo nikde ani památky.

Uvařil oběd, jenže Anna neměla na jídlo vůbec pomýšlení a přiznala se, že ji rány pořádně bolí. Dal jí z lahvičky na poličce dva prášky na utišení bolesti, a za hodinu už mu sdělovala, že zabraly. Pak podle jejích příkazů očistil jahody, dal je do rendlíku a vařil marmeládu. Umyl hliněné hrnce a naplnil je, a když vychladly, zanesl je do ledárny. Když skončil, slunce už se sklánělo na západním nebi k obzoru a nachylovalo se do svého lože v moři, a byl čas k večeři.

Anna tvrdila, že nemá hlad, ale Brad uvažil silnou polévku z kusu srnčího a donutil ji, aby ji aspoň ochutnala. Nakonec jí vypila celý šálek. Pak mu řekla: „Nebudu teď moct sbírat jahody několik týdnů. A pak už žádné nebudou. Co jen vy chlapi budete jíst tuhle zimu místo marmelády a místo čerstvých zmražených jahod?“

„Nedělejte si s tím starosti,“ napomínal ji Brad. „Promluvíme si o tom ráno. Radši se snažte trochu prospat.“

Podívala se na něho, ale ty její pronikavé modré oči byly zamženy bolestí. „Ty bys to snad chtěl dělat sám? Když je tam nahoře Huňáč Nezmar, je to hrozně nebezpečné. Slyšíš?“

„Vím,“ odpověděl Brad. „Chcete ještě jeden prášek proti bolestem?“

„Ano, a otevři okno. Je tady horko.“

Nebylo horko. Měla horečku. Otevřel však okno a přinesl další pilulku. „Dals Mickiemu žrát?“ zeptala se.

„Teď právě to chci udělat.“

Nakrmil Mickieho a pes se vrátil do ložnice, lehl si a stočil se na témž místě u hlav postele. Brad zavřel dveře a vrátil se do kuchyně. Přemýšlel o Annině zranění a o zítřku. Anna chce, aby se ještě sbíraly jahody, budou je potřebovat na příští zimu. Mohl by je klidně nasbírat, ale pomyšlení, že se tam kolem potlouká Huňáč Nezmar, mu nebylo zvlášť příjemné. Třeba by se mu mohl nějak vyhnout. Ale za pár dní se Anna zase postaví na nohy a bude čilá jako rybička, a pak bude chodit do údolí na borůvky a na ostružiny. Představa, že ji Huňáč Nezmar zase napadne, ji bude strašit celé léto. A podle toho, jak to její rameno a paže vypadají, nejspíš nebude ještě nějakou dobu s to vládnout puškou, aspoň ne kulovnicí. Kdo ji bude ochraňovat, až on se zase vrátí na loď lovit lososy?

Chvíli jenom němě zíral na věšák s puškami a na tu největší, až mu v hlavě vytanula myšlenka. Nejdřív ho tak vyděsila, že ji ihned zavrhl. Ale myšlenka dotírala neodbytně. Pak si však uvědomil, že ho k ní vedly vlastní úvahy. Vždyť je to logické, říkal si. Není na tom nic špatného, když o ní uvažuje. To se prostě musí provést. Anna to udělat nemůže a kapitán Ed s Georgem se vrátí až za bůhvíkolik dní. A ani pak na to nebudou mít čas.

Přece by to mohl dokázat. S tou malou dvacítkou už dovede

zacházet docela slušně a s lehkou puškou přece tenkrát střílel na běžící vlky. Střela samozřejmě nedoletěla, protože puška je moc malá, ale na vlka vystřelil naprosto přesně. A zacházet s tou velkou přece nemůže být žádný zvláštní rozdíl. Prostě je to jenom větší bouchačka a o nic jiného nejde. Mohl by vyrazit dřív, než se Anna probudí, protože by ho taky nemusela pustit. A vezme si Mickieho. Bez Mickieho to udělat nemůže. A musí ten lov provést hrozně obezřetně, musí mít oči i uši otevřené. Nesmí nic riskovat.

Brad si ani neuvědomil, kdy vlastně ve svých úvahách dospěl k závěru, až náhle jasně věděl, že je prostě k činu rozhodnut. Slunce se pohroužilo do moře a dvorem se kladly hluboké večerní stíny. Vysoko na svahu, jenž ležel stopen v pološeru, se otvíralo ústí údolí, plné tajemného temna. I kuchyň již pohltila těžká tma, ale chlapec si toho nevšímal. Velice pečlivě a systematicky osnoval plán na smrt Huňáče Nezmara.

9

Toho dne vstal Brad brzy. Chtěl být pryč, než se Anna probudí. Po špičkách přešel přes kuchyň, potichoučku otevřel dveře od ložnice a nahlédl dovnitř. Spala a zdálo se, že spí pokojným spánkem. Měla ho zapotřebí. Byla to těžká noc. Dvakrát k ní vstával: jednou, aby jí dal napít, a podruhé, aby jí podal ještě další pilulky proti bolestem. Poslední dvě jí zřejmě bolesti utišily. Ten ruměnc, který jí do tváří vehnalo rozrušení, zmizel. Měla téměř normální barvu. Viděl, že horečka ustupuje.

Mickie ležel stále ještě na podlaze u hlav postele. Anna mu v noci hodila na zem polštář kapitána Eda a Mickie teď ležel natažen jak dlouhý tak široký s velikou hlavou na polštáři a hleděl na Brada. Hned ho poznal a vesele tloukl ocasem do podlahy. Brad mu naznačoval, aby šel za ním. Mickie se zvedl, po podlaze zacvakaly jeho tlapky a už byl v kuchyni. Brad opatrně zavřel dveře.

Byl by před odchodem moc rád něco snědl. Než se vrátí,

bude mít jistě strašlivý hlad. Ale jakýkoli zbytečný zvuk by mohl Annu probudit. Přistavil k věšáku s puškami židli, stoupl si na sedadlo a očima zůstal viset na té největší. Celou zimu ji den ze dne pozorně prohlížel a někdy už téměř neodolával pokušení ji sundat a aspoň si s ní pohrát v rukách. Teď to měl udělat, a téměř se bál pušky dotknout. Po chvíli se však přece jen natáhl a pušku sundal. Pak tam jen zůstal stát a držel ji v ruce. Vážila víc, než myslel. Byl to kus k pohledání, nádherná zbraň, smrtonosná zbraň. Přejel rukou po matně se lesknoucí hlavni a po nablýskané pažbě. Teprve když v ruce ucítil tu váhu, jako by mu náhle s otřesnou silou docházelo vědomí toho, co se vlastně chystá udělat. Dobře se pamatoval, jak letos zjara Huňáč Nezmar napadl Mickieho; kožich celý zježený, zuby vyceněné, že mu jen svítily, a rozzuřen, rozeřval se tenkrát tak mocně, že se až země třásla a Brad zůstal na místě jako přimrazen. Huňáč Nezmar na něho vyrazí stejně, jestli bude mít příležitost. Náhle kdesi v břiše ucítil ledový balvan strachu a statečné rozhodnutí předchozí noci se začínalo rozplyvat. Pokušení položit velkou pušku zpátky na místo bylo v tu chvíli stejně velké, jako kdysi bývala touha ji sundat. Byla to těžká minuta, než se mu podařilo strach zase zahnat.

Vždyť je dobrý střelec a má pušku, která může spolehlivě skolit každé zvíře. A má Mickieho. Mickie zachránil Annu a letos zjara vlastně na medvěda sám zaútočil. Může počítat s tím, že Mickie Nezmara ucítí nebo uslyší a bude jej včas varovat. Spolu to zvládnou. Sestoupil ze židle. Tím jediným prostým skutkem jako by všechna jeho nejistota a všechny pochybnosti zmizely. Upnul se na jediný cíl: vysлідit Huňáče Nezmara a zabít ho.

Ze zásuvky ve stole vyndal náboje, nastrkal si je do kapes a s Mickiem v patách vyšel po špičkách z domu a zavřel za sebou dveře.

Vyšel do chladného šedého rána. Přes noc se od moře přivalila mlha a visela nad zemí v řídkých nehybných cárech a sloupech, jež zamlžovaly ústí údolí i vzdálené hory s čepičkami sněhu na vrcholcích a skrývaly kotouč časného ranního slunce. Když Brad pohlédl k moři, téměř nerozeznával křivku pobřeží vzdáleného sotva padesát šedesát metrů.

Při téhle mlze bude Huňáč Nezmar ve výhodě. Brad nebude

moci medvěda vystopovat a pak zastřelit z dostatečně bezpečné vzdálenosti, jak se chystal. Teď může na Huňáče Nezmaru narazit, ani se nenaděje. Ale je bezvětrí. Tím zase medvěd není v tak obrovské výhodě. Ten jeho mazaný čenich jej nebude moci varovat a zvětřit je už na kilometr cesty. Slunce za nějakou chvíli tu mlhu stejně rozptýlí. Jenomže Brad nemůže čekat, protože Anna se do té doby určitě probudí. Musí kupředu a musí být opatrný a chovat se tiše a být připraven každou vteřinu. „Hlavně hled, ať je Mickie pořád u tebe,“ nabádal sám sebe.

Brad počkal, až se dostali pár set metrů od chalupy, a teprve pak nabíl pušku a vsunul náboj do komory.

Mickie měl zrovna tu největší chuť rozbíhat se na všechny strany, ale Brad ho neustále volal k sobě zpátky. „Zůstaň u mě,“ nabádal ho. „Možná že tě budu strašně rychle potřebovat. Neutíkej ode mě! Ať tě pořád mám na očích. Zůstaň hezky se mnou, Mickie. Zůstaň! Zůstaň.“ Mickie nakonec jako by mu porozuměl a pobíhal jen v okruhu několika metrů.

Za chvíli Brad zpozoroval, že jsou už v údolí. Zpočátku si to téměř ani neuvědomoval, protože mlha byla neobyčejně hustá. Jako by zůstala polapená mezi horami a příkrými srázy údolí. Neměla zde možnost se ve vzduchu ani trochu rozptýlit a zhoustla jako kaše. Na dlouhých stéblech trávy se proměnila ve vzlínavé kapičky vody a Brad byl brzy promočen až po kolena. Kapala z okrajů listů a přikryla svým vlhkým pláštěm čelné stěny skal, kmeny stromů i větvoví, že se všechno kolem lesklo jako sklo. Mickie měl za chvíli kožich přilepený k tělu, jako by šel v tom nejprudším lijáku. Hlasy všech ptáků a zvuky zvířat byly ztlumeny, že je téměř nebylo ani slyšet. V tom vlhkém, mlhavě průsvitném tichém světě se člověka zmocňoval podivný pocit, jako by se ocitl v nějaké tajemné, ne skutečné říši.

Brad došel k místu, kde medvěd přepadl Annu, a zastavil se. Nevěděl, kudy se má dát. Huňáč Nezmar může být všude. Může ležet někde nahoře v podrostu anebo se může toulat volně v údolí a žrát trávu anebo vyhrabávat kořínky a hlízy. Mohl by být taky dole u potoka a slídit po lososech. Kdyby tak konečně prorazilo slunce a rozptýlilo tu mlhu kolem anebo

kdyby s ní trochu pohnul větřík, přál si Brad. Ale ihned se okřikl: „Ne, žádný vítr.“ To by Huňáč Nezmar mohl jeho pach ucítit, a to přece nechce. Rozhodl se, že zůstane ve volném terénu a bude chodit nazdařbůh po okrajích podrostu. Tady může čekat, že na medvěda narazí každou vteřinu.

Byl rád, že s Annou celou zimu v údolí lovil a znovu je celé prošel křížem krážem na jaře; jinak by byl beznadějně ztracen. Teď však měl obraz údolí přesně vrytý v mysli. Poznal každý kousek mlází a každou mýtinku, jak se před ním vynořovala z mlhy, a věděl přesně, kde je a jaký terén může čekat v následující chvíli. A tak spolu s Mickiem pomalu, téměř neslyšně procházeli vzhůru údolím. Mickie vycítil chlapcovu obezřetnost a nervozitu a držel se nablízku.

Slunce na malou chvíli prorazilo mlhou, ale pak zase zmizelo. Mlžný závoj rozčeřil lehounký závan větru.

Když tak kráčeli asi hodinu, uvědomil si Brad, že jsou v místě, kde se údolí začíná zužovat a kde se brzy začne zarezávat do hor. Tady v údolí se Huňáč Nezmar nikde potloukat nebude, protože toho, co má rád, je tu už pomálu. Bude slídit v potoce po lososech. Je tu blízko takové příhodné místočko, kde je hodně mělko a břeh je písčitý. Brad zamířil oním směrem.

Věděl, že se k potoku už blíží, když v tu chvíli rozčísl ticho řezavý křik orla lovícího ryby. A vzápětí nato se ozvalo hlasité krákorání vrány v blízkém mlází, a pak ustalo. Za chvíli se vrána rozkrákorala znovu a brebentila vzteklým zvědavým hlasem. Hlas vrány Bradovi nic neříkal, až se náhle Mickie zastavil, s hlavou u země, s ocasem nataženým a tělem napjatým jako struna. V tom okamžiku vrána přestala krákorat a s hlasitým zaplácáním křídel se objevila před ním v mlze.

Brad rychle přešel k pahýlu nějakého stromu, opřel o vrch pušky a se srdcem bušícím jako kladivo zůstal nehybně stát. Zaslechl tichý šelest, jako když se o mlází otírá pohybující se tělo. Pak spatřil, jak se před ním pohnul keř, a v zeleni lesknoucích se listů zahlédl hnědou srst. A vzápětí již spatřil medvěda celého, objevil se v mlze a valil se přímo na Brada, jako by byl zjevení z jiného světa. Huňáč Nezmar vypadal větší, mohutnější a v hladkém kožichu daleko mrštnější než tenkrát na jaře. Že kulhá, nebylo téměř k postřehnutí. Velikou hlavu měl u země a

čenicnal kolem sebe a vůbec netušil, že je nablízku, sotva třicet metrů od něho chlapec. Při každém kroku se mu mohutná ramena zavlnila, pod volným kožichem se mu napínaly a pracovaly obrovské pletence svalů.

Brad vysunul pušku mírně kupředu a přiložil líc k hladké chladné pažbě. V tom okamžiku se medvěd prudce otočil a zamířil k potoku. Za několik vteřin mu zmizí v mlze. S krajním rozrušením se pokoušel dostat na mušku medvědovu hruď, a když se mu to podařilo, stiskl kohoutek.

Na tak hromovou explozi nebyl připraven. V rameni ucítil ránu jako kladivem, jež mu div nevyrazila pušku z ruky. S šílenou rychlostí zlomil zbraň a znovu nabíl. Medvěd se s příšerným zavrčením zatočil a hryzl se do místa, kde ho zasáhla kulka. Pak vyrazil vpřed Mickie a rozštěkal se na plné kolo. V následujícím okamžiku zmizeli medvěd i pes v mlze.

Brad jen poslouchal, jak pod jejich vahou praskají větve a jak se hlučně valí k potoku. Teprve když zaslechl neklamný zvuk cákající vody, napadlo ho, že musí zavolat Mickieho zpátky. Chtěl zahvízdat, ale v ústech i na rtech měl vyschlo. Když do pusy strčil dva prsty a pokoušel se zahvízdat aspoň tak, uvědomil si, že se mu ruce třesou. Teprve potřetí se mu podařilo dostat ze sebe pronikavý, daleko se nesoucí zvuk.

V uších mu stále ještě zvonilo a v rameni ho dosud bolelo od zpětného nárazu pušky. Zapomněl, co mu Anna neustále kladla na srdce: pažbu musíš pevně přitisknout do ramene. Aby kulovnici zvládl, nemusel dělat nic jiného – to si v tu chvíli uvědomoval – než řídit se přesně pravidly, která mu vštěpovala Anna, když střílela tetřevy malou dvacítkou.

Huňáče Nezmara nezastavil, ale kulka šla tam, kam mířil, protože medvěd se právě do toho místa hryzl. Znovu zahvízdal na Mickieho a za minutu nato se pes objevil v mlze, udýchaný a s jazykem vyplazeným. Brad ho poplácal a pochválil: „Dobřes to udělal.“

Mickie byl zmáčený, ale jen od rosy. To cákání vody, to byl Huňáč Nezmar, když utíkal přes potok. Nezaútočil, uvažoval Brad, to je divné. Ale možná, že vyrazil k útoku. Jenže mlha zvuk výstřelu zkreslila odrazem tak, že si medvěd spletl směr, odkud výstřel zazněl, a pustil se směrem k potoku.

Brada nejdřív napadlo, že by měl ihned za ním. Ale pak si to

rozmyslel. Když člověk postřelí medvěda, je nejlepší počkat, až mu rána ochromí svaly a až ho to začne zmáhat. Pustit se za ním hned je nebezpečné, protože by medvěd mohl někde číhat a útočníka znenadání přepadnout.

Slyšel Nezmara, jak se brodí potokem, to znamená, že až tak daleko je možno jít úplně bezpečně. Zastavili se několik metrů od břehu a Brad viděl, že právě tam je ono mělké písčité místo, kde medvěd s oblibou lovíval ryby. Posadil se a čekal. Mickie se položil vedle něho, ale hlavu držel vzhůru, uši měl nastraženy a pozorně hleděl před sebe a poslouchal.

Brad neměl představu, jak dlouho tak čeká, ale zatím bolest v rameni ustala a v uších už mu nezvonilo. Slunce dvakrát prorazilo mlhou. A nakonec již nezmizelo. Teplo jeho paprsků mlhu rozptýlilo a před nimi začalo pomalu vystupovat celé údolí, zavál větřík, rozfoukal poslední mlžné cáry a údolí se před nimi zaskvělo v záři slunečních paprsků. Před Bradem se zase objevily hory s čepičkami sněhového příkrovu. Tráva oschla a listy na stromech se již neleskly vlhkem. Znovu přiletěl orel a usedl na větev a zůstal tam s křídly rozpjatými a bedlivě sledoval chladným pronikavým zrakem potok, jestli se v něm neobjeví lososi. Konečně, zklamán, vznesl se do vzduchu a nechal se vzdušnými proudy unášet k vzdálenému moři. S krákoravým štěbetáním nad nimi přeletělo hejno vran. V houštině ječivě brebentila sojka.

Slunce stoupalo nad obzor a Brad usoudil, že čeká dost dlouho. V tuhle chvíli už musí být Huňáči Nezmaraovi dost zle a už ho to musí začít sbírat. Brad se zvedl a Mickie za ním. Prohlédl pušku a zkusil závěr. Na dně žaludku cítil nezvyklé hrozné prázdno. I když je Huňáč Nezmara takhle smrtelně zraněn, může být příští střetnutí strašlivě nebezpečné. Medvěd je podrážděný a vzteklý. Takhle se Brad ještě v životě žádného setkání nehrozil. Ale dojít k němu musí. „Tak jdem,“ pobídl chraplavým šepotem Mickieho a oba spolu pomalu vykročili k potoku.

V jemném písku na břehu spatřil Huňáčovy stopy: vedly do vody. Protější břeh byl vyšší. Kousek za potokem uviděl Brad vršky malého kousku mlází. Byl si téměř jist, že tam někde se Huňáč zahrabal. Třeba už je v tu chvíli po něm. Jenomže o tom se musí přesvědčit.

Mickie ťapkal až k samému břehu, očichal stopy a obrátil se zpátky na Brada. „Běž dál!“ Brad ukázal přes potok. „Půjdu hned za tebou. Běž!“

V potoku bylo nejvýš tak třicet centimetrů vody a široký byl asi něco přes deset metrů. Mickie se vrhl do proudu a dral se vpřed. Brad za ním. Dno bylo kamenité a musel jít velice opatrně, aby neupadl. Neušel ani třetinu vzdálenosti, když Mickie hrozivě zavrčel a zuřivě se rozštěkal. Brad vzhlédl vzhůru před sebe a tam se se břehu spouštěl Huňáč Nezmar a s vyceněnými lesknoucími se zuby vyrážel vpřed.

A vzápětí do medvěda narazilo Mickieho padesát kilo, jak se po něm vrhl a chňapl po citlivém medvědím čenichu. Jako blesk ohnal se Huňáč tlapou a v tu chvíli odletěl Mickie řadou přemetů několik metrů pryč.

Brad však již měl tvář přitisknutou k pušce a mířil. Dlouhá štíhlá hlaveň se sklonila a muška se ustálila uprostřed Huňáčovy obrovité hlavy. Bylo to, jako když lovil tetřevy, jenomže Huňáč byl pomalejší a hlavu měl větší. A když medvěd doskočil do vody, která se kolem něho rozstříkla jako gejzír, stiskl Brad kohoutek. Rychle vysunul západku a do komory vklouzl další náboj. Jenže toho již nebylo zapotřebí. Huňáč Nezmar se rozehnal ve vodě jedním mohutným krokem kupředu, ale jako by ho náhle všechna ta obdivuhodná síla opustila, zhroutil se v gejzíru rozstříknuvší se vody na dno potoka a zůstal tam nehybně ležet.

Brad držel pušku přitisknutou k tělu a čekal. Pak si však uvědomil, že je Huňáč Nezmar mrtev, protože měl hlavu zčásti ponořenu ve vodě a nezvedal ji, aby se mohl nadechnout. Brad se opatrně brodil k němu, s puškou stále připravenou. Šťouchl medvěda hlavní do boku, ale zvíře se ani nepohnulo. Otočil se a vracel se zpátky ke břehu. Začal se po celém těle chvět a nohy mu slabostí podklesávaly. Posadil se na břehu a čekal, až ten pocit přejde. Zhluboka se nadýchl a pak s dlouhým vzdechem opět vydychl. Připadalo mu, jako by se zrovna probudil z nějakého zlého snu.

Proudem se k němu pomalu brodil Mickie a jednu packu při tom opatrně zvedal do vzduchu. Brad mu ji prohlédl a ohmatal, jestli ji někde nemá zlomenou. Ale všechny kosti byly v pořádku. Huňáčova tlapa musela psa zasáhnout do plece a zřejmě

mu pohmoždila svaly. „Ty blázne bláznivá,“ přitiskl Brad Mickieho k sobě. „Skákats po něm zrovna nemusel. Vždyť jsem se přichystal. Kdyby tě vzal do žeber, rozmačkal by ti je všechny, a ty užs byl v pánu.“ Mickie se zazubil a olízl chlapeci tvář.

Brad zdvihl pušku, postavil se nad obrovitým tělem, napůl potopeným ve vodě, a pozoroval je. Náhle ho zalila vlna nesmírné hrdosti, cítil se silný a sebejistý. Zvládl kulovnici. Postavil se tomu největšímu a nejnebezpečnějšímu zvířeti, jaké žije v Severní Americe, a zabil je, a byla to pěkně odvedená práce. Pak si vzpomněl na všechna ta léta, která zde v tomto údolí Huňáč Nezmar žil. Představoval si, jak tu hrabe kořínky, válí kamení, trhá svou obrovskou silou pařezy, chytá v proudu lososy a řve si tu a vyvádí tak, že v každém živáčku v celém okolí je malá dušička. Jako by jedna součást tohoto překrásného údolí, které Brad tak miloval, náhle zmizela. Už to nikdy nebude jako předtím. Najednou mu bylo smutno z toho, že musel zvíře zabít. Otočil se na Mickieho: „Pojď, půjdem domů,“ a obrátil se na zpáteční cestu. Mickie s bolestí pokulhával za ním. Brad se neohlížel. Věděl však, že nikdy nezapomene ten obrázek, jak Huňáč Nezmar leží v proudu a rychlá voda se pění kolem jeho obrovitého těla, jako by tam spočívalo věčně.

Anna stála na verandě za domem, opírala se o sloup a vyhlížela jej. Vypadala celá pohublá a drobounká a obličej měla starostlivě stažený. To její útlé tělíčko se zdálo ještě menší. Poprvé mu připadala téměř křehounká. „Slyšela jsem ránu,“ řekla mu a v jejím hlase nebylo stopy po obvyklé drsnosti. „Byla bych šla nahoru za vámi, ale věděla jsem, že bych to nezvládla. A navíc bych s touhle zchromlou rukou jenom překážela. Tak jsem čekala. A bylo to perné a dlouhé čekání.“

„Co vám dělá ruka?“

„Celá je ztuhlá. Ale bolest přestala.“

„Chtěl jsem se vrátit dřív, než se probudíte. Věděl jsem, že si budete dělat starosti. Ale nemohl jsem. Huňáč Nezmar už je mrtvý,“ oznamoval jí, ale nějak ho to vůbec netěšilo. Teď když ono vzrušení a napětí lovu pominulo, cítil se skleslý a sklíčený.

„To jsem si myslela. Vidím, že se ti nic nestalo.“

„Nestalo.“

Mickie připadl k Anně, vrtěl ocasem, lísal se k ní čenichem a radostně pofrkával. Anna jej podrbala za ušima a pokoušela se na něho usmát, ale úsměv se jí nějak nepodařil.

„Napadl Nezmar,“ sděloval jí Brad, „a ten ho tak nabral, že Mickie kus odletěl. Ale kost nemá zlomenou žádnou.“

Anna dál hladila Mickieho za ušima. Nějak se nemohla na Brada téměř ani podívat. „To je ten nejnáramnější způsob, jak se dát zabít,“ říkala Mickiemu.

„Myslel si, že mě chrání.“ Brad se sebral do kuchyně a opřel pušku v koutě. Anna šla za ním a opatrně se uvelebila do lenošky. I Mickie vběhl dovnitř a posadil se vedle ní na ocas. Anna pak řekla Bradovi: „A tys mohl přijít o život taky. Proč jsi mi neřekl, co se chystáš provést?“

„Jenomže medvěd mě nezabil! A kdybych vám to byl řekl, tak jste určitě spustila, že je na mě Huňáč Nezmar hrozně veliký a že si na něho nemůžu troufnout a taky že nezvládnou pušku. Určitě by vás to strašně rozrušilo, a vy jste zatím potřebovala klid.“

„Mě už to rozrušilo tak dost, když jsem objevila, že jsi zmizel a že je pryč i puška i Mickie. To mi bylo hned jasné, co máš za lubem.“

„Muselo se to udělat.“

„Jenže jsi přece jenom ještě chlapec. Žádný patnáctiletý kluk se nesebere a nejde střílet zlé toulavé medvědy.“ Do jejího hlasu se vrátilo zase trochu oné někdejší drsnosti.

„No a vidíte, já jsem šel. A už je to z krku. Jenom co se nasnídáme, tak půjdu zase na jahody. Chci je tam nahoře v údolí pár dní sbírat, a nemůžu přece věčně hlídat, jestli na mě někde nevyjukne Huňáč Nezmar. A až půjdu zase na loď lovit lososy, tak tam budete sbírat vy borůvky a ostružiny a taky nemůžete pořád hlídat. A mimoto nebudete moct nějakou dobu zacházet s puškou. To nebylo, že jsem si jen tak umnul ho zabít. Prostě jsem to musel udělat.“

„Nahnal jsi mi takového strachu, že by se ve mně krve nedořežal. Víckrát něco takového nesmíš udělat.“ Ten její drobný obličejík se stáhl desítkami vrásek a Bradovi se zdálo, že se ta malá drsná Táboráčka Anna rozpláče. Rychle sklopila oči k zemi a začala znovu drbat Mickieho za ušima.

„To taky už víckrát neudělám. S Nezmarem je amen.“ Když se Brad rozhlédl po kuchyni, zjistil, že jsou kamna vychladlá. „Vy jste vůbec nic nejedla, že?“

„Nemohla jsem.“

„A co teď, už byste měla na něco chuť?“ zazubil se na ni. „Já bych zblajzl třeba kůži ze skunka. V ledárně máme přece čerstvé borůvky a já bych vám opekl chleba, ušlehal pár vajíček, uřízl kus špeku a udělal vám aspoň omeletu.“

„To nezní špatně. Možná že bych trošku něčeho měla sníst.“ Pozorovala, jak Brad přikládá na oheň hrst třísek a rozdmýchává je, a pak dodávala zamyšleně: „Až půjdeš na jahody, to si myslím vezmeš kulovnici, že?“

„Vezmu,“ přikývl. „Ale nečekám, že bych ji použil. Už jsem žádné jiné medvědy neviděl a nikde jsem nespatrił ani žádnou stopu.“

„Budeš opatrný?“

„Budu opatrný.“

Anna se pak dívala, jak Brad vyndává slaninu, krájí dva plátky, rozkrajuje na kostičky a klade do pánve. Pak rozbil do misky čtyři vejce a rozšlehal. Dělal to přesně, jak to dělala ona sama. Zatímco se pánev rozpalovala, běžel do ledárny a vrátil se s plechovkou borůvek. Ty nasypal do dvou místiček, pocukroval a postavil na stůl. Slanina se začala škvířit, Brad na ni nalil rozšlehaná vejce a po kuchyni to slibně zavonělo.

Mickiemu v čenichu jenom pocukávalo, až si začal olizovat pysky. Anna se usmála: „Neměj strach, taky dostaneš svůj díl.“

Když se konečně posadili ke stolu, Anna se usmívala a zdálo se, že se jí vrací její obvyklá veselost. „Už se ani nepamatuju, že by byl někdo jiný pro mě dělal jídlo a já se jenom koukala. A jak báječně to voní. Myslím, že mám docela hlad. A ty už se v kuchyni taky dovedeš pěkně otáčet.“

„Vždyť jsem se na vás celou zimu a jaro díval.“ Usmáli se a pustili se v družném mlčení do jídla.

Když dojedli, zůstala Anna ještě sedět u stolu a popíjela kávu. Brad dal všechny zbytky Mickiemu do kastrolu, přidal kusy chleba, polil horkým tukem ze slaniny a položil na podlahu.

Začal sklízet nádobí, ale Anna mu řekla: „Jenom si běž po své práci. Tohle udělám sama, nádobí můžu umýt jednou rukou.“

„Nechcete, abych se vám na tu ruku ještě podíval, než půjdu?“

„Ne, mám pocit, že to je docela v pořádku. Necháme to do večera radši v klidu.“

Brad si šel pro pušku. „Vrátím se včas, abych mohl uklohnit něco k obědu. Vy si zatím pěkně odpočívejte.“

„Budu.“ Anna pozorovala, jak zachází s kulovnicí stejně jistě, jako zacházel s malou dvacítkou. „Máš dost nábojů?“

Sáhl si do kapes. „Mám tři.“

„Vezmi si aspoň ještě tři nebo čtyři.“ Když se dívala, jak si náboje bere, užuž měla chuť mu připomenout, aby byl opatrný; pak však slova spolkla a neřekla nic.

Mickie také dojedl a začal se belhat za Bradem.

„Třeba byste chtěla, aby vám zase chvíli dělal společníka.“

Anna se zadívala na Mickieho, který čekal, co bude, a pak zavrtěla hlavou. „Myslí si, že už je to součást jeho povinností, jít s tebou a dávat na tebe pozor. S tím souhlasím. Na Mickieho si žádné zvíře nepřijde. Když bude s tebou, bude mi líp.“

„Tak dobrá,“ přikývl Brad. „Jdem.“

Anna se za nimi dívala, jak vycházejí do plného slunečního jasů a míří strání k ústí údolí. Věděl, že tu pušku zvládne, uvažovala. Proč jsem to nevěděla já?

10

Příští dva dny trávili Brad s Mickiem všechna svá dopoledne v údolí. Brad si opřel pušku o nějaký pařez nebo o pokácený kmen a pak se plazil po čtyřech hustou trávou a sbíral drobné jahody. Mickie se vždycky položil vedle pušky, s hlavou vzhůru, s ušima nastraženými a oči mu jezdily po celém údolí. Zřejmě si svou úlohu hlídače dobře uvědomoval, protože jeho pozornosti neušla ani myška, která se někde poblízkou šustla trávou.

Druhý den odpoledne Brad dovařil marmeládu. Anna stála na prahu lednice, přehlížela řady plných hrnců a šťastně mu sdělovala: „Takovouhle pěknou dávku jsem už dlouho neviděla. Teď máme ažaž. Můžeš toho sbírání nechat.“

„To jsem teda skončil právě včas,“ poznamenal Brad. „Skoro nám došlo všechno dřevo. Zítra budu muset nadělat nové.“

Druhého dne si Brad vyhlédl blízko pobřeží strom, pokácel ho a pilou pak rozřezával na špalky. Byla to zdlouhavá a těžká práce. Měl rozřezánu sotva čtvrtinu, když se s pozdním odpolednem objevil na obzoru poštovní parník. Brad seběhl dolů na dok a skočil na palubu.

Kapitán Bob Masters mu podával poštu a ptal se ho: „Tak jak se ti tu líbí?“

„Prima,“ odpověděl Brad. „Jel jste kolem našeho, co jsem býval dřív?“

„Mhm, jel a myslím, že je tam všecko v pořádku.“

Ještě asi minutu spolu hovořili, pak Brad vystoupil z lodi a *Liška* začala opět brázdit hladinu moře. Brad si prohlédl poštu. Noviny, katalog a několik časopisů. Dopis od tetičky nepřišel. Přestože si pořádně oddechl, trochu ho to mátl. Jelikož tetičku Kláru z vyprávění přece jen trochu znal, věděl bezpečně, že by na takový dopis, jaký Anna napsala, měla ihned přijít odpověď. Pak se však domyslel, co v tom nejspíš vězí. Tetička totiž téměř každé léto vyjížděla někam na dovolenou. Jednou se vypravila do Evropy, jindy podnikala okružní cestu kolem světa. Další léto zase zajela na některou cizí universitu, kde se zúčastnila speciálních kursů. Možná že se tedy zase někam vydala. V tom případě se ale vrátí na podzim, kdy začíná škola. A to už bude pozdě, aby s ním něco na příští rok chtěla podnikat.

Běžel rychle k chalupě a dával poštu Anně. Spěšně si ji prohlédla. „Hm,“ podivila se a nakrčila při tom nosík. „Myslela jsem, že dojde dopis od tetičky. Času na něj měla dost.“

„Vždyť jsem vám to říkal, že pro ni vůbec nic neznamenám.“

„Tos říkal. Jenomže takovouhle ženskou já prostě nepochopím.“

Brad odešel od Anny, která nad tím jenom kroutila hlavou, a šťasten se vrátil k řezání a štípání dřeva.

Když už dělal dřevo třetí den a kvečeru vyrovnával do hromady na verandě poslední polena z rozřezaného kmene, přirazila k doku *Anna B* a stezkou vzhůru přicházeli kapitán Ed s Georgem.

Brad jim šel naproti a hned se ptal: „Začal už tah?“

„Je to slabší,“ odpověděl kapitán Ed. „Máme na lodi asi takové tři tisíce. Co jsme vyjeli, tak jsme nikdy víc neulovili. A jak se vede vám tady?“ A pak Ed i George spatřili na zápraží Annu s rukou na pásce. Hned se na ni vrhli s úplným vodo- pádem otázek.

„No dobrá, dobrá,“ mírnila jejich zvědavost Anna, „pojd'te dovnitř a já vám to všechno vypovím.“

Když všichni zasedli v kuchyni za stůl, začala Anna vy- právěť všechno, co se zběhlo od chvíle, kdy se Brad vrátil. Do toho přišel Mickie a posadil se vedle ní. Anna ho pohládila a kapitán Ed s Georgem se po sobě podívali, ale neříkali nic. „Nebýt Mickieho,“ vysvětlovala jim Anna, „tak už je dávno po mně.“

Brad poslouchal též, a skoro stejně napjatě jako kapitán Ed s Georgem, a Anna líčila, jak ji přepadl Huňáč Nezmar, jak ji Mickie zachránil a jak potom Brad s Mickiem toho obrovského medvěda vystopovali a zabili. „Vystopovali ho prosím nahoře v údolí v mlze! A byla to mlha tak hustá, že byste ji mohli nožem krájet, představte si. A s kulovnicí střílel, jako by ji měl v rukou od narození. Na první ránu vzal Nezmaru do hrudníku. Pak čekal, až se mlha zvedne a až poranění medvěda trochu sebere, a šel po něm znovu. Medvěd se ale ohnal po Mickiem a nabral ho tlapou, až odlítl bůhvíkam. Pak Huňáče Brad zabil jednou ranou přímo mezi oči, a to se na něho ještě k tomu pokoušel Nezmar zaútočit. A provedl to všechno jako starý ostřílený chlap.“ Brad si pomyslel, že celý ten lov působí v Annině podání daleko napínavěji.

„A pak si Brad vzal na starost kuchyň, chodil na jahody a dělal marmeládu. Pořezal a natahal sem úplnou kupu dřeva. Měla jsem o sebe moc dobře postaráno. Fakt je, že ani kdyby se mi bylo nic nestalo, nemohlo to všechno být lepší,“ uzavírala Anna s hrdostí v hlase.

George si palcem posunul starý klobouk do týlu a zazubil se. „No ve srovnání s tím, co se dělo tady, to s námi o moc lepší ani nebylo, vid'te, kapitáne?“

„To je pravda. Jezdili jsme po moři křížem krážem a dřeli se pořád se sítí stejně zbytečně jako ostatní rybáři. Ale mám takové tušení, že brzy musí začít táhnout. Původně jsme si mysleli, že teď vezmem Brada s sebou, jenže když jsi v takovém

stavu, tak ho brát nebudem. Pokusíme se někoho najmout.“

„Ne, to rozhodně ne! Já už na všechno klidně stačím sama. Borůvky pořádně nezačnou dřív než za dva za tři týdny. Dřeva mám až dost a vaření zvládnou jednou rukou. Jenom si Brada vemte. My to tady s Mickiem stačíme docela dobře sami.“

„Víš to jistě?“ zeptal se kapitán Ed dosti pochybovačně. „Nedělej ze sebe zbytečně siláka.“

„Rameno už je docela v pořádku. Moc s tím hýbat nemůžu a je to rozbolavělé, ale už to odchází. Jenom pěkně jedte a chytejte ryby. Však je potřebujeme.“

„Tak dobrá.“ Kapitán Ed se shýbl a podrbl Mickieho na hlavě. „Když jsi tady ty, mám o moc bezpečnější pocit. Jenom ji hezky hlídej, Mickie.“

A již plula *Anna B* zase s plnou posádkou na palubě po moři. Brázdili mořskou pláň dlouhé hodiny a Brad s Georgem střídavě hlídali, jestli se někde neobjeví lososi. Ulovili však jen málo. „Asi tak, abychom právě zaplatili účet za benzín,“ podotýkal George, „možná jen o trochu víc.“

Mnozí rybáři ani s loděmi nevyjížděli, protože si spočítali, že to nemá cenu, když se sotva kryjí náklady. V doku *Orca City* kotvilo víc než sto lodí. Ostatní zůstávaly v menších skupinkách po třech po čtyřech v klidných zálivech a zátokách. Členové posádek hráli karty, četli, spali a donekonečna probírali otázku

toho nešťastného tahu. Ale mnozí přese všecko stále ještě den ze dne pročesávali moře, hledali a doufali. Vraceli se s hubenými úlovky, natankovali a znovu vyráželi na moře s tvrdohlavým odhodláním nevzdávat se. K těm patřila i *Anna B.*

Jenomže jeden den vypadal beznadějněji než druhý. Tušení kapitána Eda, že tah brzy začne v plné síle, upadlo v zapomnění. Nadešel den, kdy se už ani George neodvažoval vyslovovat nějakou naději. Sezóna se pomalu chýlila k datu, kdy se měla uzavírat, a pořád nenastávala žádná změna. Nakonec si musel kapitán Ed i George přiznat nevyhnutelnou pravdu.

Zakotvili v klidné zátoce, aby se mohli trochu prospat. Snědli večeři, a než se měli odebrat na kutě, zůstali chvíli sedět u stolu v zešeřelé lodní kuchyňce. Noc byla teplá a nevál vítr; hladinu moře nečeřily žádné vlny. Zem jako by byla přehozena pláštěm ticha, jež rušily jenom tlumené zvuky nočního života na pobřeží. Kapitán Ed poznamenal unaveným hlasem: „Tak už do konce sezóny zbývají jenom tři dny. Uvědomili jste si to? I kdyby teď nakrásně tah začal, nebylo by nám to nic platné.“

„Proč? Za tři dny se přece dá nachytat lososů až hrůza,“ namítl Brad.

„Ulovit bychom je mohli, ale nestačili bychom je dost rychle dopravit do konzervárny,“ odpověděl kapitán Ed. „S každým nákladem se musí zajet tam. A to spolkně nejvíc času.“

George natáhl dlouhé nohy a prohlásil zakaboněn: „I když to prohrajem, neměli bychom se vzdávat, ne?“

„Jistěže ne. Jenom myslím, že to opravdu dopadne špatně. Za celých pětadvacet let u rybařiny jsem takový rok nezažil. Ministerstvo rybářství se tentokrát s předpovědí pořádně seklo.“

„To jsem ještě neviděl, že by byli s odhadem tak vedle,“ poznamenal George. „Nejde mi do hlavy, jak to mohli udělat, ale prostě se sekli, no.“

Předposlední den ulovili menší hejno čítající několik tisíc a jeli s úlovkem do konzervárny. „Tohle bude asi naše poslední dávka,“ prohlásil kapitán Ed zasmušile.

„Může být,“ pokrčil rameny George a zamračeně se rozhlédl po širém moři. „Tak mě napadá, jestli by nepomohlo, kdyby se s Karlsonem promluvilo. Snad by v sobě aspoň špetku slušnosti mohl mít.“

„A proč by ji měl mít? Podívejte se, co dostává za mizerných

patnáct tisíc. Ale promluvit si s ním můžeme. Zkusím všecko.“

Toho dne kotvilo u mola a u plovoucího doku víc lodí než obvykle. Brad hádal, že to čekají vlastně už jen na konec sezóny, který měl být za den. Když *Anna B* přirazila pod transportér a všichni tři společně sundávali kryty z lodního skladiště, volal na ně seshora chlapík, co počítá ryby: „Hej! Slyšeli jste už tu novinu?“

„Jakou novinu?“ zeptal se George.

„Ministerstvo rybnářství prodloužilo sezónu o dva týdny.“

„No výborně!“ vykřikl George. „To je fajn!“

„Co to znamená?“ ptal se Brad.

„Ještě dva týdny můžeme hledat lososy,“ vysvětloval kapitán Ed. „To znamená, že se ministerstvo rybnářství své předpovědi o velkém letošním tahu ještě nevzdalo.“

„To bodne, co?“

„To ano, pokud tah skutečně začne.“ Kapitán Ed vzal Brada kolem krku a hodně z té jeho černé nálady jako by rázem zmizelo. „No nic, dostali jsme prostě dva týdny k dobru. Tak je využijem.“

„Ale proč nevyjíždějí ostatní rybnáři?“

„Počítají asi takhle: Sezónu sice prodloužili, ale nic se nezměnilo. Tah pořád není žádný a možná že už vůbec ani nebude. Dokud se ryby neobjeví, nemá cenu plýtvat benzínem a zbytečně ničit motor. Možná že na to jdou chytře. Ale tohle není můj styl.“

V následujících dnech se ukázalo, že rybnáři, kteří zůstali s loděmi v docích, měli pravdu. Žádní lososi se neobjevili. Prodloužení sezóny nepomohlo. Večer třetího dne se *Anna B* vrátila s malým nákladem. Zrovna dokončili vykládku, když po plovoucím doku k nim mířil plešatý hubený starý rybnář a vstoupil na palubu. Byl to Andy Baxter, přítel kapitána Eda a George.

Všichni se směstnali do malé lodní kuchyňky. Nad šálkem kouřící kávy jim Baxter řekl: „Podívejte se, dnes odpoledne jsem něco slyšel a večer znovu. Já vám to řeknu, chlapi, protože jsme vždycky byli dobří přátelé. Můžete se pak rozhodnout, jak sami uznáte za vhodné. Odpoledne jsem totiž mluvil s Tedem Jensenem a on vyjíždí do nejzazšího horního konce Zálivu. Jeho bratr Harry už tam je s jinou lodí. Ted říká, že prý mu

Harry volal vysílačkou a prý tam začal tah a má být skutečně náramný.“

„Takovéhle historky kolují celou sezónu, Andy,“ vzdychl si kapitán Ed.

„Já vím. Ale poslechněte si ještě něco... Dnes večer jsem si pustil svůj přijímač a chytil jsem loviště Sandy Point Trap. Hlídky podávaly do konzervárny hlášení kódovaně.“

„To musí,“ řekl George, „aby rybí piráti nezjistili, jaké množství se chytilo, a nemohli jim je ukrást.“

„Jenomže v tom to právě je!“ vykřikl Baxter vítězoslavně. „Chytil jsem jejich hlášení celou sezónu, ale vždycky všechno hlásili nekódovaně, protože se jim v lovišti nic nechytilo. A teď to najednou dělají kódem. Chápete, co mám na mysli?“

Kapitán Ed si zamnul zamyšleně dlouhou bradu, ale neříkal nic.

„A to ještě není všechno,“ pokračoval Baxter. „Další loviště, Shelter Bay Trap, podávalo do konzervárny hlášení úplně stejně, vždycky jenom: ‚Žádné ryby. Žádné ryby.‘ Dneska jde hlášení i u nich kódem. A tyhle dvě loviště jsou obě v nejzazším konci Zálivu.“ Andy Baxter dopil kávu a zvedl se. „Možná že tohle všechno vůbec nic není a já se jenom chytám stébla. Ale horší než tady na tomhle konci Zálivu to nemůže být. Já to aspoň zkusím.“

Když Baxter odešel, zeptal se George: „Co si o tom myslíte?“

„Tyhle pověsti se vynoří vždycky, když ryby netáhnou.“ Kapitán Ed si přejel rukou po tváři a zamyslel se. „Jenomže Andy je spolehlivý člověk. A co říkal, mělo patu a hlavu. Mohlo by to tak být.“

„Jenomže je to sakramentsky z ruky,“ podotkl George. „Jestli to je pravda, pak ovšem vozit ryby zpátky sem Karlsonovi, jak to stojí v naší smlouvě, je příliš velká dálka. A jestli je to třeba i marný poplach, pak na tom nebudem o nic hůř než teď. Když pojedem, je to poslední pokus o záchranu.“

Kapitán Ed přikývl. „Mohli bychom ryby dovézt do konzervárny v Sunny Bay anebo v Garden Cove. Co jiného může letos za těchhle okolností rybář udělat než jet tam, kde ryby jsou. Zkusíme to, naposledy.“

O hodinu později natankovali a již mířili tichou nocí k nejzazšímu konci Zálivu. Kapitán Ed s Georgem zůstali v budce

u kormidla. Rozhodli se, že se budou střídat a že pojedou celou noc, aby na místo dorazili již druhého dne ráno. Brad šel na kutě. Ležel na palandě, hleděl do stropu, až ho neustávající pravidelný dusot motoru ukolébá k spánku.

Probudila ho vůně smažených vajec, slaniny a horké kávy. Trvalo mu jen minutu, než se oblékl, a když vstoupil do kuchyňky, měl již George snídani na stole. Kapitán Ed byl u kormidla. *Anna B* stále ještě neúnavně brázdila moře.

„Nejdřív se najíme my dva,“ vysvětloval mu George. „Pak vezmu kormidlo já a nají se kapitán. Po snídani si můžeš vylézt nahoru a začít hlídat ryby. Nejsme už daleko od místa, kudy podle Andyho Baxtera mají táhnout.“

Za hodinu spatřili, jak se před nimi vymršťují lososi, a vyhodili síť. Když zatáhli a dostali úlovek na loď, bylo ryb asi kolem tisíce. „Takže to není o nic lepší než předtím,“ poznamenal kapitán Ed.

Znovu začali křížovat moře. Uplynula další hodina a pak ještě další. Slunce se vyšplhalo vysoko na nebe. Udělal se horký den. V dálce sice viděli nějaké lodě, ale bylo to od nich tak daleko, že nemohli odhadnout, jestli jedou s nákladem ulovených ryb. Přišlo poledne a kapitán Ed na ně zavolal: „Jedu k Sunny Bay a vyložíme tam, co vezem. Možná že budou něco vědět, ale já začínám mít pocit, že jsme to tady úplně prohráli.“

Konzervárna v Sunny Bay se před nimi rýsovala jako hrozen bílé stavebnice domečků a budov na pozadí zelené hory, když náhle, aniž co předtím zpozorovali, se ocitli uprostřed největšího lososího hejna, jaké Brad v životě viděl. Sluneční paprsky se odrážely od stříbřitých lososích těl na stovky metrů dokola jako šípy.

Brad se rozkřičel z plných plic: „Ryby! Ryby! Lososi!“ Hrnul se tak překotně dolů, že div nepadl přes palubu. Počínal si sice velice rychle, ale kapitán Ed už zatím *Annu B* zastavil a George skočil do motorového člunu, nastartoval a motor zaburácel na plné obrátky. Přes tři sta metrů dlouhá síť začínala z točny klouzat do moře.

Nemohli sítí zabrat ani třetinu hejna, a když nakonec kapsu uprostřed zatáhli a podívali se dovnitř, byla to záplava vroucího a hemžícího se stříbra, podívaná, jakou Brad ještě v životě neviděl. George se na ně otočil z člunu a ta jeho velká

zjizvená tvář jenom zářila. „Andy měl pravdu! Ty můj svatej šupinatej, Andy měl pravdu!“

„Pravdu jako hrom!“ řekl kapitán Ed a rozesmál se smíchem, kterým jako by se v náhlém výbuchu uvolnilo všechno napětí, jež se v něm po dlouhé dny stříдалo.

Tak na tohle tedy čekali, myslel si Brad. Pro tohle si namáhal oči, až ho rozbolely a že si je div nevykoukal. Pro tohle tedy dorazilo na Sever za prací tisíce lodí a lidí. Tolik jich doufalo, že si tu vydělá během lososího tahu na celý rok na živobytí, během onoho tahu, který je krví a životem Orca City a desítky dalších rybářských vesnic podél pobřeží. Jenže tohle je víc než zlato. Je to také potrava. Potrava pro lidi, pro medvědy, kteří všichni tak trpělivě vyčkávali; pro lišky, orly, racky, jestřáby a pro obrovské množství dalších menších zvířat a ptáků, kteří se živí všemi zbytky, jež zůstávají ve stopách ostatních. A tohle měla být také celoroční mzda posádky *Anny B.* Tohle znamenalo jistotu pro jejich loď.

Brada však náhle napadla děsivá myšlenka, s kterou se obrátil na kapitána Eda: „Není tohle hejno jenom jedna jediná šťastná náhoda, třeba jich už kolem víc nebude?“

Kapitán Ed se usmál hlubokým šťastným smíchem: „To určitě ne, i když tohle hejno je pořádné! Až budeš v rybařině dělat takovou dobu jako já, tak když na něco takového narazíš, na první pohled poznáš, kolik uhodilo. No však to sám vidíš, a ještě uvidíš! A šup, spust' hezky koš, hochu. Nachystej si ho a připrav se, dostaneš zabrat. Budeme mít lososů, že z nás polezou ušima!“

11

Kapitán Ed měl pravdu. Tah začal v nejzazším horním konci Zálivu a byl skutečně obrovský. Vypadalo to, že se jim jejich riskování dokonale vyplatí.

„Kamaráde,“ zubil se George, „než to všechno zvládnem, tak tebe to úplně poláme.“

A tah vydržel. Den co den vyjížděli znovu a končili se

vzácným úlovkem lososů. Pracovali od svítání dlouho do tmy. Den co den táhli obrovskou zátěž vlnami moře do konzervárny, a někdy byl úlovek tak těžký, že jim záď klesala téměř až k hladině. Večer co večer Brad padl na palandu a někdy tak unaven, že neměl ani chuť něco sníst. Ale každý den byl se svítáním připraven dát se znovu do práce. Kapitán Ed a George jen zářili a jen se usmívali a Brad už dlouho nebyl tak šťastný jako v těchto dnech.

Nadešel konec sezóny. Dokonce i poslední den jim dokonale vyšel. Když se na palubu vyhoupl poslední koš a jeho obsah dopadl na vzdouvající se hromadu přeplněného skladiště, zavolal kapitán Ed: „Hotovo! Konec sezóny!“

George se podíval na hodinky a rozesmál se: „Zvládli jsme to! Můj ty svatej šupinatej, zvládli jsme to skoro na vteřinu!“

Zakončili sezónu sedmi velkými úlovky, které odvezli do konzervárny v Sunny Bay, a v konzervárně v Orca City měli k dobrou cenu dvou obrovských nákladů, které ještě předtím dovezli tam.

George s Bradem vyložili úlovek v konzervárně a kapitán Ed zatím zašel do kanceláře pro vyúčtování. Vyprázdnili všechny prostory lodního skladiště a seděli v kuchyňce, když se kapitán Ed vrátil. Zamával jim pod nosem šekem a se smíchem jim oznamoval: „Máme dost, abychom zaplatili dluhy Karlsonovi, slušný podíl pro tebe, Georgi, i pro Brada jeho díl, a pořád nám ještě zbyde. Na první rok to není tak zlé.“ Polaskal zálibně kormidlo *Anny B* v ruce. „Teď je naše, úplně a do poslední třísky naše! Lidi, kdybyste věděli, jak já jsem rád, že mám tohle břemeno z krku! Takže teď pojedem zpátky, vyrovnáme se s Karlsonem a pak hned to musíme jet říct Anně. Ta se zblázní radostí, až se to doví.“ Ustal a po chvílce dodal: „Slyšel jsem, že dva dny nato, co jsme odjeli z dolního konce Zálivu, začal tah i tam.“

„A byla to taky taková síla?“

„Aspoň se říká.“

„Kdo by si pomyslel, že se to všechno takhle změní. No ale to už je rybařina!“

„Máš pravdu,“ přitakával kapitán Ed. „Ale stejně je to zvláštní, jak to takhle dopadlo. No nic, pro tenhle rok to máme z krku a v suchu. Jedem!“ Nastartoval motor a Anna B se

odlepila od doku a zamířila do Zálivu směrem k Orca City.

Dorazili pozdě odpoledne. U mola i u plovoucího doku a v zátocce kotvilo plno rybářských lodí. Brad věděl, že jejich majitelé právě vyřizují účty s pěti šesti konzervárnami, co jich tu na tomto úseku pobřeží bylo, a chystají se rozejet na všechny strany domů.

Všichni tři šli po molu do Karlsonovy kanceláře. Na molu se hemžil celý zástup rybářů, kteří tu probírali právě skončenou sezónu, vyprávěli si nejrůznější historky a srovnávali úlovky.

Dóže ležel na zemi Karlsonovi u nohou a vypadal stejně ošklivě jako vždycky.

Karlson seděl u stolu za dřevěnou ohrádkou a ihned do nich zabodl pohled svých pichlavých očí: „Kdepak jste byli, když tady začal tah?“ zeptal se svým skřípavým hlasem.

„V horním konci Zálivu,“ odpověděl mu kapitán Ed. „Dostali jsme zprávu, že tam táhnou, tak jsme tam zajeli, a taky táhli. Až do včerejška jsme nevěděli, že tady táhnou taky.“ Vyndal šek a podával jej Karlsonovi: „Chceme se vyrovnat za benzín, naftu, za ty dvě košile a taky za škodu, co jsme způsobili v obchodě – a taky bych si chtěl vzít listinu s hypotékou na *Annu B.*“

„Tak pomalu, pomalu!“ rozvalil se Karlson pohodlně na židli a pokračoval, jako když ledu ukrajuje: „Ten šek si můžete vzít zpátky. Nemám o něj zájem.“

„Co to znamená, ‚Nemám o něj zájem‘?“

„V hypotéce se říká patnáct tisíc plus záruka, že mi dodáte všechny ryby, které ulovíte v sezóně. No, a proč jste je nedodali?“

„Dobře víte proč. Museli jsme jet tam, kde ryby táhly. A to bylo náhodou až na horním konci Zálivu. Je to příliš daleko, abychom je vozili až sem. To přece víte.“

„Jak ryby dopravit do konzervárny v Orca City, to byl váš problém. Moje věc zase je, abych si zajistil dost dodávek a mohl všechno zkonzervovat. Měl jsem právo očekávat do jediné všechny ryby, co jste odvezli do jiné konzervárny. A já jsem s nimi počítal.“

„Taky jste je všechny do jediné dostal, když jsme byli dost blízko, abychom je sem mohli dovézt. Ale když jsme museli jet až na horní konec Zálivu, byli jsme sto mil daleko. A jak říká-

te,“ pokračoval kapitán Ed s naprostým klidem, „vaší věcí je, abyste měl dost dodávek a mohl všechno zkonzervovat. Naše povinnost je splatit hypotéku, kterou máte vy, lovit ryby a vozit vám je tak dlouho, pokud je to možné. A to jsme udělali. Teď chceme splatit hypotéku. Fakt je, Franku, že vy jste naše ryby nepotřeboval. Svoje jste přece dostal, když tady tah začal.“ Kapitán Ed se naklonil přes zábradlí ohrádky a zapíchl se pohledem svých černých očí do Karlsona. „Tohle je jenom hloupá záminka a používáte jí proto, abyste nám mohl sebrat *Annu B*. A my to oba moc dobře víme.“

„Já se pouze držím do písmene smlouvy. A od vás očekávám totéž.“

Kapitán Ed zavrtěl hlavou. „Jenomže s touhle záminkou pohoříte. Udělali jsme jenom to, co je tady na Severu běžná praxe už od té doby, kdy tu před sto lety začaly pracovat konzervárny.“

„Nemuseli jste kvůli rybám až na druhý konec Zálivu,“ trval na svém Karlson. „Tady začal tah v plné síle, takže jste si mohli přijít na pořádný úlovek a dovézt jej ke mně.“

„Když jsme odjížděli, ještě jsme to nevěděli. Kdyby kterýkoli jiný rybář dostal někde takovouhle informaci, udělal by zaručeně totéž. Nemá cenu se o tom dál bavit.“

„To máte pravdu,“ štěkl na něho Karlson. „*Anna B* vám propadla a jejím majitelem jsem já, to je prostý fakt.“

„No do tohohle se teda pustím osobně,“ natahoval se přes zábradlí v celé obrovitosti George a už se jednou rukou sápal po Karlsonovi.

„Ne!“ uchopil ho kapitán Ed vší silou za ruku. „Počkejte, Georgi!“

Dóže se zvedl, v hrudi mu zlověstně zavrčelo a pysky nad dlouhými zuby se zvedly.

George popadl židli a varoval Karlsona: „Ať ta potvora lehne, nebo ji vyhoďte ven. Jinak mu vymlátím mozek z palice, že se mu rozletí po celé té vaší kanceláři!“

V tu chvíli to zas už nebyl ten přátelský hromotluk George. Brada napadalo, že vypadá ještě hrozivěji než Dóže.

Karlson se na George podíval a uvěřil, že by provedl, co sliboval. Poručil rychle psovi: „Lehni, Dóže! Lehni, povídám.“ Dóže se opět uvelebil na zem. Karlson se obrátil na kapitána Eda a ducaté tváře se mu jenjen třásly: „Ať se ke mně ta gorila nepřibližuje, jo, nebo máte na krku zákon! Já jsem v právu a vy to víte.“ Třesoucím se prstem ukázal na George: „Ta gorila mě tentokrát nedoběhne.“

„Nikoho nikdy nechci doběhnout,“ zavrčel George.

„*Annu B* jste chtěl mít hned od počátku,“ říkal kapitán Ed Karlsonovi. „Byla by to pro vás totiž moc výhodná nákladní loď na lovištích a vy takovou potřebujete. Podle litery smlouvy je právo na vaší straně. Jenomže ono jde ještě o něco víc, a to my oba moc dobře víme. Smlouva nesmlouva, co jsme dělali, to se vždycky pochopilo a vždycky se to přijalo. Je to tady na Severu nepsaný zákon.“

„Však ono se to před soudem uvidí,“ štěkl Karlson.

„Nejspíš!“ Kapitán Ed tam stál a zle se mračil. V nastalém tichu doléhaly zvenčí dovnitř do kanceláře hlučící hlasy rybářů na molu. Brad viděl, jak se kapitán Ed otočil a chvíli hleděl v zamyšlení na rybáře. Pak se prudce obrátil na Karlsona: „Existuje jeden soud, před kterým vám vaše smlouva neobstojí, Franku: sami rybáři!“

„Jak to?“

„Já vám to vykreslím, abyste tomu rozuměl,“ odpověděl kapitán Ed hrozivě. „Tady máte peníze na dluh. Venku na molu je nejmíň sto rybářů a takových dalších pět set jich je po lodích v Zálivu. Já sem dám zavolat každého chlapa, který má

co dělat s námořnicinou. Vyložím jim celou situaci. A pak vám tady před nimi nabídnu tyhle peníze a chci, aby slyšeli, jak je odmítnete vzít. Sebelepší rybář se tu a tam dostane do nějaké svízelné situace a stalo se už zvykem, že se jim konzervárny snaží nějak pomoci. A stává se to i obráceně, že zase rybáři pomáhají konzervárnám, když je zapotřebí. Chci, aby ti chlapi tady věděli, jaké jednání mohou očekávat, když se na vás obrátí v nějaké těžkosti. Důležité je, že tu je nablízku šest jiných podniků, kam se mohou obrátit a kde se s nimi bude jednat poctivě.“

„To vám čerta pomůže.“

„Jenom si to rozmyslete. Kolik ryb vám příští rok rybáři dovezou, když uvidí, co jste za chlapa? Tahle historka se roznese po celém Zálivu až moc dobře. Možná že příští rok už takový tah nebude. Nikdy se nevyvedou dva tak obrovské za sebou. Každý rybář si může odvézt svůj úlovek, kam se mu líbí, a bude určitě pomáhat té konzervárně, která mu bude sympatická. A myslíte si, že vy budete mít jejich sympatie?“

Brad pozoroval, jak ten zakrslý majitel konzervárny bojuje bitvu sám se sebou. Viděl, že Karlsonem cloumá touha postavit se proti kapitánu Edovi, a dobře si všiml jeho sevřených malých úst a přimhouřených očí. Neušlo mu ani, jak Karlsonovi sklouzl pohled na hlučící skupinku rybářů na molu, a uhodl, co si ten mužíček asi myslí. V nějakém špatném roce by ho tihle rybáři mohli úplně zničit. Viděl, jak mu sklesla ramena, oči se odvrátily od okna a úzká sevřená linka úst povolila. Ještě než Karlson vůbec začal mluvit, bylo Bradovi jasno, že kapitán Ed vyhrál.

„Dobrá,“ zavrčel Karlson. „Ale porušil jste smlouvu, co jste se mnou uzavřel. Tohle dělám jenom z dobré vůle. Z žádného jiného důvodu.“

„Samozřejmě,“ přitakával kapitán Ed.

Za půl hodiny již kráčeli po molu a kapitán Ed mával v ruce hypotékou na *Annu B.* „Zajedem s tím domů a Anna to musí sama spálit.“

„To jistě ráda udělá.“ George zvedl obrovité tlapy nad hlavu a protáhl se: „No tak máme zase jednu sezónu za sebou. Ze začátku to vypadalo dost zle, ale dopadlo to prima.“

„Ani to líp dopadnout nemohlo,“ přizvukoval kapitán Ed.

„Chcete ještě, chlapi, něco ve městě, anebo si to namíříme rovnou domů? Anna už je určitě jako na trní a moc ráda by asi věděla, jak nám přálo štěstí.“

„Jedem domů,“ řekl George. „Jseš taky pro, kamaráde?“

„No, jsem, fajn.“

Přešli kolem hloučku rybářů, dali se po molu ke schůdkům a už mířili dolů, když tu kapitána Eda pozdravil nějaký muž. Brad velitele místní policejní stanice Freda Thompsona už předtím viděl. Byl to hubený starší člověk tvrdých mužných rysů, asi šedesátník, s kšticí sněhobílých vlasů, které mu povívaly ve větru vanoucím od zátoky. Když ho Brad viděl poprvé, hned se díval, kde má hvězdu a revolver a opasek se sumkami nacpanými náboji. Ale velitel Thompson nosil hvězdu i revolver v kapse starého hnědého pršáku, v kterém chodil vždy a všude.

Kapitán Ed poznamenal: „Už brzy budete mít zase, Frede, to svoje město jako klíčku a v pořádku.“

„To budu,“ přikyvoval velitel. „Ale hrozně nerad vidím, že sezóna končí a vy chlapci se zase rozjedete bůhvíkam. V městě to pak vypadá jako po vymření.“ Obrátil se pomměnkově modrýma očima na Brada a zeptal se: „Nejsi ty Brad Nichols, chlapče?“

„To jsem, pane veliteli,“ přikývl Brad.

Thompson se obrátil na kapitána Eda. „U mě v kanceláři čeká nějaká paní, dorazila z přístavu ani ne před hodinou. Přicestovala sem až ze Seattlu, prý tady pro toho chlapce. Říká, že je jeho tetička. Měli byste s hochem radši hned ke mně do kanceláře.“

V Bradovi se srdce nejdřív prudce rozbušilo a pak jako by se rázem zastavilo. Všechen strach a všechny hrozné obavy posledních měsíců mu opět v plné naléhavosti vyvstaly na mysli, že mu z toho bylo až nevolno a měl pocit, jako by ho někdo omráčil. Zasluchl, jak se někde dole na molu zasmál vesele a bezstarostně nějaký rybář. Nad kanálem, kterým vytékaly splašky a odpadky, křičeli hašteřivě rackové. Dole pod ním právě vyjížděla z přístavu loď a mířila kýlem do volného moře.

Kapitán Ed s klidem prohlásil: „Půjdem s vámi hned, Frede.“

„Já počkám na lodi.“ George stiskl tlapou Bradovi rameno. Přistrčil mu těžkou pěst až pod bradu a vysunul ji chlapci výš:

„Hlavu vzhůru, kamaráde. Za chvíli se zase uvidíme.“ Pak lehkým krokem odcházel po schodech dolů.

Brad kráčel mezi kapitánem Edem a velitelem a ten pocit nevolnosti kdesi na dně žaludku vzrůstal a vzrůstal.

Parádní pokoj velitelova příbytku sloužil už dvacet let jako kancelář. Místnost to byla veliká a zařízená ještě starosvětsky. Stála tu staromódní pohovka, několik židlí s vysokými rovnými opěradly, otlučený psací stůl a jedno otáčecí křeslo.

Na jedné z těch židlí v protějším koutě místnosti seděla žena. Měla na sobě tmavý kostýmek a blůzu s vysokým límečkem a seděla velice strnule a zpřímá. Vlasy měla spleteny do copu, který byl pevně obtočen kolem hlavy.

Velitel Thompson je představil: „Slečno Haskinová, tohle je kapitán Ed Bishop a tohle je váš synovec Brad Nichols.“

Kapitán Ed smekl čepici, přešel přes pokoj a potřásl si s ní rukou. Brad, nevěda, co jiného by mohl udělat, šel v patách za ním. Tetička mu taky podávala ruku. Napřáhl svou a vzápětí ucítil rezolutní pevný stisk. Prohlédla si ho s chladnou střízlivostí, jako by ho s něčím v duchu srovnávala, a pak řekla bezbarvým hlasem: „Bradley, měla jsem už přijet dávno.“

Odpověděl jen: „Ano, paní tetinko.“ Takže tohle je tedy ta teta Klára, proti které se snažil kout pikle po všechny ty měsíce a které se tak dlouho snažil vyhnout. Připomínala mu trochu matku, jenomže byla větší a hubenější. A když teď stál dost blízko, viděl, že má vlasy prokvetlé šedí a že má velké hnědé a přímo hledící oči. Cítil z její bytosti cosi tvrdšího, než bylo kdysi v jeho matce. Možná že to byla ta rovná linka rtů tak pevně sevřených nebo ta její kostnatá ramena anebo to její škrobené strnulé a přímé držení těla, když tak seděla na židli. Vypadala jako tvrdá a nesmlouvavá žena. Před matkou vždycky couvla a jednou i před babičkou. Ale Brad cítil, že tentokrát necouvne.

Kapitán Ed přešel zpátky přes pokoj a posadil se na pohovku. Brad si šel sednout vedle něho.

Velitel Thompson si natáhl pohodlně nohy v otáčecím křesle, zakabonil se a prohrábl si bílé vlasy. Nakonec se zeptal: „Měli jste dobrou sezónu?“

„Moc dobrou.“

„A jaká je ta vaše nová loď?“

„Výborná. Pro plavbu a pro lov jako stvořená.“

„Kapitán Bishop totiž má novou rybářskou loď,“ vysvětloval velitel tetě Kláře. „Je to jedna z nejpěknějších, co se tady v Zálivu vidí.“

Teta Klára se pousmála a prohlásila: „To je velice hezké.“

Pak se velitel obrátil na Brada: „A jak se tobě líbilo lovit lososy?“

„Moc,“ odpověděl Brad a dodal jaksí na vědomost tetičce Kláře: „Já totiž taky jednou budu mít svou vlastní rybářskou loď. Že je to pravda, kapitáne Ede?“

Kapitán Ed se poškrábal na dlouhé bradě a vrhl pohled po tetičce Kláře: „Totiž skutečně jsme o tom jaksi spolu hovořili.“

„Pane veliteli,“ vpadl do hovoru tetiččin řízný a rozhodný hlas, „můžeme přejít k věci? Přijela jsem z veliké dálky.“

„Jistě. Jistě.“ Velitel Thompson se znovu poškrábal na hlavě a trochu se v křesle povytáhl. „Myslím, že všichni víme, proč tu jsme. Slečna Haskinová dostala Annin dopis, v kterém jí Anna píše o chlapeci, a přijela si pro něho, chce si ho vzít s sebou a žít s ním. To je myslím stručně řečeno všechno.“

Tetička Klára přikyvovala. „Velice si cením všeho, co kapitán Bishop s paní pro Bradleyho udělali. Ale teď se o něho začnu starat já.“

Kapitán Ed se obrátil na tetu Kláru se slovy: „Plně chápu, že už čekáte, až si Brada budete moci vzít, ale musí se uvážit ještě jiné okolnosti.“

„Jaké okolnosti, pane kapitáne?“

„Brad už není žádné malé dítě, aby si ho lidé podávali z ruky do ruky. Brad pracoval celou sezónu na lodi a zastal práci jednoho chlapa. Ne proto, že musel, to si, prosím vás, uvědomte. Chtěl. A odvedl dobrou práci. A navíc s námi žil celou zimu a celé léto. A my si ho chceme nechat u sebe a on u nás chce taky zůstat. Patří už k nám, do naší rodiny.“

„Je to tak?“ zeptal se velitel Brada.

„Je,“ odpověděl Brad s takovým důrazem, jaký tomu slovu byl vůbec s to dát. „Chci zůstat u kapitána Eda a u George a u Anny. A jednou budu mít svou vlastní loď.“

Velitel Thompson se podíval na tetu Kláru.

„Je mu patnáct let,“ prohlásila teta Klára. „Je to ještě chlapec. Celý život žil jenom tam na venku na tom malém ostrůvku Glacier Island. Neví, co říká, a vlastně ani, co chce.“

„To vím,“ ohrazoval se Brad. „Nechci jet do Seattlu a nikam jinam a nikdy!“

„Jenom klid, synku,“ mírnil ho kapitán Ed. „Frede –“ otočil se na velitele, „cožpak ta skutečnost, že u nás Brad tak dlouho žil, že ho chceme a že i on u nás chce zůstat a že mu můžeme poskytnout pěkný domov, copak tohle všechno nic neplatí?“

„Jistěže platí.“ Velitel Thompson se znovu v křesle trochu

posunul výš a pokradmu se podíval po tetičce Kláře. „Platí, a hodně.“

„Ale nestačí to,“ odporovala tetička Klára rázně. „V očích zákona je Bradley pořád ještě nezletilý, přese všechnu tu práci, co dělal v létě. Jsem jeho jediná žijící příbuzná, pokrevní příbuzná. A pane veliteli, jsem naprosto schopná dát Bradleymu dobrý domov. A navíc mu já mohu poskytnout vzdělání na těch nejlepších školách, kde se mu dostane vši dokonalé péče a vedení, a mimoto bude moci těžit ze všech předností velkoměsta. Než jsem jela sem na Sever, mluvila jsem se svým právníkem a ten mě ujistil, že to, co činím, není jen správné po stránce právní, ale že je to věc spravedlivá i po stránce morální. Jestliže pochybujete o mých slovech, prosím, můžete sem klidně zavolat nějakého jiného právníka a požádat ho o mínění. V Orca City přece rozhodně musí nějaký advokát být.“

Velitel Thompson sebou trochu nervózně zavrtěl, poškrábal se na hlavě a zaryl se nasupeným pohledem do desky stolu. „To nebude třeba,“ uzavřel konečně. Podíval se na kapitána Eda a na Brada a s jakýmsi bezmocným gestem rozhodil obě své veliké ruce: „No tak tady to máte, Ede. Slečna Haskinová to všechno řekla. Může pro chlapce udělat všechno co vy, a dokonce ještě víc. Podle zákona má přímý pokrevní příbuzenský vztah přednost přede vším ostatním. I kdybych chtěl, tak v tomhle ohledu se nemohu nijak přít, a vy také ne. Je mi líto, Ede. Doufal jsem, že bychom snad k nějaké dohodě mohli dojít.“ Zavrtěl hlavou. „Hoch bude muset s tetičkou.“

„Nedá se nic dělat!“ pokrčil rameny kapitán Ed, ale jeho hlas zněl velice tvrdě a tváře měl celé znachovělé hněvem. „Jenomže mně se to nelíbí!“

„Mně možná taky ne,“ pokračoval velitel klidně, „nemáme však žádnou jinou volbu. Tak se to patří a je to podle práva.“

„Možná že to je podle práva, ale správné to není,“ namítl kapitán Ed zostra. „Důležitá je především ta okolnost, že Brad nechce jít a že my to taky nechceme. A nepojede, kdybych si to měl vybojovat za poslední groš v kapse.“

„To by vás skutečně stálo dost peněz, a možná hodně peněz,“ příkyvoval velitel s nezvratným přesvědčením, „a nakonec byste stejně prohrál. Věřte mi, Ede, slečna Haskinová má pevnou půdu pod nohama. To já dobře vím a vy taky.“

„Než jsem se vydala takovou dálku, bezpečně jsem si všechno zjistila,“ pokračovala teta Klára. „Nechci, aby muselo dojít k nějakým nepříjemnostem, pane kapitáne, ale Bradley pojede se mnou. Myslím, že vím, co pro něho bude nejlepší.“

„O tom pochybuji.“

Hlas velitele Thompsona zněl konečnou rozhodností: „Tak to prostě musí být, Ede. Takže mi nedělejte žádné další potíže. Samo o sobě je to už dost těžké tady pro toho chlapce. Nedělejte mu to tedy ještě těžší a nechtějte kvůli tomu dělat další povyk.“

Brad skoro nedýchal, s jakým napětím pozoroval tvář kapitána Eda věštící bouři. Věděl, že v té chvíli se jednou provždy rozhoduje v kapitánově mysli o celé jeho budoucnosti, a napětí v jeho nitru vzrůstalo, jako když člověk v rozčilení svírá stále pevněji pěst. Kapitán Ed pohlédl na velitele, potom na tetu Kláru, která tu seděla klidná a sebejistá. Podíval se na svoje veliké ruce, sevřel je v pěst tak pevně, že mu až kotníky zbělely a svaly na silných zápěstích naběhly. Nakonec se s jakýmsi povzdechem narovnal, a aniž pohlédl na Brada, zeptal se až podivně nezúčastněným hlasem: „Kdy chcete odjet?“

„Kapitáne Ede!“ vykřikl v tom okamžiku Brad. „To přece nemůžete! Já nepojedu! Já nechci! Vždyť tohle je můj domov. Však vy to sám víte.“

„To já vím,“ přitakal kapitán Ed. „Ale nemám na vybranou, synku. Nezbyvá nám teď nic jiného. Vždycky jsem myslím tušil, že až na to dojde, tak to takhle dopadne. Anna si to taky myslela. Pořád jsme však doufali, že k těmhle koncům to nedospěje.“ Brad byl odhodlán pokračovat ve sporu se vši rozhodností a svěst skutečně úporný boj, ale smutný výraz ve tváři kapitána Eda jej zarazil. Když nebude bojovat kapitán Ed, je ztracen. Ta jedna jediná věc, které se hrozil, proti níž bojoval a které se plánovitě snažil vyhnout už od onoho okamžiku, kdy se mu rodiče utopili u Kodiaku, se nakonec přece jenom stala. Pak tetička Klára prohlásila svým věčným hlasem: „Chci odjet zítra dopoledne. To je myslím první letadlo, kterým se odtud dá odletět. Dnes přespíme v hotelu.“

„Ale já tu mám ještě šaty a věci,“ vykoktal ze sebe Brad. „Chtěl bych se rozloučit s Annou. A co Mickie?“

„Koupím ti nové šaty v Anchorage,“ odbyla ho teta Klára.

„Přece Mickieho nemůžu jen tak opustit.“

„To myslíš svého psa?“ zeptala se teta Klára a hned zavrtěla hlavou. „Bude nejlepší, když ho necháš tady u kapitána Bishopa, a my prostě pojedem. Teď vlastně jako bys už byl pryč, Bradley. Paní Bishopové můžeš napsat, až se vrátíme domů.“

Chtěl ještě něco namítat, ale kapitán Ed mu položil ruku na rameno. „Má pravdu, synku. Myslím, že takhle by si to přála i Anna. Čím víc se budem loučit, tím to bude těžší. My se o Mickieho postaráme.“

„Dobrá,“ souhlasil Brad. „Ale v žádném mizerném hotelu tady dnes spát nebudu. Zůstanu s vámi a s Georgem na *Anně B.*“ Byl pevně rozhodnut, že v tomhle bodě musí být po jeho, kdyby si to měl vybojovat u kteréhokoli z přítomných.

Teta Klára se kousla do rtů a podívala se na kapitána Eda. „No dobrá,“ souhlasila, „pokud se kapitán Ed postará, abys byl zítra dopoledne včas v letadle.“

„To bude,“ ujistil ji kapitán Ed a zvedl se. Dal veliteli Thompsonovi sbohem a tetičce Kláře ještě řekl, jak všichni litují, že Brada ztrácejí, a vyjádřil naději, že všechno dopadne k její vlastní i Bradově spokojenosti. Když vycházeli ven, vzala tetička Klára Brada za ruku. V tu chvíli poprvé nezněl její hlas chladně a neosobně. „Je mi líto, Bradley. Ale dělám to všechno jenom ve tvém zájmu. Jednou to sám uvidíš.“

Brad se jí vytrhl a šel ven za kapitánem Edem. Byl to jediný způsob odporu, jaký ještě mohl projevit.

V půli cesty sebral Brad myšlenky a vzpomněl si: „Vždyť já zapomněl, že jste hned chtěli vyjet zpátky domů.“

„Zůstaneš dnes přes noc na palubě *Anny B.*,“ prohlásil kapitán Ed zamračeně. „Na tom už nesejde, když přijedem domů o pár hodin později.“

Když vešli do lodní kuchyňky, podíval se jim George zpytavě do tváří, pak se opřel o výlivku, založil si ruce a čekal. Brad s kapitánem Edem se posadili za stůl a kapitán Ed nakonec Georgeovi vypověděl, co se stalo. George pokyvoval hlavou, a když kapitán Ed skončil, řekl: „To nemohlo dopadnout jinak, když ho chtěla. Hoch není ještě plnoletý a vůbec.“

Brad hleděl otevřenými dveřmi na Záliv, na kroužící racky a na moře, které se táhlo daleko až k vzdáleným zasněženým horám. „Věčně mě u sebe držet nemůže. Však já se jednou vrátím.“

„My budem tady a budem tě pořád čekat, kamaráde.“

„A k molu tu bude už uvázaná nádherná, zbrusu nová loď, jen s ní vyrazit,“ dodával kapitán Ed.

„A já budu dělat posádku,“ usmíval se George. „A až začnem spouštět síť, tak si tady všichni lidi v Zálivu sednou na zadek a budou na nás brejlit.“

A tak hovořili a čas plynul. Nakonec George vyndal kastroly a uvařil večeři, ale nikdo jídlu moc nedal. Zůstali pak sedět na palubě a pozorovali, jak se snáší soumrak. Rackové si posedali na hroty pilotů podél zábradlí na molu a lemovali celou rampu před konzervárnou. Ve městě tu a tam proskočilo několik světel. V nejrůznějších intervalech vyjížděly na moře lodě, které všechny mířily dlouhé kilometry nazpátek k domovu.

„Myslím, že bychom si měli už jít lehnout,“ řekl nakonec kapitán Ed. „Budeš muset zítra brzy vstávat, synku.“

Šli do podpalubí a uložili se na lodní lůžka. Brad zůstal ležet s očima upřenýma do tmy a naslouchal oživlým hlasům noci. Konečně hlas kapitána Eda prolomil ticho: „Jsi vzhůru, synku?“

„Jsem.“

Kapitán Ed se otočil na bok a Brad viděl, jak tmou svítla jeho dlouhá bledá tvář. „Nemohl jsem jí v tom zabránit,“ řekl. „Víš, ta tvoje tetička je hrozně umíněná ženská. Nemohl jsem na ni přece jít tak tvrdě, jako šel George na Karlsona. A když se nechtěla vzdát, neměl ani velitel jinou volbu než se postavit za ni.“

„To jsem pozoroval.“

„Myslím, že přesně tohohle jsme se hrozili stejně jako ty. Ještě nikdo nám tak nepřirostl k srdci, že by nám připadal jako vlastní syn.“

„Měl jsem taky takový pocit.“

„Že pojeděš tam dolů, to nemůže na téhle okolnosti ovšem nic změnit. Co jsem řekl já a George, tak to jsme mysleli naprosto vážně, a Anna bude mít určitě stejný názor. Všichni na tebe tady budem čekat.“

„Já na to nezapomenu,“ řekl Brad.

„To je dobře. Chtěl jsem jenom, abys to věděl.“

V kajutě se opět rozhostilo ticho. Brad slyšel Georgeovo hluboké pravidelné oddychování a za delší dobu zjistil, že spí

i kapitán Ed. Jeho myšlenky se zatoulaly zpátky za Annou. Myslel na její železnou vůli a odhodlanost i na její drsný, tvrdý hlas. Škoda že nemohl mít v kanceláři u velitele Annu s sebou. Kapitán Ed byl od samého začátku v nevýhodě, protože je chlap. Anna by se byla tetě Kláře dovedla postavit. Ta drobná, tvrdá Táboráčka Anna by byla s tetičkou svedla takový boj, že by byla teta určitě zmlkla. Ještě nikdo nikdy Annu neporazil, když se v ní vzbouřila bojovná krev. Dovedla bojovat tak umíněně a chytře jako ten rosomák.

Zůstal tiše ležet, zcela zaujat jednou jedinou překvapující myšlenkou. Po chvilce opatrně přehoupl nohy přes pelest pryčny a posadil se. Anna se ho zastane. Ta se nevzdá boje, jako se ho vzdal kapitán Ed. Je žena a bojovat se ženou, to chce zase jenom ženskou. A Anna je tvrdší, než kdy v životě byla celá teta Klára.

Za Annou se dostane. Dobře se pamatuje na ten zimní den, kdy mu ukazovala, jak ta čára horských vrcholů a hřbetů, kterou tenkrát viděl z údolí, vede přímo na hlavní ulici do Orca City. Je to přesně ta stokilometrová cesta, kterou podnikala každou zimu se svým psím spřežením, když jezdila do Orca City pro zásoby.

Vzpomněl si však ještě na něco. V létě to bylo těch nejnepernějších sto kilometrů na Severu: moskyti, medvědi, močály, hustá křoviska, hladké příkré skály a ledové proudy, které je nutno přebrodit. Vzpomněl si na jednoho pilota, co létal přes buš a který se jednou zřítíl a urazil pak jenom padesát kilometrů, a jaký na něho byl strašlivý pohled. On by musel urazit plných sto kilometrů. Ale dokáže to!

Opatrně se postavil, sebral si šaty a boty a po špičkách odešel do kuchyňky. Tam si oblékl košili, natáhl kalhoty a ponožky. Pak zůstal stát a přemýšlel, co bude potřebovat. Především jídlo. Ale neodvažoval se po kuchyni pohybovat a dělat si chleby, protože se bál, že by mohl některého spáče probudit. V koutě stála lehká puška. Tu si vezme. Bude ji mít jednak na obranu a jednak si s ní může cestou zastřelit něco k snědku. Do kapes si nastrkal zápalky, našel krabici nábojů a vzal si je všechny. S puškou a botami v rukou vyšel po špičkách ven, přelezl zábradlí a sestoupil na plovoucí dok.

Když došel ke schůdkům, obul si boty, rychle vyšel nahoru

na molo a spěchal dál, až přišel na jedinou ulici v městečku.

Ulice byla temná, jen tu a tam blikalo světlo. Pospíchal po chodníku, připraven skrýt se každým okamžikem v temných uličkách mezi domy, kdyby se náhodou někdo objevil. Když došel k nejzazšímu konci města, zastavil se ve tmě na konci ulice a hleděl před sebe na horu, která se před ním zvedala na pozadí bledé severní noci. Tohle je první z oněch mnoha hor a horských hřebenů. Musí velice pozorně podél jejich úpatí. Sto kilometrů před ním leží údolí, jeho domov, a tam je i Anna.

12

Asi tři sta metrů od konce ulice se Brad zastavil a nabil pušku.

Byla to v noci perná cesta. Častokrát uklouzl a mnohokrát upadl, protože zakopával o kořeny, kameny a pahýly stromů. Ale tuhle první noc musí jít celou. Je důležité, aby se v co nejkratší době dostal co nejdále od Orca City. Za několik hodin ho začne hledat kapitán Ed s Georgem, a jestli se probudí a zjistí, že zmizel, pak ještě dřív.

První dvě tři hodiny šel pravidelným vyrovnaným krokem. Temná silueta hory se nad ním zvedala sráznými stěnami a sloužila mu v bledavé severní noci jako maják. Musí ji mít stále po levici, říkal si. Všechny hory si stále musí držet po levici a musí jít přesně podél čáry horských vrcholů a hřbetů. Jednou se zastavil, aby si odpočinul. Daleko před sebou viděl nejasné obrysy dalšího horského vrcholu, jenž se zabodával do oblohy poseté hvězdami. To bude jeho další cíl. Podíval se doprava. Tam nestrměly žádné hory a Brad věděl jistě, že rovná křovinatá tundra se táhne čtyři pět kilometrů k moři.

Za nějakou dobu horu, podle níž postupoval, minul. Zem před ním se lehce skláněla do mírného svahu, po kterém sešel do údolí, a v něm vstoupil do hustého vzrostlého lesa. Koruny stromů se přimykaly tak těsně jedna k druhé, že Brad spatřil noční nebe vždy jen po dlouhé chvíli. Ani jednou nezahlédl horu, podle které se bral kupředu. Nakrátko se zastavil a pevně

si vštěpoval v mysl její polohu. Nemůže si dovolit zabloudit a ztrácet čas nějakým zbytečným chozením dokola. Anna mu kdysi říkala, jak snadno člověk může ztratit směr. „Musíš mít pořád na mysli, kam jdeš a kde jsi už byl. Jenom žádné bloumání a lelkování. Pořád musíš být ve střehu.“

Postupoval opatrně, maje Anniny rady stále na paměti, a oběma rukama pevně svíral pušku. Ještě nikdy předtím nešel v noci sám hustým lesem. Byl to tajemný, až hrůzostrašně neskutečný pocit. Sama chůze nebyla zlá. Nemusel obcházet žádná skaliska ani se prodírat hustým podrostem a na zemi pod ním taky nebylo příliš mnoho kořenů a pahýlů, o které by mohl zakopnout.

Muselo to trvat víc než hodinu, než lesem prošel. Když se nakonec vynořil na druhém konci ven, vzhlédl starostlivě vzhůru na černý masív hory, podél které šel, a oddychl si; byla tam, přímo před ním.

Posadil se na balvan, aby si odpočinul, a v tom okamžiku se ho zmocnil pocit jakéhosi vítězství. Ušel několik kilometrů a neměl před sebou žádný orientační bod, který by ho vedl, a přece vyšel přesně tam, kde chtěl být. Dalšího lesa už se nebude tak bát. A strach, že snad nebude s to sledovat čáru horských vrcholků a hřbetů, už úplně zmizel.

Noc pomalu končila a Brad pozoroval, jak se bledé jitřní světlo pozvolna rozlévá po vzdálených stráních hor a line se i hluboko do horských úžlabin a údolí. Černě nebe se proměnila v modř a hvězdy pobledly. A konečně nadešel den v plné záři a kráse.

Zmáhala ho únava a spánek, ale věděl, že ještě dlouho nesmí odpočívat. Zvedl se a vykročil do širokého rovného údolí. Z dálky se zdálo, že se mu tudy půjde lehce. Ale tráva zde rostla skoro až po pás a byla hustá a houževnatá. Brad vyplašil kachnu a asi pět sotva opeřených kachňátek. Káčátka se rozprchla vysokou trávou na všechny strany a zmizela, zatímco matka rychle přeletěla k potůčku, aby vetřelce odlákala. Nablízku zakejhaly poplašným signálem dvě kanadské husy, natáhly dlouhé krky a zneklidněny si ho prohlížely, jak prochází kolem.

Brad neušel ani moc dlouhý kus cesty a už věděl, že se dostal do pěkné kaše. U nohou v trávě se mu hemžili moskyti a rojili se mu v hladovém mraku kolem hlavy. Zoufale se roz-

háněl volnou rukou a snažil se je odehnat, ale nasedali mu na obličej, na ruce, na záda a na ramena a bolestivě ho píchali lehkou letní košilí. Bylo mu jasné, že by to nevydržel, než by to široké údolí přešel. Shýbl se k nízkému zelenému keři, utrl asi pět větví s pěknými velkými listy, svázal je dohromady a rozháněl se jimi kolem hlavy jako obrovským vějířem. Velkou většinu moskytů tak odehnal, ale přesto se táhli za ním a rojili se v roji obrovském jako sud přímo nad vířící otýpkou listů. Po několika vteřinách se vždy některým podařilo proniknout a dostat se mu na kůži. To však již vydržel. Ale tím údolím se musí dostat co nejrychleji, protože otýpkou se nad sebou nemůže ohánět donekonečna.

Trvalo mu několik hodin, než údolím prošel, a musel se několikrát zastavit a odpočívat. Častokrát si přehazoval otýpku a pušku z ruky do ruky, ale když se na chvíli přestal ohánět, hned měl na sobě celý roj.

Když se konečně vymotal z údolí na pevnou rovnou zemi, byl promáčený a zablácený od hlavy k patě. Doklopýtal ještě asi sto metrů dál na planinku posetou balvany a hodil sebou na zem do stínu skály. Kupodivu ho v téhle krátké vzdálenosti od údolí neobtěžovali žádní moskyti.

Zůstal několik minut ležet natažen na zádech a odpočíval. Pak ho ale mučivé svědění po kousnutích od moskytů a hrozné sucho v hrdle, které mu nedovolovalo polknout, donutilo vstát. Musí najít čistou tekoucí vodu, omýt si pokousána místa a napít se. Z malých potůčků se bál pít, protože voda v nich byla stojatá a pod hladinou se to hemžilo všelijakou havětí. A měl také příšerný hlad. Bude se muset pořádně ohlížet po nějakém králíkovi nebo tetřevovi.

Přešel kamenitý plácek a ocitl se na rovném křovinatém terénu a brzy dorazil k čistému, rychle tekoucímu potoku. Svlékl se a pohroužil se do ledové vody a několik minut plaval jako divý. Pak se postavil, po pás ve vodě, a důkladně se omyl. Chlad působil na bolestivě pálicí kůži jako balzám a Brad zůstal ve vodě tak dlouho, jak jen to vydržel, pak se přebrodil na břeh a oblékl se.

Kousek od něho cosi ve vodě rudě poblesklo a Brad objevil mělkou tůňku, v které se v průzračně čisté vodě prohánělo nad oblázky dna hejno lososů. Všichni zaměnili stříbro svých těl

za sytě červenou barvu a někteří měli po stranách bílé skvrny. Zřejmě se tu předtím třeli a teď zde křižovali nad vajíčky. Nepřestanou tu tak plout, dokud nezemřou. Ta sytá červeň a bílé skvrny ohlašovaly, že se vlastně již rozkládají a že jsou blízko smrti. Takoví se už jíst nedají. Kdyby tak našel aspoň jediného, který právě připlul z moře, tak by ho mohl zastřelit nebo chytit. To by si pochutnal. Hledal kus podél proudu, ale žádné jiné lososy nenašel.

Jak putoval dál, cítil stále větší nutkání pozřít nějakou potravu. Za půl hodiny uviděl před sebou na keři sedět tetřeva. Sjel ihned k zemi a po čtyřech se plížil kupředu, skrýváje se za kdejakým křoviskem, trsem vysoké trávy anebo balvanem. V duchu ptáku blahořečil, že nepatří zrovna mezi ty nejbezpečnější. Tetřev sbíral nedozrálé ostružiny a vůbec nic nezpozoroval, až teprve když se Brad dostal docela blízko. Pak zvedl hlavu a zůstal na Brada nepohnutě a zkoumavě hledět. Kulka mu dokonale odsekla hlavu. Brad ptáka očistil, rozdělal oheň a opekl jej na klacku nad řeřavými kusy dřeva. Snědl polovičku, zbytek si nacpal do kapes a pokračoval v cestě.

Do parného odpoledne putoval stále dál podél křivky údolí, sleduje pozorně pomyslnou čáru horských hřbetů a vrcholků. Šel takto již od půlnoci. Musel ujít dvacet až pětadvacet kilometrů. Usoudil, že je konečně dost daleko a že by už nebylo tak snadné ho v tu chvíli najít. Teď je v bezpečí, takže si může dopřát pořádný odpočinek. Našel si příhodné stinné místo pod rozložitým keřem, opřel si pušku o kámen, tak aby ji měl na dosah ruky, a natáhl se jak dlouhý tak široký na zem. Usnul téměř ihned.

Spal déle, než zamýšlel, a když se probudil, začínalo se slunce sklánět k pásu lesů, jenž se táhl před ním. Znovu vyrazil na cestu a v chůzi snědl zbytky tetřeva. Spánek ho osvěžil: žaludek měl celkem pěkně naplněný a trasu cesty viděl jasně vytyčenu před sebou. Poprvé měl pocit, že se mu zase jakžtakž vrací veselá mysl. Ujde ještě do setmění osm devět kilometrů a pak se poohlédne po nějakém místě, kde by se mohl uvelebit a přečkat noc. Rozhodl se, že od té chvíle bude putovat již jenom ve dne.

Přebrodil ještě dva prudké proudy. V jednom bylo vody

skoro po prsa a Brad musel držet v jedné ruce nad hlavou pušku a v druhé v hrsti zápalky, aby se mu nenamočily.

Slunce zapadlo za lesy, stíny zhoustly a země potemněla. Začal hledat místo, kde by mohl přenocovat, a našel je ve skalním výklenku něco přes metr nad zemí. Skála byla parným dnem vyhřátá a šaty mu na ní brzy uschly. Spal s puškou v náručí, protože ta byla teď jeho poklad.

Když se nebe začínalo rozsvětlovat bledavě šedými pruhy světla, byl už Brad zase vzhůru a putoval dál. Měl ukrutný hlad a ohlížel se, kde by co sehnal k snídani. Prošel podél úpatí hory a vydal se po zvlněném úseku tundry, posetém v níže položených místech vymletými jámami a kalužemi polosladké a poloslané vody. Kolem stojatých kaluží a malých jezírek byla půda rozměklá a Brad je obcházel, až přišel k jednomu zvlášť velkému, které se táhlo mezi dvěma vrchy v délce několik set metrů. Široké bylo jenom něco přes dva metry. Kde může, měl by se raději šetřit. Rozběhl se a skočil na druhou stranu. Doskočil hodně přes půl metru za okraj vodní hladiny, ale ke své hrůze ucítil, jak se propadl a rázem se celý ocítl v hloubce jakéhosi příšerného neznámého světa. Zoufale se snažil dostat nahoru, chytal se okraje tundry, utrl se, znovu se zachytil a pomalu, centimetr za centimetrem se vysunoval vzhůru na pevnou zemi, kde zůstal ležet, třesa se po celém těle zimou a

hrůzou. Tohle stojaté jezírko bylo velké, ale houževnatý mech tundry je celé dokonale porostl jako sítí. A když doskočil, tak plnou vahou svého těla mechový příkrov protrhl.

Překulil se a zoufale začal hledat kolem sebe. Puška byla pryč. Pak si vzpomněl. Když se propadl do jezírka, tak ji pustil, protože se ze všech sil pokoušel chytit okraje tundry. Na chvílku zauvažoval, že by se pro ni měl potopit, ale ta ledová temná kaše ho děsila. Kdyby se potopil pod onu mechovou rohož na hladině, nikdy by už nepronikl zpátky na vzduch. Utopil by se.

Odpízlil se od jámy a postavil se. Při pomyšlení, že ztratil pušku, se mu až dělalo špatně. Teď nemá žádnou obranu před divokou zvěří a před čímkoli živoucím, co by ho mohlo v téhle divočině ohrožovat, a taky pozbyl jediného spolehlivého prostředku, jak si opatřit potravu. Pak si vzpomněl na zápalky a opatrně zabořil ruku do promáčené kapsy. Byly nasáklé vodou, a některým dokonce odpadávaly hlavičky. Rozložil je opatrně na mechu, aby na slunci oschly. Vyndal pak z kapsy náboje a začal je zahazovat. Bez pušky mu nejsou k ničemu dobré. Ale nějak se s nimi nedovedl rozloučit. Nastrkal je do kapsy zpátky.

Starostlivě si prohlížel sirky. Když nakonec usoudil, že by mohly být už dost suché, pokoušel se jednu rozškrtnout. Ale hlavička se jí drolila. Zkusil další a ještě další. Žádná nechytla.

Hleděl na zápalky, které teď nebyly k ničemu, a na temnou vodní jámu, na jejímž dně ležela puška. Neměl důvod, proč by na tom místě ještě setrval. Zvedl se a odcházel.

Slunce už bylo vysoko a pořádně připalovalo, když přešel tundru a vstoupil do dalšího údolí, protkaného celou sítí mohutných bystrin. U první se zastavil a žíznivě se napil. Když se na kolenou a na ruku opět zvedl, uviděl, jak po dně křižují lososi. Zářili stříbrem. Tihle připluli právě teď někdy proti proudu přímo z moře, a ti budou k jídlu výborní. Snad by mohl jednoho ulovit do smyčky z opasku anebo by mohl najít nějaký mělčí proud a tam některého utlouct klackem. Ale nemá sirky, a jestli by byl s to sníst lososa syrového, to neví tak jistě. Než se však mohl nějak rozhodnout, spatřil medvěda. Vystoupil z křoví na protějším břehu potoka určitě ne víc než takových šestnáct metrů od něho a zvolna se kolébal po břehu dolů.

Brad se pomalu odsunul od okraje bystřiny a opatrně se postavil. Medvěd zůstal stát těsně u vody a zahleděl se na něho těžkýma prasečíma očima. Když zavětril, aby zachytil chlapcův pach, zacukalo mu v čenichu. Hodil hlavou a řezavě zařval. Pak vstoupil do proudu, kde bylo přes metr hluboko, a posadil se hřbetem proti tekoucí vodě. Do zvířené vodní kapsy, kterou vytvořilo obrovské medvědí tělo, vplul losos a zůstal tam viset, jako by odpočíval. Zvíře strčilo hlavu pod vodu a vynořilo se s mrskajícím se lososem v tlamě. Medvěd si jej přidržel tlapami a pustil se pohodlně do jídla.

Brad hleděl co nejrychleji odtud zmizet. Přešel pět šest dalších proudů, které tekly údolím, a v žádném nebylo méně vody než po pás. Uviděl ještě řadu medvědů. Někteří lovili, někteří se pásli na trávě a vyrývali v údolí kořínky. Opatrně je obcházel a vyhýbal se všem podezřelým místům s nízkým podrostem, kde by na nějakého mohl narazit, právě když si tu zdříml ve stínu. Pomyslná čára vrcholků ho nakonec vyvedla z údolí do zvýšeného terénu.

Voda, které se napil u potoka, pomohla utišit hlad jenom na chvíli. Ozval se v tu chvíli znovu a se vši naléhavostí. Brad se začal při chůzi ohlížet po nějakých keřích s ostružinami nebo malinami. Našel plácek řídce roztroušených keříčků nedozrálých borůvek a hned je očesal. Jenže borůvky byly trpké a nebylo jich ani tolik, aby ukojily ten nejhorší hlad. Přišel na místo, kde by se daly čekat jahody, ale ačkoli se pachtil po čtyřech a hledal je všude kolem, nenašel jedinou.

Už se sklánělo k bledavému večeru, když došel k menšímu potoku. A na protějším břehu seděl při zemi jako přilepený malý srub. Přebrodil se zvědavě na druhou stranu, zvedl závoru a zprudka otevřel dveře. Byla to opuštěná chatrč nějakého lovce kožešin nebo zlatokopa. Uviděl tam starou pryčnu, stoleček a uprostřed místnosti malá kamínka, která sloužila jak k vaření, tak k vytápění. Na dlouhé zdi byly přibity dvě police. Na jedné stála rzí proděravělá plechovka, nic víc. Vypadalo to, že by v ní mohly být aspoň boby. Hřebíkem plechovku propíchl a netrpělivě vypáčil víčko. Jediné přičichnutí mu stačilo říct, že se to nedá jíst. A přece to zkusil. Ale první sousto nemohl polknout. Odložil plechovku a zůstal na ni němě hledět. Náhle ji popadl, vyběhl ven a mrštil s ní zuřivě o strom.

Vzpomněl si na kamínka a vrátil se dovnitř. Kdyby jenom mohl rozdělat oheň, tak by si chytil v potoce lososa, a ať by byl sebestarší a sebesthnilější, uvařil by si ho a snědl. A když ne lososa, tak třeba sumce nebo pstruha – prostě cokoli. Přes půl hodiny hledal zápalky, ale nenašel jedinou.

Vzpomněl si, že kdysi viděl v nějakém filmu, jak si nějaký Indián rozdělal oheň tak, že mezi dlaněmi rychle roloval holí, až se od tření vznítíl prach z rozdrcené kůry. A prach z náboje do pušky je přece daleko lepší než rozdrcená kůra. Našel si hůl, dole ji zašpičatil, odstranil olověný plášť z náboje a vysypal

prach do malé hromádky na rovné prkénko. Točil holí v dlaních, až ho pálily, ale konec hole se sotva ohřál. Nakonec se vzdal, zašel k potoku a znovu se napil, aby si naplnil žaludek. Vrátil se a položil se na tvrdou pryčnu. Ale mučivý a neodbytný hlad mu nedal většinu noci usnout.

Druhého dne ráno se opět u potoka napil a chladným zamlženým rozbřeskem odcházel dál. Tentokrát však vypitá voda trýznivý hlad nezahnala.

Hledal cestou keřičky borůvek. Přebrodiv několik proudů a u každého břehu se zastavil a pozorně prohlížel oblázkovité dno, jestli tam neuvidí lososy, kteří se sem připluli třít. U další bystriny, kterou přecházel, jich několik spatřil, jak jezdí hlavou při dnu. Měli ještě stříbřitou barvu.

Zkusil trik, který viděl u medvěda. Vstoupil do proudu, postavil se a čekal. Ale jeho tělo nebylo dost velké, aby vytvořilo kapsu vodního víru, v které by si mohl losos, probíjející se proti proudu, odpočinout. Zkoušel rychle ponořit ruku do vody a chňapnout po rybě, ale lososi byli příliš rychlí. Zkoušel to tak dlouho, dokud mu nohy chladem neztupěly, takže musel z vody ven. Loudal se podél břehu a hledal v proudu nějakou mělčinku, kde by lososa mohl aspoň utlouct klackem. Žádnou nenašel, ale zato přišel k hlubokému úseku proudu, kde se ryby třely. Za touhle hlubinou už pak žádné lososy neviděl, a tak, dosti nerad, od proudu odbočil.

Brodil se vodními toky téměř v pravidelných intervalech, takže po několik následujících hodin neměly šaty na něm ani čas uschnout. Později narazil na pár keřů borůvek a zastavil se, aby aspoň něco pozřel. Přestože byly borůvky hodně nezralé a trpké, pustil se do česání a cpal se jimi ostošest. Když pak vyšel zpoza olšového keře, ocitl se náhle tvář v tvář medvědu, který tu také hodoval na borůvkách.

Chvilku na sebe chlapec a medvěd jenom hleděli. Pak se medvěd v celé své mohutnosti a výšce, z níž v Bradovi až přestávalo srdce tlouct, zvedl na zadní nohy s předními tlapami volně napřaženými před sebe. Zakýval hlavou doprava doleva, jako by v slabém vánku větril. Je to typické chování medvěda, který je podrážděn a tuší nebezpečí anebo který zjistil něco podezřelého a jeho neukojená zvědavost mu velí, že je nutno okolnosti prozkoumat. Brad si uvědomoval, že ho medvěd vidí

a že vánek zanáší ten lidský pach, jež medvědi tak nenávidí, přímo do jeho pocukávajících nozder.

Brad couvl a rychle se ohlížel, kam by mohl utéct. Několik desítek metrů od něho stál osamělý strom s větvemi nízko u země. Couval k němu. Medvěd se spustil na všechny čtyři a zamířil k Bradovi. Zřejmě se rozhodl, že neznámého živočicha prozkoumá. Brad se otočil a upaloval ke stromu. Při každém kroku měl pocit, jako by ho užuž měla přimáčknout jedna ta obrovská tlapa k zemi anebo jako by v každém okamžiku měl v týlu ucítit medvědí zuby. Vůbec nevěděl, jak se dostal do bezpečné spleti větví a jakou rychlostí se vyšplhal do koruny. Když konečně přestal šplhat a pohlédl dolů, viděl, že medvěd stojí na zadních, opírá se nataženými tlapami o kmen stromu a dívá se nahoru na něho. Zlověstně vrčel a obrovitými drápy rval veliké kusy kůry. Strom byl příliš vzrostlý, než aby jej medvěd vyvrátil, a nahoru se také vyšplhat nedokázal, protože měl příliš těžké tělo. Nemohl dělat nic jiného, než že trhal z kmene kusy kůry, pokud dosáhl, a jenom dole temně vrčel. Nenechával toho dost dlouho.

Slunce páliło a Brad se držel hrozně nepohodlně na větvi nějakých sedm metrů nad zemí. Medvěda to však taky pomalu začínalo unavovat. Nakonec se odloukal na křovinatý plácek, kde začal zase spásat borůvky. Brad pozoroval, jak medvěd češe keříčky, a téměř slyšel spokojené mlaskání zvířecích pysků. S každým hryznutím medvědíh zubů skoro cítil na jazyku, jak z borůvek tryská šťáva a prýští do jeho vlastních vyprahlých úst. Když se medvěd dosyta najedl, natáhl se do stínu křoví, aby si zdíml.

Brad počkal ještě několik minut, potom pomalu, tiše slezl se stromu a po špičkách se odkradl pryč. Od té chvíle neustále bedlivě sledoval, jestli se někde neobjeví medvědi, ale žádné neviděl, a taky už nespatrił ani žádné další keříčky borůvek.

Hlad ho začal trápit až sžíravou bolestí, která podlamovala veškeré jeho síly, a musel se často zastavovat a odpočívát. A při jednom takovém odpočinku si všiml botek. Podrážky se mu nějak nezdály, a tak si je prohlédl. Začínaly se odtrhávat. To brodění tolika proudy, chůze po kamenitých svazích a blátem, to všechno na ně bylo příliš mnoho. Brad věděl, že mu boty musí vydržet. Kdyby měl naboso přecházet ty svahy poseté ostrými

kaménky, byla by to úplná sebevražda. Až se zase bude brodit vodou a procházet bažinatými údolími, bude muset od tohoto okamžiku nosit botky v ruce.

Nějakou dobu krácel podél úpatí hory a pak přešel holou břidlicovou stráň, kde to šlo jenom pomalu a ztěžka a kde ho slunce ničilo žárem. Došel do pěkného, rovného travnatého údolíčka. Ale teprve když vešel do něho, uvědomil si, že to je zas jen další útočiště moskytů, protkané žilkami potoků a stojatých kaluží a jezírek.

Sundal si botky, svázal je tkaničkami a hodil si je kolem krku. Vyhlédl si keř, ulomil několik hustších větví, kterými by se mohl ohánět nad hlavou, a pokračoval v cestě.

Bylo to jako dřív, roj moskytů mu vířil nad hlavou a za pár vteřin se vždy podařilo dotěrnému hmyzu proniknout vířícím vějířem listů a nemilosrdně jej začít kousat. Naboso to šlo pomaleji. Široké a hladké listy některých druhů trávy byly ostré jako nože a Brad měl brzy nohy od chodidel až po kotníky pořádně pořežané. Ušel takto asi tři čtvrtě kilometru a zmocňovalo se ho pokušení obout si boty, aby na tom byl poněkud líp s časem. Ale neodvažoval se. Bude botky potřebovat daleko víc, až bude zas muset přecházet nějaké břidlicové úbočí.

Když se konečně dotrmácel na druhý konec údolí a vyšel z něho ven, měl nohy samou krev. Několikrát upadl; obličej měl pořežaný a pravá ruka mu krvácela. Znovu ho každý kousek odhalené pokožky pokousané od moskytů pálil jako sežehnutý ohněm. Tentokrát se musel dovléci několik set metrů vzhůru do úbočí, aby hmyzu vůbec unikl. Vyčerpán doklopýtal se do stínu nějakého keře a tam se natáhl jak dlouhý tak široký. V ústech měl opět strašlivě vyprahlo a žaludek se mu stahoval v jedné křeči hladu.

Uvažoval, jak dlouho takhle ještě vydrží jít. Trápily ho pochybnosti. V téhle severské divočině už umřela spousta lidí hladu, i v létě. Ještě den bez jídla, a bude s ním konec. Možná že dokonce i zabloudil. Možná že oné první noci, kdy tak dlouho putoval, sešel v hustém lese z pravé cesty a jde podél nesprávného pohoří. Těžko se dá určit, kterým směrem vlastně postupuje. Už dva dny nespátřil jediného racka, takže nebude moc blízko u pobřeží. Vždycky se domníval, že ona čára hor, které mu ukazovala Anna, vede podél pobřeží. Rackové by

měli být vidět kolik kilometrů ve vnitrozemí. A v těch botkách už taky moc kilometrů neurazí, protože za chvíli se mu podrážky úplně utrhnou. A co si užil těch bažin a moskytů!

Utíkat zpátky za Annou, to byl šílený a ukvapený nápad. Ať už by Anna byla sebehouževnatější a ať už by se nedala sebevíc, George ten večer zjara celou situaci moc dobře vystihl: „V takovémhle případě nemůže nikdy patnáctiletý kluk zvítězit nad dospělým.“ A velitel Thompson to vyjádřil ještě ostřeji: „Podle zákona má pokrevní příbuzenský vztah přednost přede vším ostatním.“ U tetičky Kláry, pomyslel si Brad smutně, by se mi nemohlo stát, že by mě málem sežrali komáři, ani že bych skoro umíral hlady. Musím si co nejdřív sehnat něco k snědku.

Byl tak hluboko ponořen do úvah o svém zuboženém stavu, že téměř ani nepostřehl náhlý nápor zvuku. Uvědomil si, že nad ním letí letadlo, teprve když se s rachotem vyřítilo jako žlutá kulka nad úbočím hory a letělo k němu přímou čarou údolím tak nízko, až měl dojem, jako by ho mělo v místě, kde ležel, přímo rozdrtit. A již v následujícím okamžiku se mu přehnalosotva několik metrů nad hlavou, takže jasně zahlédl širokou zjizvenou tvář Habána George, která se vykláněla z letadla a hleděla dolů.

Avšak letadlo letělo dál za mírnou vyvýšeninu a zmizelo. Nezbyl po něm sebetišší zvuk, který by svědčil, že tudy vůbec proletělo.

13

Po prvním ohromení, jakým na něho zapůsobila Georgeova široká tvář, která na něj zírala dolů z burácejícího letounu, si Brad uvědomil, že určitě putuje správným směrem. Rozhodně asi hádali, že se vydal pěšky domů, uvažoval, a George trasu prohledával s pilotem, co létá přes buš. Letoun zmizel přesně tím směrem, kterým jde. Zalila ho nová vlna jistoty a odhodlání. Dokáže to! Už přece nemůže být tak daleko od ústí údolí. Dobře se pamatoval, že tahle řada vrchů těsně u údolí téměř pravouhle odbočuje a pak se táhne přímo k Orca City. Až to místo s odbočujícími horami zase najde, bude téměř doma.

Tohle je třetí den, uvažoval Brad, a denně nešel méně než dvanáct hodin, a do toho nezahrnuje zastávky, kdy odpočíval. Když bude počítat průměrně dva a půl kilometru za hodinu, znamená to třicet kilometrů za den. Dnes večer by měl mít za sebou takových devadesát kilometrů. Dejme tomu jenom osmdesát pět. Anna říkala, že do Orca City je to sto kilometrů, takže by neměl být dál než patnáct kilometrů od domova. Velkou většinu má tedy za sebou a ty míle před ním nejsou o nic obtížnější, než co již ušel. Ten zbytek určitě dojde. Ale musí něco sníst. Musí sehnat nějakou potravu.

Našel ji asi hodinu nato v místě, které ji nejméně slibovalo. Přecházel po téměř holém úseku kamenitého svahu, když mu přišlo podívat se kolem sebe po zemi, a zjistil, že šlape v jahodách. V tom okamžiku byl na všech čtyřech a hned je začal sbírat a polykal je, div se nezakl. Jahody byly malé a přežralé, že už byly skoro suché a neměly žádnou chuť. Ale byla to potrava.

A tak se na vyprahlé stráni Brad plazil po čtyřech skoro hodinu, dokud se dosyta nenajedl. Když se nakonec zvedl a šel dál, ty mučivé hladové křeče se trochu zmírnily a Brad se cítil silnější. Znovu zašel k říčce, svlékl se, pohroužil se po pás do vody a opláchl si i horní část těla pokousanou od moskytů. Zdálo se mu, že to tentokrát mnoho nepomáhá. Moskyti ho totiž zřejmě kousali už do poštipaných míst.

Znovu se oblékl a dal se rovinatou tundrou posetou křovinatými plácky a protkanou tu a tam bystřinou nebo říčkou. Den pomalu zhasínal a tundrou se už dloužily stíny, když našel ještě jedno místo s nezralými borůvkami. Byly trpké, ale snědl je, a u příští říčky, přes kterou přecházel, se napil. Rychle se snášela tma a Brad se začal poohlížet po nějakém místě, kde by mohl přespát. Přebrodil další proud. Něco přes metr nad vodou přímo u břehu objevil pod vyvráceným stromem ve vymleté skále proláklinu, která vypadala jako malá jeskyňka. Docela dobře si ji pro sebe mohlo vyhloubit nějaké veliké zvíře. Byl by to skvělý zimní medvědí brloh. Ale kdyby tam tu noc měl nějaký medvěd nebo některé jiné velké zvíře spát, tak už by tam určitě zalezlo. Vklouzl dovnitř, uspořádal balvany kolem, aby měl větší pohodlí, a ulehl.

Jenže tu noc mu neměl být dopřán žádný spánek. Všude,

kam se na něho mohli dostat moskyti, měl kůži v jednom ohni. Nakonec musel vylézt ven, sestoupit k potoku a znovu se umýt. Protože si všude na záda a na ramena nemohl dosáhnout, namočil si lem u košile, přiložil na pokousaná místa a lehce třel. To pomáhalo. Pokračoval tak dlouho, dokud ho večerní chlad a studená voda nerozrazily zimou a dokud nezačal drkotat zuby. Sotva se však vrátil do svého hnízda pod vyvráceným stromem, chytily ho křeče. Svíjel se a kroutil v hrozných bolestech téměř celou noc. A když konečně bolesti polevily, zůstal ležet, třesa se po celém těle zimou, jež mu nedala

usnout. A tak uběhla krátká noc a svítání jej zastihlo ještě unavenějšího než předtím. Ale vyhrabal se z doupěte, vrátil se k potoku, dal si svoji ranní dávku pití a znovu se pořádně opláchl. Svědění a pálení už ho tak nesužovalo, ale pořád se ještě maně škrábal a kroutil, aby si trochu ulevil.

Trápil ho hlad, jenže při pomyšlení, že by měl zas jíst suché jahody anebo zelené borůvky, se mu zvedal žaludek.

Odešel od potoka a dorazil na vyvýšenou planinku, kde se zastavil a zkoumavě si prohlížel čáru oněch horských hřebenů a vrcholků, podle kterých šel. Táhly se rovně za sebou jako hlaveň pušky. Znovu se pokoušel odhadnout vzdálenost do jejich údolí a k domovu. Ale jako předtím ho při usuzování mátlý zastávky k odpočinku a skutečnost, že chůze bažinami a do strání zpomalovala tempo. Doufal jenom, že už to není moc daleko.

Nějakou dobu šel po hrbolatém balvanitém terénu; cesta pak vedla místy porostlými olšemi a zakrslými smrky. Znovu si přehodil boty kolem krku a přešel další bažinaté údolí. A zas musel bojovat s všudypřítomnými moskyty a tvář, ruce i nohy měl pořezány stébly trávy, ostrými jako nože.

Někdy v půli dopoledne začal šplhat do příkře stoupajícího svahu, až nakonec dospěl na vysokou planinku, odkud se mu naskytl pěkný rozhled po okolní krajině, jež se pod ním rozprostírala jako na dlaní. Srdce se v něm skoro zastavilo, ale pak se divoce rozbušilo. Sotva hodinku chůze po docela hladkém terénu se ona řada vrcholků a horských hřebenů, podél kterých šel, před ním náhle zahýbala k dosud skrytému pobřeží. A v dálce, ale již jasně viditelné, se hluboko do krajiny zařezávalo veliké údolí. Blížil se k němu od tundry a zřetelně viděl zvlněný shluk pahorků, zářez údolí a řadu hor s čepičkami sněhového příkrovu, které se táhly do dálky, až mizely někde ve vnitrozemí. Na tuhle vzdálenost si ještě úplně jist nebyl, ale půdorys krajiny odpovídal. Po hodince rychlejší chůze se dostane natolik blízko, že už to bude moci říct bezpečně.

Zapomněl, že má hlad, že je unaven a že si chtěl ještě odpočinout a že ho záda, obličej a ruce pálí jako oheň, protože byly dosud plně šrámů z boje s moskyty. Dolů se stráně utíkal a běžel pořád, dokud ho ostrá řezavá bolest na plicích nedo- nutila zpomalit.

Konečně se mohl ze zvlněných vršků, připomínajících tvarem pecny chleba, podívat dolů do údolí. Ano, byla tam říčka, kterou tak dobře znal, tekla uprostřed mezi křovinatými chlumky, a viděl i sráznou rokli, která se zařezávala do hor. Tam nahoře u ústí údolí zabil přece Huňáče Nezmara, a ještě dál, zrovna za tím ohybem, bojoval s rosomákem. Je to jeho údolí! V něm zná každý kámen. Dokázal to! Chtělo se mu křičet a smát se a utíkat. Ale pak si vzpomněl, že ještě musí jednat s tetičkou, a zesmutněl.

Seběhl dolů a vstoupil do údolí a došel až k řece. Podél proudu se dal směrem k moři a k ústí údolí. Ještě nikdy mu nepřipadalo tak krásné a plné klidu. Vál tu lehký vánek, chladivý, čerstvý a silný říznou příchutí mořského vzduchu. Nad hlavou mu s krákáním přelétaly vrány a v houští se hašteřily sojky. Nad proudem bez přestání kroužili rackové a ťapkali po břehu a hledali zbytky uhynulých lososů. Matka kachna vyrazila poplašný signál a kačer se postavil, aby měl chlapce na očích, a zelenou, vysoko vztyčenou hlavu otáčel za ním tak dlouho, dokud nepřešel.

Pak konečně vyšel z ústí údolí a první jeho pohled sklouzl po stráni dolů k jejich chalupě. Z komína lenivě stoupal k obloze kouř. Za chalupou se leskla klidná, nerozčeřená hladina moře a na ní viděl bělostnou siluetu *Anny B*, připoutané k malému doku.

Ze stráně dolů utíkal o překot, div nepadl, a když se blížil k chalupě, v tu chvíli jako by Mickiemu dal znamení nějaký šestý smysl nebo jako by uslyšel nějaký zvuk. Vyrazil otevřenými dveřmi z kuchyně ven a řítil se s radostným burácivým štěkotem Bradovi v ústrety. A v následujícím okamžiku už Brad klečel na kolenou, oběma rukama tiskl Mickieho kolem krku, tvář zabořenou do huňatého psího kožichu. Mickie kňučel radostí a snažil se hlavu vysmeknout, otočit se a olíznout chlapci tvář.

Pak Brad zvedl oči a pomalu vstal, s jednou rukou stále v Mickieho kožichu. Na zápraží před kuchyňské dveře vyšli kapitán Ed, George, tetička Klára a Anna. Všechny si je prohlížel, ale jeho zrak nakonec přece jen hledal pohled Anny. Řekl to jediné, co mu v tu chvíli přišlo na mysl, a řekl to přímo Anně: „Musel jsem přijít domů. Prostě jsem musel.“ A když ze

sebe ta slova dostal, jako by ho náhle začaly všechny síly opouštět, a všechna ta prudká touha, která ho držela a hnala vpřed po ty nekonečné hodiny a přes všechny mučivé kilometry cesty, jako by náhle pohasla. Jako by ho zmáhala vlna vyčerpání a pohlcovala hloub a hloub.

První se pohnul George. Ten obr byl zvyklý v podobných nečekaných situacích především jednat. Zachytil Brada do náruče a jen se na něj usmíval. Z jeho hlasu zněla vlídnost a pochopení. „Kamaráde, kdybys věděl, jak jsme rádi, že tě tu máme zase zpátky. Tak tě teda vítáme doma.“

Pak se ho zmocnila Anna, a ta drsná, tvrdá Anna si ho odváděla do kuchyně. Jako v mátohách si všiml, že už nenosí pásku a taky že už ruku nemá obvázanou. Posadila ho do křesla a zkoumavě si ho prohlížela svým pronikavým orlím zrakem. Na povel jejího řízného hlasu byli všichni ochotni střelhbitě provést, oč je požádá. „Jak dlouho to je, cos, prosím tebe, jedl naposledy?“ A než mohl odpovědět, už volala: „Kláro, otevři tu plechovku rajské šťávy tamhle na poličce za tebou a nalej mu pořádnou sklenici. Brade, ty sundej tu košili, a my se ti musíme podívat na ty kousance od moskytů. Ede, podej mi tamhle z kredence tu lahvičku s mazáním. Georgi, ty běž do ledárny a přines ten největší a nejtlustší biftek, jaký tam najdeš.“

Do všeho se zapojil i Mickie. Všechna ta rušná činnost ho natolik vzrušila, že jenom kličkoval mezi poletujícíma nohama, až se nakonec vzepjal předními packami Bradovi do klína, aby jej na sebe upozornil.

Anna stáhla Mickieho mírným pohybem Bradovi z klína a pohladila ho po hlavě. „Já ti rozumím,“ řekla, „my jsme všichni rádi, že se nám v pořádku vrátil. Teď ale utíkej pěkně ven a můžeš se tam třeba točit dokola za tím svým ometákem. Jenom se nám tu, prosím tě, nepleť pod nohama, aby tě někdo nezašlápl.“

Mickie se uklidil do kouta z okruhu největšího ruchu, lehl si na zem, ale oči z Brada ani na chvíli nespustil.

Brad si sundal košili a Anna mu prohlížela záda. Pak se vrátil kapitán Ed a podával jí lahvičku. Brad mu řekl: „Ztratil jsem pušku. Je mi to strašně líto.“

„Co je, prosím tě, jedna stará puška?“ usmál se kapitán Ed.

„V tundře jsem padl do takové hluboké jámy a musel jsem se chytit oběma rukama břehu, abych se neutopil, a přitom jsem ji ztratil.“

Kapitán Ed mu stiskl paži: „Vždyť to byla jenom puška. Můžeme koupit jinou. Pusť to z hlavy, synku.“

Když tetička Klára před něho stavěla na stůl rajskou šťávu, jejich pohledy se na kratičký okamžik setkaly. Viděl, že má hnědé oči lehce zvlhlé dojetím. Nabádala ho mírně: „Pij pomalu, Brade. Po doušcích.“

„Správně, to je pravda.“ Anna si nalila z lahvičky do dlaně mazání a začala mu je roztírat po ramenou a po zádech. „Víš, žaludek se ti musí zase pomalu naučit pracovat.“

Svědění a pálení pozvolna ustávalo a Bradovi se po zádech začínal rozlévat báječný chladivý pocit.

George se vrátil s obrovským biftekem a Anna se otočila na Kláru: „Co říkáš, Kláro, nevzala by sis na starost ten biftek?“

„Jak ho máš rád?“ zeptala se ho hned vzápětí teta Klára.

„Ne moc propečený. Aby v něm bylo hodně šťávy.“

„Přesně tak ti ho udělám, ne moc dodělaný. Georgi, doneste mi ještě trochu dřeva, a kde máte papiňák? K tomu bifteku se budou báječně hodit brambory.“

Než teta uvařila brambory a udělala biftek, měl již Brad celá ramena, ruce i obličej potřené mazáním a dopil také

rajskou šťávu. Když poprvé zakrojil do bifteku, varovala ho Anna: „Pomalů, hochu. Ne abys to zhltal. Ber si po malých soustech a pořádně kousej, anebo ti z toho bude zle.“

To bylo první skutečné dobré jídlo, co měl za poslední čtyři dny, a musel se vši silou vůle držet, aby se do něj nepustil jako vlk a nezhltl je naráz. Měl dojem, že snad nikdy nebude mít dost. Zatímco jedl, tak mu všichni vyprávěli, co se zběhlo od oné noci, kdy utekl z *Anny B*.

„Musel jsem se probudit asi několik hodin po tom, co jsi zmizel,“ vyprávěl kapitán Ed. „Nejdřív jsem si myslel, že sis jen tak na chvíli vyšel ven. Ale když ses nevracel, vzbudil jsem George a začali jsme tě hledat. Zjistili jsme, že puška i náboje jsou pryč, a to už jsme věděli, že ses někam pustil. První den jsme prohledali celé město, mluvili jsme s lidmi a ptali se, jestli tě náhodou někdo neviděl.“

Druhý den si George vzpomněl, že jsou pár kilometrů za městem takové opuštěné chajdy po zlatokopech, a tak jsme se tam vypravili na průzkum. Mysleli jsme si, že ses tam šel schovat a že tam budeš chtít počkat, dokud tetička neodjede. Pak jsme připadli na myšlenku, jestli jsi snad nechytil nějakého rybáře, co jede zpátky do Států, a nevrátil ses do svého starého domova na Glacier Island. Na to přišla tetička. George si vyvzpomněl něco jiného.“

George přikývl. „Mě napadlo, že jsi nejspíš vyrazil zpátky za Annou a za Mickiem, a proto že sis taky vzal tu pušku. Tak jsme se rozdělili. Tady kapitán s tetičkou Klárou nastartovali *Annu B* a rozjeli se na Glacier Island. A já se zas rozhodl, že přeletím tu trasu, co po ní jezdila Anna se psím spřežením. Jenomže jsem tě nikde nespátl, a tak jsem dorazil k *Anně B* na Glacier Island a všichni jsme potom společně jeli sem, promluvit s Annou.“

„Letěl jste přímo nade mnou,“ řekl mu Brad. „Viděl jsem, jak se díváte dolů. Ale stalo se to všechno tak rychle, že jsem se nemohl ani pohnout.“

Anna dodávala: „George s Edem se teď právě vypravovali, že se vydají zpátky do Orca City, ale to ses zrovna objevil. Kdybychom tě byli dneska nenašli, tak zítra už by tě hledal velitel od policie s celou polovinou Orca City.“

„To jsem to teda všechno pěkně zavařil, hm! Ani jsem si to

nepomyslel.“ Podíval se na Annu, jak sedí proti němu a usmívá se na něho. „Přišel jsem si s vámi domů promluvit. Musel jsem s vámi mluvit.“

„Nejdřív dojez jídlo.“

Položil vidličku a odstrčil židli. „Už jsem se najedl. Nemůžu už ani kousek. Chtěl bych si s vámi, Anno, teď hned promluvit.“

„Teď ne. Musíš se nejdřív trochu vyspat. Vypadáš, jako bys v noci pořádně nespál od té doby, cos odešel z *Anny B.* Až se probudíš, tak si spolu promluvíme. Všichni si spolu promluvíme.“

„Ale Anno – “

„Mluvit se bude později. Času je dost. A teď hezky pěkně odpochoď vedle do pokoje a šup do postele.“

Blaženě se usmál. Bylo to nádherné, slyšet zase ten drsný hlas a nechat si od něho poroučet. Odešel do pokoje a natáhl se pohodlně na svou postel. Mickie vklouzl do místnosti za ním a stočil se na zemi jemu u hlavy. Brad natáhl ruku, podrbal psa za nastraženými ušima a zajel mu prsty do huňatého kožichu. Víc už nevěděl.

Probudil se za několik hodin a Mickie tam pořád ještě byl. Brad zůstal ležet s očima upřenými do stropu a myslel si, jaká je to nádhera, že je zase doma, a jak pěkně mu Anna poroučela. Pomyslel si i na tetu Kláru v kuchyni u Anny, jak mu nalévala

rajskou šťávu a dělala mu biftek. Počínala si, jako by patřila do rodiny, uvažoval s překvapením, a ostatní s ní také tak jednali. Napadl ho jeden jediný důvod téhle změny v jejím chování. To si chtěla zřejmě získat Annu, kapitána Eda i George na svou stranu, aby byli při ní, až ho zase začne nutit, aby jel s ní. Posadil se a obul si boty. Musí si s Annou promluvit, a hned!

Zrovna si zavazoval tkaničky, když se dveře otevřely a dovnitř vešla Klára. Posadila se na židli u postele a začala: „Vypadáš, že ses dobře vyspal. Jak ti je?“

„Docela fajn.“ Zvedal se. „Musím za Annou.“

„Ale Brade! To nebude trvat dlouho.“ Když váhal, nevěda, jestli se má ještě posadit, usmála se na něho a dodala: „Možná že potom už ani nebudeš muset s Annou mluvit.“

Znovu se tedy posadil na postel a ostražitě vyčkával.

Mickie se podíval vzhůru na tetičku. Shýbla se a pohladila ho po hlavě. Mickie se zazubil a radostně bil ocasem o podlahu.

Ted' má dokonce i jeho na své straně, pomyslel si Brad a měl zlost, že se dal Mickie takhle napálit. A ted' se bude tetička snažit dostat na svou stranu i mě. Chytil se oběma rukama pevně za pelest a všechny svoje myšlenky upjal k odmítavému stanovisku. Uvědomoval si však, že před sebou vidí jinou tetičku Kláru, než jakou potkal prvně v kanceláři u policejního velitele. Vlasy jí sice stále obepínal tůž pevný cop, opět seděla tak vzpřímeně na židli a zase na sobě měla ten jednoduchý modrý kostým. Jenomže si sundala sako a měla vyhrnuté rukávy, což jí dodávalo jakéhosi mírnějšího vzezření. Celkem cítil, jako by ta její upjatá škrobenost úplně zmizela. Usmívala se laskavým úsměvem a ten tvrdý nekompromisní vzhled se poděl bůhvíkam. Vzpomněl si, jak jednou maminka řekla: „Klára je chytrá. Ta si věci dovede vyložit. Vždycky byla pořádný kus přede mnou.“ Uvažoval, že teta asi právě ted' v tom okamžiku chytračí. Snaží se to zahrát na mou dobrou stránku, říkal si, abych se jí tím snáz vzdal na milost a nemilost. To si připravuje divadýlko.

„Já už dlouho učím kluky a děvčata asi tvého věku,“ začala teta Klára. „Dobře vím, jak myslí a proč některé věci dělají. Vím, proč jsi šel celou tu strašnou dálku domů za Annou, a nemám ti to za zlé. Možná že já bych na tvém místě udělala totéž. Tam na policii u toho velitele jsem to vzala ze začátku za

hrozně špatný konec. Víš, myslela jsem si, že mě čeká bitva a že se proti mně postaví nějakí hulvátští zálesáci tady z toho pomezí, a byla jsem připravená na tvrdý boj kdo s koho.

Pak jsem se to ráno, cos odešel, víc sblížila s kapitánem Edem a Georgem a poznala jsem, co jsou to ve skutečnosti za lidi. Dělali si tak strašné starosti, že jim z toho šla hlava kolem, a snažili se a zkoušeli nejrůznější možnosti, jak tě najít. A mně z toho bylo ještě hůř, protože jsem si uvědomovala, že tě k tomu útěku přiměl můj postoj. Takže jsme si všichni tři lámali starostmi hlavu společně a společně jsme všechno podnikali a společně doufali.

Když jsme dorazili sem, začala Anna ihned plánovat, jak se tě chlapi vydají hledat. Věděla, že jdeš určitě domů. Anna je skvělá. Za hodinu jsem měla pocit, jako bych ji znala už léta letoucí.“

Brad cítil, jak jeho odpor pomalu odpadá, ale připomínal si, že je to pouze součást její hry. Musí zůstat neoblomný. „Od samého začátku se mnou jednali tak, že jsem se u nich cítil jako doma,“ řekl. „Díky jim jsem se stal členem rodiny. A tady chci zůstat. A tady taky zůstanu – navždycky,“ prohlásil neústupně.

Tetička Klára přikývla. „O nic jiného mi teď taky nejde. Úplně všechno chápu. Víím, kolik tihle lidé pro tebe znamenají a co znamená ty pro ně. Chápu, proč máš tenhle kraj tak rád. Jsem tu jenom čtyři dni, ale ráda bych zůstala déle.“ Podívala se na své ruce zaklesnuté prsty do sebe a složené v klíně a dál mluvila pomalu, jako by se každého slova hrozila: „Proto tě už nebudu nutit, aby ses vracel se mnou.“

„Skutečně nebudete?“ zeptal se nedůvěřivě.

Zavrtěla hlavou a podívala se na něho hlubokým pohledem svých hnědých očí. „Myslela jsem si, že sem jedu proto, abych odtud odvezla děcko, které se cítí osamělé a které zoufale potřebuje pomoc. Jenže vidím, že ty už žádné děcko nejsi a že se ti vede docela dobře. Ty nejsi jako ti mladí lidé, s kterými já pracuji. Kdybych tě donutila jet se mnou, byla by to pro nás pro oba nešťastná zkušenost. Byla bych samozřejmě ráda, kdybys ke mně přijel, ale jenom tehdy, kdyby ses sám rozhodl, že chceš. Takovému chlapci jako ty má velkoměsto co nabídnout. Sám bys to poznal, až bys tam byl. Je toho hodně, čemu se

člověk muže naučit a v čem může získat nějakou zkušenost. Víš, tam dole je celý svět, o kterém ty nevíš vůbec nic. Měl by ses do něho ponořit. Řekla bych, že by sis ho měl vlastně jaksi ozkoušet, jak by ti seděl. Byla bych ráda, kdybych ti tenhle svět mohla pomoci objevovat.“ Přihladila si sukni a pak dodala: „To je všechno, co jsem ti chtěla říct. Kapitán Ed a George mě dnes večer odvezou do Orca City, abych ráno stihla letadlo. Jsem už pryč déle, než jsem původně zamýšlela. Samozřejmě bych byla ráda, kdybys jel se mnou zpátky. Ale to už si musíš rozhodnout sám. Budeš o tom přemýšlet?“

Neříkal nic.

Vstala a měla se k odchodu a pak se na něho usmála. Její úsměv se tolik podobal úsměvu jeho maminky. „Víš, my dva jsme taky součástí jedné rodiny, rodiny, kterou poutají opravdu pokrevní svazky. A my jsme ti dva poslední. Bylo by to hezké, kdybychom aspoň chvilku mohli být spolu.“

Když odešla, zůstal tam sedět a přemýšlel o ní a o všem, co mu řekla. Nebylo to žádné divadlo. To byla ta pravá tetička Klára. Pak si uvědomil, že všechny jeho odpor a všechna jeho touha se jí vší mocí protivit jsou tytam. Ta myšlenka ho zděsila. Musí si promluvit s Annou. Potřeboval v tu chvíli cítit její sílu a umíněnou tvrdohlavost. Chtělo se mu slyšet ten její hluboký hlas plný skálopevné rozhodnosti. S Mickiem po boku vešel do kuchyně a našel tam Annu o samotě. Okrajovala brambory. „Kde jsou všichni?“ zeptal se.

„George s Edem jsou dole u lodi. Klára se šla trochu poohlédnout kolem.“

Brad nepokojně přešel po kuchyni. Podíval se oknem, pohlédl vzhůru na velkou pušku a na okamžik si vybavil její burácivý hlas a tu obrovskou drtivou sílu.

„Co ti dělají ty kousance od moskytů?“

„Už nic necítím.“

„To je prima. Nemáš hlad? Zůstalo ještě kousek bifteku. Dám ti ho s chlebem.“

„Nemám hlad.“ Opřel se o stůl. „Anno, ona říkala, že s ní nemusím zpátky. Můžu tedy zůstat?“

„Aha, o to tedy jde.“

„Vy a kapitán Ed ani George proti tomu nic nemáte?“

„A chceš právě tohle taky ty?“

„Ano, právě tohle chci.“

„Pak my s tím souhlasíme. Měl bys to myslím vědět.“

Čekal, že Anna řekne ještě něco víc, a byl trochu zklamán, že už nic nedodala. Vůbec mu nijak nepomáhala. Nakonec poznamenal: „Není taková, jak jsem si ji představoval.“

„Je fajn.“ Anna neodtrhla oči od brambor. „Přišla sem, shodila se sebe kabát a hned se tu otáčela jako doma.“

Mickie se posadil vedle Brada a hleděl vzhůru na něho. Brad škrábal psa za ušima a mračil se. Nějak se celá ta záležitost nevyvíjela u Anny tak, jak očekával, a jeho se začínaly zmocňovat rozpaky. „Já jsem vám o ní lhal,“ přiznal se nakonec. „Vždycky měla o mě zájem. Pomáhala mi a posílala knihy a sestavovala pro mě plány, co se mám učit. Víím, že maminka jí byla za tu pomoc hrozně vděčná.“

„Když jsem se s ní setkala, hned jsem si myslela, že to takhle asi bude.“

„Já jsem totiž nechtěl pryč,“ dodával jakoby na svou obhajobu. „Nevěděl jsem, jak jinak bych na to měl jít.“

Anna jen přikývla a dál krájela brambory. „Najdi mi někde papírák. Klára ho někam dala.“

Našel jej mezi kastroly a pánvemi a zůstal stát a díval se, jak Anna rozkrajuje brambory na půlky. Jeho myšlenky se najednou daly podivným směrem a on je nemohl zřejmě zastavit. „Je to moje tetička. Moje skutečná teta. A nemá nikoho než mě.“

„A taky je tvoje jediná přímá pokrevní příbuzná. Zřejmě jsi zjistil, že bys ji mohl docela mít rád.“

„Myslím, že ano.“ Ta myšlenka ho překvapila. „Ale jenom o tohle nejde.“

„Je to tvoje vlastní příbuzná,“ opakovala Anna.

„Anno,“ vybuchl, „co mám dělat?“

Anna odložila nůž a otočila se. Upřeně se na něho zadívala zářivýma modrýma očima. Založila si ruce za zády, narovnála se v ramenou a povystrčila svou drobnou bradu. Tyhle všechny příznaky už Brad dobře znal a věděl, že teď to všechno uslyší. Uslyší ten drsný, tvrdý a nesmlouvavý hlas, a ten hlas mu řekne všechno, kvůli čemu ušel tolik kilometrů, kvůli čemu div nezašel hlady a div se neutopil.

„Tohle rozhodnutí závisí jenom na tobě,“ prohlásila pak

Anna a ještě nikdy nezněl její hlas pevněji. „Takže si to rozmysli skutečně sám.“

„Ale Anno!“ ohromilo ho to. „Vždyť je to strašně důležité!“

„Všechno důležité sis rozhodoval sám od první chvíle, co jsi sem přišel,“ odpověděla mu Anna věčně. „Sám ses rozhodl, že zastaneš místo jednoho chlapa a pojeděš na jaře lovit, a zuby nehty ses bránil a bojoval se mnou, až jsem povolila. Sám ses rozhodl, že tu zůstaneš a pomůžeš mi sbírat jahody a vůbec se vším. Sám ses rozhodl zabít Huňáče Nezmara. Sám sis vzal na starost dům a pečovals o mě, a dobře pečoval, jako nějaká zkušená ošetřovatelka. A taky ses rozhodl ujít těch sto kilometrů zpátky, přestože jsi věděl, jak to bude těžké. Vypadáš po tom slušně a mně do nejdělsí smrti nebude jasné, jak jsi z toho mohl takhle vyváznout. Ale podívej, každý, kdo dovede dělat taková rozhodnutí, jaká ty jsi dělal za poslední měsíce, může udělat i tohle.“

Její slova jako by mu všechny myšlenky rozházela a zmátla: „Vždyť jste sama říkala, že jsem ještě moc mladý, abych dělal nějaké důležité rozhodnutí. A co by mohlo už být důležitější než tohle?“

„Na létech tolik nesejde,“ odpověděla mu Anna pohotově. „Jak jsem ti říkala. Záleží na tom, co je tady,“ poklepała se do prsou. „Tady v těch místech jsi za tohle jaro a léto pořádně vyrostl. A vyrostls natolik, že si můžeš sám rozhodnout, co pro tebe bude nejlepší, a nikdo ti v tom nebude muset pomáhat. A k jakému názoru ty sám dojdeš, u toho taky vydržíš. Kdybychom se ti snažili něco vnucovat, mohl bys od toho utéct stejně, jakos to udělal teď. Takže si pěkně popadni rozum do hrsti a pořádně si to promysli. My se všichni zařídíme podle toho, jak se sám rozhodneš.“

A znovu se pustila do brambor a Brad si uvědomil, že tohle je všechno, co chtěla říct. Sebral se a na chvíli se postavil do dveří. Mickie se zvedl za ním a oba pak spolu vyšli na dvůr a pomalu stoupali do stráně. Došel tak s Mickiem v patách až k samému ústí údolí.

Posadil se na pařez, zahleděl se do údolí zalitého sluncem a vzpomínal. Vzpomínal, jak v zimě lovíli do pastí zvěř, vzpomínal na kousavý mráz, a jak seděli s Annou na kládě, jedli chleby a pili čokoládu, a v tu chvíli znovu cítil ten naprostý

klid mezi těmi horskými velikány, kteří se nad nimi tyčili. Vzpomněl si na ty dva vlky, jak honili králíka, a jak zabil rosomáka. Vzpomínal, jak do údolí přišlo jaro, jak se vrátily kachny a husy a celá hejna drobných živočichů, jež se vynořili odkudsi zpod sněhového příkrovu a z nor a doupat a náhle oživilo celé údolí. Vzpomněl si na Annu, jak tam seděla na zemi, celá zakrvácená a uplakaná a držela se Mickieho. Živě si vybavil, jak šel s Mickiem lovit Huňáče Nezmara a jak se medvěd vrhl se břehu potoka a pokoušel se na něho nakonec zaútočit.

Mickie se o něho opřel. Vzal psa kolem krku a řekl mu: „To jsme si spolu užili, vid’?“ Mickie mu olízl obličej a zakňučel.

Hleděl po stráni dolů a vzpomínal, jak se každý večer vracívali z trasy, unavení a vyhladovělí a s nákladem kožešin, a jak se po sněžném příkrovu rozlévalo světlo z oken chalupy, lákající teplem domova, a jak se jim Mickie vždycky hnal do stráně naproti a vítal je radostným štekotem, kterým se rozezvučelo všechno ticho kolem. Vybavoval si družné milé prostředí v teple chalupy, a jak si spolu všichni pěkně povídali a co si pak u stolu užili legrace, když se sklídilo nádobí od večere.

Tam někde dole zahlédl bělavou skvrnku. To se tetička Klára procházela po břehu. Myslel i na ni. Snažil se o ní uvažovat jaksi neosobně, ale nedovedl to. Je to přece maminka sestra. Čím víc si tuhle okolnost uvědomoval, tím mu připadala závažnější. Anna přece řekla: „Zřejmě jsi zjistil, že bys ji mohl docela mít rád.“ A měla pravdu. Když mu tetička Klára připomínala, že jsou už poslední z rodiny, vanul z jejích slov smutek samoty. Tomu pocitu osamělosti rozuměl. Pomyslel na všechno, co pro něho za ta léta udělala, na dopisy, v kterých mamince radila, i na knížky, co mu posílala. A přijela si tři tisíce kilometrů pro nějakého kluka, kterého v životě neviděla. A co mu řekla před hodinou, je pravda.

A to všechno vážil a porovnával se svou touhou zůstat, zůstat s Georgem, s kapitánem Edem a Annou, a vážil lásku, jakou pociťoval k tomuto údolí. Byl až překvapen, jak klidně o tom dovedl přemýšlet. „Vždyť bys kvůli tomu měl vlastně spustit takový povyk, že by ti šla hlava kolem,“ říkal si, „měl

bys kvůli tomu vyvádět jako potřeštěný, vztekly na Annu, že tě takhle hodila přes palubu, vztekly na velitele od policie i na kapitána Eda, že se tak lehce vzdali, na George, protože je to takový habán a nehne ani prstem, aby ti pomohl. A především bys měl mít největší vztek na tetičku, že si sem z ničeho nic přijde a takhle se ti začne plést do života.“ Místo toho však cítil, že je zklamaný a zkormoucený.

Tak tam seděl s rukama Mickiemu kolem krku pěkně dlouho. Když se nakonec sebral a sesmekl z pařezu a vydal se pomalu po stráni dolů směrem k chalupě, byl již rozhodnut.

Vstoupil s Mickiem do kuchyně a zastal všechny, jak zrovna sedí u stolu a chystají se pojíst rychle něco k obědu. Brad šel přímo k tetičce a oznamoval jí: „Teti, já pojedu s vámi.“

Oči se jí rozšířily údivem. Vztáhla ruku, skoro jako by ho chtěla pohladit, ale zmohla se jen na slova: „Brade! No ne, Brade!“ Zlomil se jí však hlas a na chvíli odvrátila hlavu na druhou stranu.

Brad se otočil na Annu. „Mickieho ale tady nechat nemůžu.

Na to jsme spolu moc dlouho. Už jsme – už jsme toho společně hodně prodělali. Bylo by mi smutno a jemu taky. Musím ho vzít s sebou.“

Anna přikývla a zabodla se pohledem do talíře.

Ozvala se tedy Klára: „Samozřejmě že Mickieho vezmeme s sebou. Víím, co pro tebe znamená.“

Brad se podíval na kapitána Eda. „Říkal jste, že za tu práci na lodi dostanu svůj díl. Byl bych rád, kdybyste si jej nechal. Kupte za to něco na *Annu B* – anebo vůbec něco.“ Zmlkl.

Chtěl toho tolik říct, a v tu chvíli dokonce nevěděl, ani jak začít. Dokončil chabě: „Půjdu si připravit věci.“

Anna na to řekla drsným hlasem: „Už máš všechno zabalené v Georgeově kufří.“

„Vy jste to věděla, že pojedu?“

„Věděla. Teď si ale sedni a najez se. Taky ti chceme něco říct. Kláro!“

Tetička Klára zavrtěla hlavou: „Řekni mu to ty.“

„Taky jsme totiž trochu přemýšleli. Z úlovku budeš mít podíl takové dva tři tisíce. Uložíme ti je na tvoje jméno do banky, a kdykoli budeš chtít, můžeš si z nich vyzvednout,

kolik budeš potřebovat. A takhle aspoň budeš mít taky dost peněz, aby ses mohl vrátit, až příští rok na jaře skončí škola. Tohle si vymyslela tetička Klára. Celý školní rok můžeš chodit do školy a zůstat tam dole v Seattlu. S jarem skočíš do letadla a můžeš přijet domů a na celé léto si vyjet lovit a zase s námi všemi pobýt. Na podzim pak můžeš letět zpátky. Tak co říkáš tomuhle nápadu?“

„Myslíte to vážně? Skutečně to myslíte vážně?“

„A proč by ne?“ usmíval se George. „Tisíce jiných lidí jezdí na Sever každým rokem lovit ryby a zase jedou zpátky. Vedl sis letos fajn a my potřebujeme na sezónu chlapa každý rok. Nemá cenu strkat peníze jinam, když můžou zůstat v rodině.“

„To je senzace,“ rozzářil se Brad. „To je prostě senzace.“

„Upřímně řečeno,“ dodával kapitán Ed, „nezdá se nám, že by mělo moc smyslu, aby ses celé prázdniny jenom povaloval a tloustl a aby ti měkly svaly.“

Anna přikyvovala: „My si totiž myslíme, že tu každé léto roztrháš aspoň jedny botky. Prosím tě, teď si ale sedni a přestaň mi tu poskakovat jako kobyłka v kastrole a jez!“

A od toho okamžiku už bylo v kuchyni plno ruchu, jako vždycky při jídle. Přidala se k nim i teta Klára, která tu a tam po očku pokukovala po Bradovi, a Brad si všiml, že ty její oči září štěstím přesně tak, jako to kdysi vídal u maminky.

Potom všichni společně odpochovali v zástupu k jejich malému doku. Anna šla hned těsně vedle Brada, s prsty zabořenými Mickiemu do huňatého kožichu. Tetička Klára se s Annou rozloučila a rychle se sebrala na palubu a zmizela v kuchyňce.

Anna se sklonila k Mickiemu, podržela si v rukou jeho velikou hlavu a přitiskla mu tvář k čelu. „Nebýt tebe, tak tady dnes nejsem. Na to nikdy nezapomenu,“ řekla tím svým drsným hlasem. „Buď hodný a dávej na Brada pozor, a ne aby sis zase nadrobil nějaké nepřijemnosti, až uvidíš ty svoje městské kolegáčky.“

Mickie zavrtěl ocasem a zvedl pysky, jako by se usmál.

Anna pak vzala Brada těma svýma malýma ručkama za ramena a pozorně se na něho zadívala. Brada znovu v tu chvíli udivovala její síla. „Ať jsi tam dole hodný! A když ti

bude smutno po domově, tak si jenom vzpomeň, že za pár měsíců už tu budeš zase zpátky. A ne aby ses nechal přejet nějakým tím bláznivým autákem nebo taxíkem.“

Zatřásla mu rameny, s tváří celou napjatou vzrušením, a hlasem ještě hlubším a drsnějším ho velice důrazně nabádala: „Koukej na sebe pořádně dávat pozor, slyšíš mě, dávej na sebe pozor!“

„Budu,“ přikývl. „Ale vy na sebe taky. A dívejte se kolem, aby vás někde zase nepřepadl nějaký zatoulaný medvěd, a letos v zimě nechoďte lovit. Nepotřebujeme to.“

Motor na *Anně B* s rachotem chytil a začal pulsovat. Anna si rychle přejela rukou oči. Vzala Brada za hlavu, přitáhla si ji k sobě a políbila ho. „Tak už běžte, oba!“

A postrčila ho k lodi. „Čekají na vás, můžete vyjet.“

Brad řekl Mickiemu: „Pojď, Mickie,“ a skočil na palubu.

Anna B odrazila od břehu a vyplula na moře. Teta Klára, George a kapitán Ed byli uvnitř. Brad stál na zádi na točně, Mickie vedle něho.

Anna na něho přes stále širší a širší pruh moře ještě zavolala: „Piš mi každý týden, anebo si to příští jaro pořádně vypiješ!“

„To víte, že budu psát,“ křikl na ni zpátky.

Mickie si uvědomil, že Anna s nimi nejede, a žalostně se rozštěkal. Brad se shýbl a konejšivě ho poplácal po hlavě. Dok i Annina útlá postavička byly stále menší a menší. Brad cítil, že má oči plné slzí, a vzpurně zatřásl hlavou. Když po chvilce zase prohlédl, nebyla už vidět ani Anna, ani dok, a dokonce ani ta chalupa přilípnutá ke břehu. Na obzoru se tyčily jenom hory s čepičkami zářivého sněhu.

Slovníček výslovnosti

A

Anchorage *enkoridž*

B

Baxter, Andy *endy bekstr*

Bishop *bišop*

Boulder Bay *boulodr bej*

Bradley *bredli*

F

Frost, Charlie *čárli frost*

G

Garden Cove *gárđn kouv*

George *džórdž*

Glacier Island *glejšr ajlend*

H

Harry *heri*

Haskinová *heskinová*

J

Jensen, Ted *ted džensen*

Jesse *džesi*

K

Karlson, Frank *frenk kárlson*

Ketchikan *kečiken*

Kodiak *koudyjak*

M

Masters, Bob *bob mástrs*

Mickie *miki*

Morey, Walt *volt móri*

N

Nichols, Brad *bred nykols*

O

Orca City *órka sity*

S

Sandy Point Trap *sendy point trap*

Seattle *sijetl*

Shelter Bay Trap *šeltr bej trap*

Sunny Bay *sany bej*

KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ

Řídí Eva Dolejšová

Svazek 128

Walt Morey

SEVER, MŮJ DOMOV

Z amerického originálu *Home Is the North*, vydaného nakladatelstvím E. P. Dutton & Co. v New Yorku roku 1967,

přeložil Radoslav Nenadál. Ilustroval Zdeněk Filip.

Vydal jako svou 4324. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1973.

Odpovědná redaktorka Jarmila Rosíková.

Výtvarný redaktor Jan Žbánek.

Technický redaktor Karel Krch.

Z fotosazby písma Baskerville, s 27 ilustracemi v textu, vytiskl Tisk, knižní výroba, n. p., Brno, závod 1.

11,80 AA (text 10,35, ilustrace 1,45), 11,88 VA.

Náklad 53 000 výtisků.

První vydání.

Brožovaný výtisk 17,70 Kčs

13-781-73 14/64 Vázaný výtisk 22,- Kčs